

LA DIÒCESI D'URGELL APOSTA DECIDIDAMENT PER LA NOVA EVANGELITZACIÓ

Temps de missió en el món rural

«Com portar la nova evangelització en aquest nou món rural, que planteja oportunitats i reptes específics?» Aquesta és la pregunta que es plantegen avui amb força algunes diòcesis de Catalunya formades majoritàriament per nuclis petits i dispersos, de població reduïda i sovint envellida. Com ara la diòcesi d'Urgell, on des de fa temps es promou des de diversos àmbits iniciatives evangelitzadores que atorguin un nou alè a aquesta Església local submergida en el món rural. La Càtedra de Pensament Cristià, el moviment de la Mare de Déu Pelegrina o les danses de les clarisses de Balaguer en són alguns exemples. L'objectiu, segons declaren des del bisbat urgellenc, és «fer front a aquelles qüestions culturals i socials que estan tenint una influència decisiva en la formació de la mentalitat i en les maneres de viure de la gent dels nostres pobles, fent referència a l'evangelització des de les tradicions i manifestacions culturals i des dels mitjans de comunicació i les noves tecnologies».

P 3 a 5

Torralba i Morlans, nous consultors pontificis

El teòleg Xavier Morlans i el filòsof Francesc Torralba acaben de ser nomenats consultors de dos importants dicasteris vaticans. Morlans, sacerdot de l'arxidiòcesi de Barcelona, ho serà del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització, mentre que el laic Francesc Torralba, president del Consell assessor per a la Diversitat Religiosa de la Generalitat, ha estat nomenat consultor del Pontifici Consell per a la Cultura. **P 17**

L'abat de Montserrat destaca que «Ràdio Estel i Catalunya Cristiana traspuen humanitat»

En el tradicional romiatge del Club+amics a Montserrat, el P. abat de Montserrat, Josep M. Soler, en referir-se a la gran tasca de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, va afirmar que es tracta de «dos mitjans necessaris que traspuen humanitat». El romiatge, presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach, va reunir més d'un centenar de persones vinculades als nostres mitjans. **P 24**

«Els joves de la JMJ han trencat molts prejudicis»

Entrevista al veterà periodista Arturo San Agustín, autor d'«Un perro verde entre los jóvenes del Papa»

P 23

CatCristRecursos

Suplement mensual de formació catequètica, bíblica i litúrgica

Sumari

- P 7 Solemnitat de la Immaculada Concepció
- P 9 Entrevista a Paloma Gómez Borrero
- P 17 Pregària jove a redós de Maria
- P 21 La tasca social del Projecte Home
- P 22 La revista «El Ciervo» fa 60 anys

Editorial

Benet XVI i la vigilància del cor

El Sant Pare va recordar en l'Àngelus de diumenge passat que l'Advent ens convida a viure en l'espera de Jesús, a no deixar d'esperar la seva vinguda amb una «vigilància del cor» i amb una actitud d'obertura a una trobada amb Ell. Qui troba Crist en la seva vida experimenta en l'ànima una serenitat i una alegria que res no pot prendre. En acabar el seu missatge el Papa va beneir desenes de «nens Déu», petites estatuetses de Jesús que els nens han portat fins a la plaça de Sant Pere i va demanar als petits que quan resessin davant dels naixements de les seves cases es recordessin d'ell. Aquest costum de beneir imatges del Nen Déu es va estenent entre nosaltres sobretot a partir de la presència de persones vingudes de Llatinoamèrica.

L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, en la seva secció setmanal del nostre setmanari evoca el Nadal de la infantesa de Joseph Ratzinger, quan el futur Papa escrivia: «L'espera joiosa del Nadal donava a aquells dies melancòlics un segell molt especial. Cada any el nostre pessebre augmentava amb alguna figura i era sempre motiu de gran alegria anar amb el meu pare al bosc a agafar molsa, ginebró i branques d'abet.» En aquest mateix número de *Catalunya Cristiana*, l'escriptor Arturo San Agustín, autor del llibre *Un perro verde entre los jóvenes del Papa* sobre la JMJ, defineix Benet XVI com «un intel·lectual d'una potència impressionant, un seductor en el sentit més noble de la paraula» i afegeix: «Jo crec que és el Papa que necessita l'Església en aquests moments.» Per la seva banda i també en aquest número, una veterana periodista i vaticanista, Paloma Gómez Borrero, diu que «Joan Pau II va sem-

brar la terra com a catequista i Benet XVI l'està adobant com a teòleg». Sobre la JMJ, Paloma, recorda que el mateix Papa ha anat descobrint la joventut i que una novetat que ha introduït en aquestes Jornades és l'adoració al Santíssim. I diu també: «No oblidaré mai la cara del Papa en obrir la porta del Parenostre de la Sagrada Família.»

El passat dia 3 el Club+Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel, vam tenir el 29è romiatge a Montserrat, presidit pel cardenal Martínez Sistach, que també va explicar un seguit d'anècdotes personals del Sant Pare actual, de la seva memòria excepcional, del seu tracte proper, de la seva tendresa davant dels disminuïts, del seu no tenir pressa en una audiència que havia de durar cinc minuts i es va prolongar mitja hora. Va ser en el marc d'aquesta trobada que l'abat Josep Maria Soler va fer un sentit elogi als nostres mitjans en dir que «*Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel traspuen humanitat», una frase que ens encoratja i que hem volgut ressaltar a la portada. L'abat recordava també que «la nostra societat necessita aquesta paraula d'esperança. Déu porta la història i fa sorgir realitats noves allí on humanament no es podia esperar res». I mossèn Pepe Rodado, en una trobada de Pastoral Obrera expressa el seu desig que la nostra esperança sigui més forta que la crisi.

Des dels nostres mitjans felicitem mossèn Xavier Morlans pel fet d'haver estat nomenat consultor del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització i el doctor Francesc Torralba, que ho ha estat del Pontifici Consell per a la Cultura, dos nomenaments que ens apropen encara més a la Seu de Pere.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, *BARCELONA*; Guillem Farré, *CASTELLÓ*; Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Cristina Sánchez, *MALLORCA*; Júlia Ayala, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Víctor M. Cardona, *TORTOSA*; Patricia Navas, *URGELL*; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, *VIC*

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Miquel Barbarà, Frederic Bassó, Agustí Codinach, Montserrat Esteve, Quique Fernández, Jaume Gabarró, Joan Guiteras, Justo Lacunza, Joan A. Mateo, M. Carme de Miquel, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Joan Piñol, Jesús Renau, Josep Rius-Camps, Francesc Roig, Lluís Serra, José A. Solórzano, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Josep Urdeix, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 120 €

Gibraltar i Portugal: 120,1 €

Resta d'Europa: 195,10 €

Amèrica i Àfrica: 233,11 €

Àsia i Oceania: 311 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

Un nou llindar

El millor regal

Quan es fan tants esforços per arribar a Déu des de la religió o des del desig humà, el misteri de Nadal ens ho posa fàcil i ens trobem amb el millor regal que mai no podríem imaginar. Segurament per això hem envoltat aquesta festa d'hivern amb un ambient joios que la fa de les més entranyables. Joan, en el pròleg del seu evangeli ens dona la notícia: «El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria.» També aquesta és la gran lliçó de la història, ja que l'aspecte més sublim de la dignitat humana és trobar-se amb Déu i comunicar-se amb Ell.

Hi ha un fet indiscutible. Per a l'encarnació del seu Fill, Déu ha comptat amb nosaltres i ens ha concedit la seva confiança. Un abaixament quasi incomprensible,

però que ha estat així. Quan les religions es fan ressò del desig de Déu perquè creuen que l'ésser humà té capacitat per entrar-hi en relació, és sorprenent que en un moment privilegiat de la història fóssim nosaltres els qui experimentéssim el goig del Déu que ve al nostre encontre, fent-se un de nosaltres.

Mitjançant el misteri de l'encarnació del seu Fill, Déu ens ha mostrat la seva fidelitat i, a canvi i com a resposta, espera que siguem fidels. La qui s'ha avançat a donar-la en nom de tots ha estat una jove, Maria de Natzaret, oberta a Déu, dòcil a la seva paraula feta proposta, generosa i valenta en dir-li «sí». Certament Déu l'ha escollida i la fa disponible al seu pla de salvació. No és potser aquest el secret de tota vocació? Com ella, també nosaltres podem fer de la nostra vida el

millor regal. Déu s'ha fet home en la plenitud del temps, diu sant Pau. Ha estat el moment en el qual l'eternitat ha entrat en la nostra història i quan aquesta s'ha obert a l'eternitat, al seu destí ple i definitiu en Déu, que és amor. En la persona de Maria descobrim l'home «capaç de Déu», un misteri d'obertura possible i desitjable per a tots.

Aleshores, cal mantenir-se perseverants en aquesta relació, disposats a tota obra bona i a ser un poble apassionat per fer el bé. La pregària meditativa, l'escolta de la Paraula, la trobada sacramental amb Crist i amb la comunitat cristiana, especialment l'Eucaristia, l'encontre amb els altres, sobretot els més febles o que es troben amb major necessitat i amb els qui Jesús més s'identifica. Tot això és rebre el millor regal i també donar-lo.

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Nova evangelització al món rural

La diòcesi d'Urgell és la menys poblada i la que més territori ocupa de Catalunya

Patricia Navas

Setze persones es troben per celebrar la missa a l'església del poble. Malgrat el fred, la Ramona respon com cada diumenge al repic de les campanes i va caminant amb molta cura sobre la neu, conscient del perill d'una caiguda als seus 75 anys. Allà es troba amb catorze veïns més, dels quals ella és la més jove, i amb el mossèn, el vicari general de la diòcesi Joan Pujol, que ha hagut de posar cadenes a les rodes del seu cotxe per poder arribar a celebrar la seva tercera eucaristia del dia. Unes petites estufes de butà escalfen des de fa una estona l'envellit temple, tot i que la veritable calor prové dels cors d'aquesta petita comunitat rural, joiosa per poder lloar plegada Déu, escoltar la seva Paraula, compartir el seu pa, pregar pels éssers estimats i posar-se al dia de les novetats de la darrera setmana en sortir de la celebració. Certament, a alguns d'ells és aquesta darrera part la que més els interessa, a més de complir amb el precepte religiós. Però per a la Ramona es tracta del moment més important de la setmana. Ella sent la missa com el centre de la seva vida, com l'oportunitat de reconciliar amb el seu Pare del cel allò que semblaria irreconciliable d'una altra manera: les seves limitacions i pecats, els seus fills allunyats de l'Església, els seus néts que han marxat a la gran ciutat, aquell món que veu per televisió i que li sembla tan estrany...

Espontània, a la sortida de missa, la Ramona li comenta al mossèn: «El fet que hi hagi missa al poble ens fa sortir de casa, trobar-nos com una família, enfortir la nostra pertinença a l'Església i augmentar la nostra fe amb l'escolta de la Paraula de Déu, la participació en l'Eucaristia i la predicació.» El prevere respon amb una pregunta: «Què seria dels nostres pobles sense la presència del capellà i la celebració dels sagraments, sobretot de l'Eucaristia?» En opinió de Mn. Pujol, «la pastoral "ordinària" als pobles del nostre món rural ja és tota ella evangelitzadora, és a dir, és una Bona Notícia per a les petites comunitats que es reuneixen els diumenges».

La Ramona és un dels 225.155 habitants censats l'any 2010 a la diòcesi d'Urgell, la menys poblada de Catalunya i a la vegada la que ocupa un territori més extens: 7.630 quilòmetres quadrats que abasten Andorra i la totalitat o una part de les comarques del Ripollès, la Cerdanya, l'Alt Urgell, la Segarra, l'Urgell, el Pla d'Urgell, la

Noguera, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, l'Alta Ribagorça i la Vall d'Aran. Els nuclis petits i dispersos, la població molt reduïda, i sovint envellida, de moltes de les seves 363 parròquies, el predomini de les activitats agropecuàries i la presència quotidiana de la natura i la tradició, conviuen a Urgell amb les noves tecnologies, la globalització, la mentalitat individualista i postmoderna i l'arribada de nombroses persones atretes pel paisatge i la calma. «Com portar la nova evangelització també en aquest nou món rural, que planteja oportunitats i reptes específics?», es planteja l'Església.

Autenticitat de vida

El vicari de pastoral de la diòcesi extremenya de Plasencia, José Luis Hermoso, expert en evangelització en el món rural, proposa als lectors de *Catalunya Cristiana* alguns suggeriments per renovar l'impuls missioner als pobles. En primer lloc, destaca un aspecte comú a l'evangelització amb el món urbà: la importància de l'autenticitat de la vida cristiana que es vol transmetre i de la comunitat eclesial. Joan Pau II ho formula així en molts discursos i documents, com ara *Novo millennio ineunte* i *Ecclesia in Europa*: «La necessitat més urgent de l'Església a Occident és la necessitat de comptar amb evangelitzadors creïbles, gràcies a un testimoni personal i col·lectiu de vida santa.»

Per a Hermoso, «el primer afany ha de ser suscitar vocacions constants i convertides al Senyor d'agents evangelitzadors de la pastoral rural», que «convertits, formats, encoratjats i sostinguts materialment i espiritualment per la comunitat eclesial es comprometin en aquesta tasca amb humilitat i perseverança, amb gran amor i ferma esperança», persones que «s'han d'encarnar en els seus pobles fins a sentir, patir i gaudir amb allò que sent, pateix i gaudeix el poble».

En referència concreta als mossens rurals, el vicari general d'Urgell assenyala la importància que «el rector senti seves les parròquies encomanades: només així trobarà la manera d'anunciar Jesucrist, atendre els necessitats, preocupar-se dels malalts, desviure's i patir pels qui s'han allunyat». «En el dia a dia hi ha moltes ocasions per fer present l'evangeli: la celebració dels sagraments, exèquies, entrevistes personals, la presència en els esdeveniments del poble... Un sacerdot integrat

«La parròquia rural segueix sent un instrument missioner amb grans possibilitats»

en la vida de la gent i que hi participi ja és un anunci de l'Evangeli, si aquesta presència és "significativa" i feta des de l'evangeli; Jesús ho feia així, essent present allà on hi havia una necessitat o una persona oberta a la crida de Déu», afegeix. Mn. Pujol destaca també el testimoni dels catequistes, les majores que cuiden el temple parroquial i els voluntaris que treballen desinteressadament a Càritas o altres obres socials.

La nova evangelització al món rural requereix, segons Hermoso, «noves formes de treball comunitàries, unitats parroquials d'acció pastoral conjunta, equips sacerdotals de missió, opcions decididament evangelitzadores als nomenaments...». En aquest sentit, explica, «la parròquia rural segueix sent un instrument missioner amb grans possibilitats» i ha d'estar present en la vida de la gent del poble, anant «més enllà de l'acte religiós-folklòric-cultural i esforçant-se per organitzar la petita comunitat».

Per assolir aquest objectiu, indica l'expert, hi ajuden la revitalització de la litúrgia, dedicar esforços a la formació dels evangelitzadors i dels fidels en ge-

neral, garantir la presència de Càritas, fins i tot al poblet més allunyat, plantejar la catequesi com un procés que realment introdueixi a la vida cristiana i a la participació a la vida de l'Església, ja que, com constata l'expert, «al món rural, veiem que cada vegada són menys els nens en la catequesi de postcomunió i són poquíssims aquells que perseveren en una vida cristiana normal després de la confirmació».

La nova evangelització lluita contra aquesta tendència implicant les famílies en la transmissió de la fe i cercant els allunyats, amb accions quotidianes i també amb actuacions pastorals ambicioses i creatives. «Caldrà plantejar formes de dur a terme el primer anunci, com ara les missions populars renovades que estan mostrant la seva vigència i validesa», destaca Hermoso. «Haurem de fer front a aquelles qüestions culturals i socials que estan tenint una influència decisiva en la formació de la mentalitat i en les maneres de viure de la gent dels nostres pobles», fent referència a l'evangelització des de les tradicions i manifestacions culturals i des dels mitjans de comunicació i les noves tecnologies.

Missioners rurals

Litúrgia i noves tecnologies

Darrere del blog «Diaca missioner al Pirineu» hi ha en Josep Montoya, pare de quatre fills joves resident a Sant Cugat que dedica els caps de setmana a portar la nova evangelització a diversos indrets pirinencs, entre d'altres coses presidint celebracions en absència de prevere a petits pobles del Pallars. En aquest espai de la web, Montoya es comunica amb les persones que coneix i publica les homilies que ofereix cada setmana en els actes litúrgics, en què segueix una formulació establerta per a aquestes celebracions: «Segueixo el missal des del principi fins al moment de les ofrenes, amb el mateix ritual que una missa (acte penitencial, lectura, homilia...) i a la part de la taula faig una petita pregària introductòria, distribueixo el pa que porto ja consagrat d'una altra assemblea, resem el Parenostre i segueixo el missal fins al final.»

Cada cap de setmana fa possible aquesta celebració litúrgica a entre tres i cinc pobles i, conscient que aquest servei el pot realitzar qualsevol laic, està intentant convèncer alguns amics seus de Barcelona perquè es llencin a animar alguna celebració en absència de prevere a les zones de les seves segones residències. «La celebració és un moment de trobada de la comunitat—explica—. Habitualment hi assisteixen unes deu persones d'avançada edat, tot i que a grans celebracions com els aplecs, les benediccions del terme, les festes majors... sí que vénen també joves i nens.» Montoya destaca que «s'hi mantenen molt algunes formes tradicionals, com ara que els homes

i les dones seuen en espais separats a l'interior de l'església, o es canten alguns cants litúrgics en llatí amb tonades gregorianes...».

Per al diaca, nova evangelització és, en aquest cas, «fer-te present enmig del poble com a ministre de l'Església, obrir el temple, intentar apropar-se a aquells que no vénen habitualment a les celebracions en determinats moments com la festa major o la castanyada, i que potser et demanaran batejar la seva criatura». Aquest nou evangelitzador compta amb tres motors especials per créixer en la fe i recolzar l'Església: la pregària diària (litúrgia de les hores i personal), la seva família i veure la necessitat de l'Església. «Manquen diaques, preveres, laics, que es comprometin a obrir l'església i aplegar la gent, llegir les lectures i portar la comunió —destaca— i prego perquè aparegui més gent amb aquesta predisposició.»

«Manquen diaques, preveres, laics, que es comprometin a obrir l'església i aplegar la gent»

Religiositat popular

Carmen Ferrer és una vídua de 75 anys que pràcticament no surt de casa a causa de la feblesa de les cames i, en definitiva, de la seva salut. El seu perfil lògicament no correspon al d'un nou evangelitzador. Però l'Església va més enllà de la lògica: va declarar, per exemple, patrona de les missions santa Teresa, una monja de clausura.

Cada dia li porten el menjar a casa i una vegada a la setmana, la comunió. «La fe ens manté», assegura la Carmen. De tant en tant, la visita el seu fill, que viu a l'estranger. Amb ell sí que es veu amb cor d'anar a missa i sortir una mica. L'amor, l'audàcia i la fe són els motors que impulsen la Carmen a portar la Verge Pelegrina de Schoenstatt cada mes a la seva cunyada. Fins i tot una vegada la va deixar tres dies al seu veí, que diu no identificar-se amb «aquestes coses». Ella mateixa acull la Mare de Déu Pelegrina tres dies al mes a casa seva, a la Seu d'Urgell, li ofereix un lloc principal a la sala d'estar, la il·lumina amb uns llanternons i li resa. «Em fa companyia», explica. «Jo sempre prego per les desgràcies que passen al món, em passo el dia pregant», assegura, amb un somriure.

Seguint les propostes que acompanyen la Mare de Déu Pelegrina dins la seva bossa vermella, en els darrers mesos la Carmen ha pregat especialment pels joves que van celebrar la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid amb el papa Benet XVI i ara prepara, espiritualment, la coronació de Maria com a Reina de la nova evangelització d'Europa, que se celebrarà a Schoenstatt (Alemanya) el proper mes de setembre, presidida per Mons. Rino Fisichella, president del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització. La Carmen no és una experta en nova evangelització —«n'he sentit parlar, però no sé ben bé què és», confessa—, però viu la seva fe i aconsegueix portar la millor notícia a tot arreu: una veritable nova evangelitzadora, i sense sortir de casa!

Pastoral familiar

El caràcter francòfon caracteritza el grup de famílies catòliques que es troben alternativament a casa seva a la Massana, Sant Julià de Lòria i Escaldes-Engordany (Andorra) cada tres setmanes per pregar i reflexionar en torn dels salms. El grup de matrimonis que va començar fa aproximadament fa uns deu anys i es trobaven al santuari de Meritxell s'ha convertit en una veritable comunitat cristiana bàsica per a la vida dels seus membres, un dels quals ha rebut la Confirmació arran de la seva participació al grup. També han preparat els seus fills per rebre aquest sacrament, de mans del bisbe de la diòcesi d'Urgell.

«El grup ens dona un esperit de comunitat —explica Damià Casal,

un dels seus membres—: no només ens trobem per aprofundir la nostra espiritualitat i pregar sinó que compartint la vida, ens coneixem, ens convidem i quan algú passa un mal tràngol ens ajudem, tant explicant-ho com a vegades econòmicament; és una amistat amb la fe al mig, és com un espai de les primeres comunitats.» Aquesta iniciativa s'emmarca en la nova evangelització, segons Casal, metge i pare de tres fills que l'estiu passat va coordinar l'acollida a Andorra de joves estrangers que es dirigien a Madrid per participar en la Jornada Mundial de la Joventut.

Les trobades de pregària d'aquests matrimonis es basen en un llibre sobre l'escolta dels salms del bisbe de la

«El grup ens dona un esperit de comunitat. És una amistat amb la fe al mig, és com un espai de les primeres comunitats»

diòcesi francesa d'Albi. «A nosaltres ens ha unit aquesta dinàmica francòfona, ja que érem diverses parelles properes culturalment que teníem una forma diferent d'expressar i parlar de la fe i que necessitàvem trobar-nos amb aquesta forma, però això no treu que cadascú tingui la seva implicació parroquial (amb joves, catequesis de Confirmació, grup de Càritas parroquial, grup mensual de pregària tipus Taizé a l'Hospital de Meritxell, relació amb altres grups de l'Església com el Camí Neocatecumenal...),» explica Casal.

Aquest grup té presència a la web de l'Església a Andorra i té previst obrir una pàgina de Facebook.

Caritat

Com a voluntària de Càritas, Montse Queralt imparteix cada setmana classes de llengua i cultura a un centenar d'adults de Guissona, localitat coneguda perquè té censats més immigrants que autòctons. «Moltes persones arriben aquí sense entendre ni tan sols l'idioma, la majoria són musulmans i jo els parlo també de nosaltres com a Església, d'allò nostre, de les nostres festes (el Nadal, el dia dels Fideles Difunts...); la nostra tasca, a més d'ensenyar, és evangelitzar, explicar on som i com estem», afirma.

Queralt és també directora de la Càritas Parroquial de Guissona i ofereix molt diversos serveis, com ara reforç escolar de suplència quan falten voluntaris, coordinació de projectes, atenció al rober, realització i repartiment de lots de menjar... A més del seu servei a Càritas, la Montse també és catequista i ajuda a la parròquia, participa activament als actes cívics que se celebren a Guissona per millorar la societat, té dues botigues d'Àrea de Guissona (a Balaguer i a la Seu d'Urgell) i una família amb tres fills i dos néts. «Trec les hores d'on puc i com puc, amb organització, llevant-me d'hora i corrent tot el dia», explica. Sense donar gaire importància als diversos dolors que pateix sovint, respon amb seguretat a la pregunta d'on treu les forces: «Crec que me les dona l'Esperit Sant.»

Formació

Amb l'objectiu d'elaborar i difondre pensament cristià, el bisbat d'Urgell ha creat la Càtedra de Pensament Cristià, que s'organitza a partir de tres activitats: la formació als arxiprestats de la diòcesi, la celebració del seminari de pensament a Sant Julià de Lòria (Andorra) i les Jornades anuals de Teologia a la Seu d'Urgell. La coordina el filòsof i teòleg Francesc Torralba, que destaca la importància de conèixer el ciutadà actual i les seves necessitats i mancances per dur endavant la nova evangelització. «La Càtedra de pensament cristià està plenament encaminada a potenciar la nova evangelització en el conjunt d'Urgell i de Catalunya», afirma.

El també president del Consell assessor per a la diversitat religiosa de la Generalitat de Catalunya destaca l'interès especial de l'Atri dels gentils que impulsa el president del Consell Pontifici per a la Cultura, el cardenal Gianfranco Ravasi, seguint les indicacions del papa Benet XVI. De fet, l'últim seminari de la càtedra celebrat a Andorra es va dedicar a aquesta iniciativa de l'Església universal que fa realitat el diàleg entre creients i no creients. La formació, raó de ser de la Càtedra de Pensament Cristià, ajuda a viure amb més profunditat l'opció de fe i els compromisos que deriven de l'adhesió a Crist, segons Torralba. Aquest nou evangelitzador agraeix l'experiència de coordinar aquesta Càtedra «perquè em permet entrar en relació amb les diferents realitats d'aquesta Església diocesana i tocar de prop la realitat dels pobles, dels preveres i del laicat; per a mi és una ocasió per aprendre i per constatar el dinamisme i la frescor de molts agents de pastoral que, amb discreció, però amb tenacitat, fan la seva feina en llocs molt allunyats de les grans ciutats».

A aquest professor, conferenciant i escriptor, pare de cinc fills i resident a Barcelona, li sedueixen molt els pobles petits i sempre que pot marxa de la gran ciutat, molt sovint a la Cerdanya. Allà «escolto els preveres que s'hi dediquen, m'admira el seu esperit de servei i de donació; la seva hospitalitat i abnegada dedicació als diferents pobles que atenen». Torralba opina que als pobles «el procés d'evangelització ha de ser diferent del que té lloc en les grans ciutats; cal fer-ho des d'una atenció personalitzada, recrear petites comunitats, celebrar càlidament allò que creiem; connectar-nos uns a través dels altres a través de les xarxes i recuperar aquell estil de les primeres comunitats cristianes, la seva audàcia i valentia».

Joventut

Aprofitant l'embranchada de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) de l'estiu passat, Mari Carme Girart està conduint un grup de vida en què, cada quinze dies, els joves intenten trobar respostes a l'Evangeli i al Youcat (el catecisme per a joves editat amb motiu de la JMJ) sobre temes que els preocupen, com ara el celibat o la confessió. Ella va acompanyar uns joves —alguns d'ells força allunyats de l'Església— a la JMJ de Madrid. Va ser una experiència forta: una noia va demanar batejar-se i dues més, confirmar-se. Els joves li van preguntar: per què tens fe? I la Maria Carme va donar-ne raó. «Crec que la nova evangelització és allò que ells puguin veure de nosaltres, a més de les catequesis —afirma—. Si de nosaltres veuen una coherència, seran evangelitzats; l'evangelització és veure primer un grup de cristians que viuen l'Evangeli, que s'estimen i després donar explicació de per què s'estimen. I això és el que aquests joves han trobat: el nostre missatge és atractiu i alliberador i l'hem d'oferir com un regal: aquesta és l'evangelització.»

Alguns universitaris que participen en el nou grup estudien a Barcelona, Vic i Lleida i per trobar-se requereixen desplaçar-se. Als més joves, la mobilitat els resulta més difícil. Per això, a Ribes de Freser, on viu Mari Carme Girart, els nous evangelitzadors posen el seu cotxe i van a buscar els joves dels pobles dels voltants a casa seva o a l'estació de tren. «Fem un esforç i acabem superant les dificultats logístiques i d'horaris», destaca Girart, i d'aquesta manera, fa unes quantes setmanes, disset joves van participar en una trobada a la localitat de Campelles per definir les seves activitats per al curs.

Un altre dels problemes dels joves catòlics d'aquests pobles, segons Girart, es refereix a l'hostilitat dels seus àmbits quotidians. «Alguns companys, o fins i tot la pròpia família, es riuen d'ells, tenen la persecució molt a prop, i això és dur però també és una gràcia perquè pot reafirmar la fe; quan el jove té la força, és ell mateix qui evangelitza, sense por d'explicar i engrescar els altres», assenyala.

La Mari Carme Girart recorda que ella mateixa va rebre la fe com aquests joves: des de fora de l'Església, va veure un grup de cristians que vivia d'una manera diferent i es va qüestionar. «A mi m'ha atret la humanitat de Jesucrist en la Paraula però també en la comunitat cristiana», afirma. Ella viu en comunitat, en el Seminari del Poble de Déu i reconeix: «Si faig d'evangelitzadora és perquè tinc darrere un grup que també viu el mateix; no sóc jo sola que faig de nova evangelitzadora, és la comunitat, és l'Església que evangelitza; si tinc empenta, força, és la de tota la parròquia, l'Església, que també hi és, es preocupa, està al darrere.»

Art

La delicada dansa de les monges clarisses d'adoració al Santíssim al santuari del Sant Crist de Balaguer ha ajudat molts pelegrins a captar la sacralitat d'allò en què només veien un fragment de pa amb forma rodona, afirma la superiora d'aquesta comunitat de contemplatives, Maria Victoria Triviño. «Moltes persones —afirma— passen davant de l'altar on hi ha exposat el Santíssim sense adonar-se de què és i nosaltres dansem entorn la custòdia i la gent es pregunta: Què hi ha allà? Allà passa alguna cosa.»

Triviño assegura que a través de l'art i els símbols comuniquen els sentiments d'adoració i de respecte a allò sagrat a les persones d'avui: «Hem buscat el llenguatge actual però des de la vida contemplativa, que no significa marxar a la plaça, sinó transmetre allò que ens fa fe-

lices des d'una distància, un silenci, un recolliment.» Per a elles mateixes, aquestes expressions suposen una vivència: «Si no ho visquéssim, els altres no ho podrien rebre, rebrien un espectacle. En ser expressió de la nostra fe, del nostre sentiment religiós, aleshores comunica.»

La comunitat, formada per set monges, ofereix a Déu danses d'adoració, d'intercessió, d'aliança, de comunitat, de benedicció de la taula, d'adoració a la creu... Amb elles, explica Triviño, «tornem a posar davant del poble la gràcia d'un esdeveniment, per exemple, la trobada de la Creu del Sant Crist de Balaguer, i la revivim». A les celebracions litúrgiques, les monges utilitzen alguns símbols per facilitar la comprensió dels diversos moments: l'encens, les campanetes, els salms cantats...

Programació 2012

Club⁺amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 21 al 28 de maig

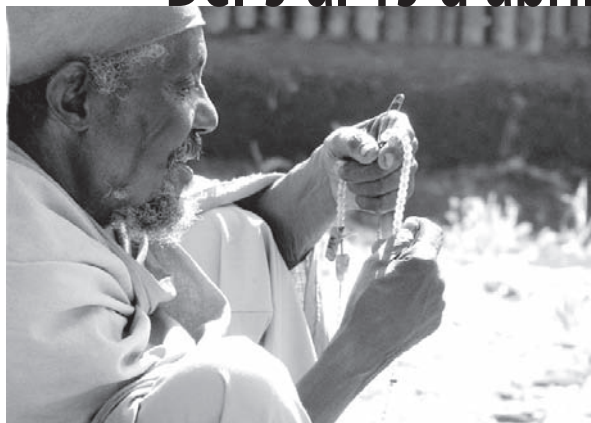
Del 17 al 24 d'agost

Del 30 novembre al 7 de desembre

Expedicions culturals

Etiòpia

Del 9 al 19 d'abril

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de la Pasqua
Ortodoxa Etíop -FASIKA-a la
Jerusalem africana-LALIBELA

Acompanyats de professor conferenciant des de Barcelona, en aquest viatge aprofundirem en les tradicions i història dels cristians d'Etiòpia i participarem de la celebració de la Fasika o PASQUA ORTODOXA ETÍOP, i ho farem a Lalibela, un dels grans centres de peregrinació.

CAPITALS BÀLTIQUES:

LETÒNIA, SUÈCIA I ESTÒNIA

Del 16 al 23 de maig

RIGA, capital bàltica cosmopolita

ESTOCOLM, tradició i Modernitat

TALLIN, essència Medieval

Durant 8 dies farem un complet recorregut per les tres capitals més encisadores del Bàltic: **RIGA – ESTOCOLM i TALLIN.**

Sortida amb guia acompanyant de Ruth Travel des de Barcelona.

ROMANIA

Del 8 al 16 de juny

ROMANIA és una de les terres en què la bellesa paisatgística competeix amb la riquesa cultural. Entre els Carpats i el Danubi, visitarem tresors reconeguts per la UNESCO com les fortaleses dàcies, o els pobles medievals emmurallats, gaudirem dels evocadors frescos exteriors dels monestirs i esglésies de Bucovina, senyal d'una organització social renovada en el si de la cristiandat. Coneixerem els llocs més emblemàtics de Bucarest, la capital de Romania, i ens desplaçarem fins a "la perla dels Carpats" Sinaia, les ciutats medievals de Brasov, Prejmer, o el castell de Bran, famós per la seva relació amb les llegendes de Transsilvània. Nou dies intensos d'experiències inoblidables.

ARMÈNIA

Un país marcat
per la fe

ARMÈNIA és una nació arrelada en les tradicions bíbliques. Segons una d'elles, a la muntanya de l'Ararat, símbol del poble armeni (avui dins de fronteres turques), va ser on Noè va desembarcar de l'Arca, i segons una altra llegenda on és situat l'Edèn. També és el lloc on van portar els apòstols Judes Tadeu i Bartomeu la relíquia de la Santa Llança (de Longinos). Primer país que adopta el cristianisme com a religió d'estat l'any 301 dC. Salvaguarda del cristianisme des de la seva identitat com a nació.

Del 2 al 12 de juliol

Viatjar a Armènia és descobrir les seves esglésies, la seva litúrgia, el deliciós menjar, la seva gent. Un país acollidor, de gran bellesa paisatgística i cultural, un país marcat per la seva fe que ens arriba al cor.

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

La Mare de Déu, un himne a la vida

El Papa presideix la solemnitat de la Immaculada Concepció

AICA

Ciutat del Vaticà

En la solemnitat de la Immaculada Concepció, Benet XVI es va traslladar a la cèntrica plaça d'Espanya de Roma per al tradicional acte de veneració de la Immaculada. Durant el recorregut el Papa es va aturar davant de l'església de la Santíssima Trinitat, on, com és tradicional, va rebre la salutació de l'Associació de comerciants de la via Condotti.

A la plaça d'Espanya, el Papa va iniciar l'acte de pregària i veneració a la Immaculada. Benet XVI va observar que la dona de l'Apocalipsi és la mateixa Maria, que apareix vestida de sol, és a dir, vestida de Déu perquè està completament envoltada de la llum de Déu i viu en Déu. Aquest símbol de la túnica lluminosa clarament expressa una condició que al·ludeix a tot l'ésser de Maria: ella és la plena de gràcia, plena de l'amor de Déu.

És per això que la plena de gràcia, la Immaculada, reflecteix amb tota la seva persona la llum del sol que és Déu. «Aquesta dona té sota els peus la lluna, símbol de la mort i de la mortalitat. Maria, en efecte, està completament associada a la victòria de Jesucrist, el seu Fill, sobre el pecat i sobre la mort; està lliure de tota ombra de mort i totalment plena de vida. Perquè la mort ja no té poder sobre Jesús ressuscitat, així, per una gràcia i un privilegi singular de Déu Omnipotent, Maria l'ha deixat enrere, l'ha superat», va assenyalar el Pontífex. I va afegir: «Això es manifesta en els dos grans misteris de la seva existència: al començament, en haver estat concebuda sense pecat original, i, al final, en haver estat elevada en ànima i cos al Cel, a la glòria de Déu.» Segons el Bisbe de Roma, tota la vida terrenal de la Mare de Déu va ser una victòria sobre la mort, perquè la va gastar totalment al servei de Déu, en l'oblació total d'ella mateixa a Ell i al proïsme. «Per això Maria és en ella mateixa un himne a la vida: és la criatura en la qual va quedar acomplerta la paraula de Crist "jo he vingut perquè tinguin

«La comunitat cristiana és la garantia de l'amor de Déu contra totes les ideologies de l'odi i de l'egoisme»

Vida, i la tinguin en abundància".»

El Papa va cridar l'atenció sobre la visió de l'Apocalipsi que presenta sobre el cap de la dona vestida de sol una corona de dotze estrelles. Va explicar que es tracta d'un signe que representa les dotze tribus d'Israel i significa que la Verge Maria és al centre del Poble de Déu, de tota la comunió dels sants.

A més de representar la Mare de Déu, aquest signe representa l'Església, la comunitat cristiana de tots els temps. Ella està encinta, en el sentit que porta Crist en el seu si i l'ha de fer néixer al món: aquest és el part de l'Església peregrina sobre la terra que, enmig de les consolacions de Déu i de les persecucions del món, ha

de dur Jesús als homes. És per aquest motiu, perquè porta Jesús, que l'Església troba l'oposició d'un terrible adversari, representat en la visió apocalíptica per un enorme drac vermell. Aquest drac busca inútilment devorar Jesús «perquè Jesús, amb la mort i la resurrecció, va ser elevat fins a Déu i fins al seu tron. Per aquest motiu el drac adreça els atacs contra la dona en el desert del món».

El Papa va subratllar que a cada època l'Església és sostinguda per la llum i per la força de Déu, que la nodreix al desert amb el pa de la seva Paraula i de la santa Eucaristia: «I així en cada tribulació a través de totes les proves que troba en el decurs dels temps i en les diverses parts del món, l'Església pateix persecucions, però resulta vencedora.» I d'aquesta manera la comunitat cristiana és la presència, la garantia de l'amor de Déu contra totes les ideologies de l'odi i de l'egoisme. Després d'aquestes paraules el Successor de Pere va explicar que l'única insídia de la qual l'Església pot i ha de tenir por és el pecat dels seus membres, recordant que Maria és Immaculada, lliure de tota màcula de pecat, i que l'Església és santa, però al mateix temps marcada pels nostres pecats.

El Papa demana no oblidar Déu

ACI / Ciutat del Vaticà

El Papa va encendre, amb una tauleta i des del Vaticà, l'arbre de Nadal més gran del món, ubicat a la localitat italiana de Gubbio. En les seves paraules va animar a buscar sempre Déu, que no s'oblida de l'home i que també demana no oblidar-lo a Ell. El Bisbe de Roma va dir en encendre l'arbre que aquest símbol ha d'afavorir que «la nostra mirada, la de la ment i la del cor, no es quedi només en l'horitzó d'aquest món, en les coses materials, sinó que sigui una cosa així com aquest arbre, que sàpiga tendir cap a les altures. Que sàpiga dirigir-se cap a Déu». Després d'explicar que, com l'arbre, el naixement de Crist per Nadal «il·lumina la foscor de la nit», el Papa va dir que «aquest arbre recorda que tenim necessitat d'una llum que il·lumina el camí de la nostra vida i ens dona esperança».

Benet XVI va preguntar: «Quina llum és capaç d'il·luminar-nos veritablement el cor i donar-nos una esperança ferma i segura?» «És, precisament, la de l'Infant que contemplem per Nadal, en una simple i pobra gruta, perquè és el Senyor qui s'acosta a cadascun de nosaltres i demana que l'acollim de nou en la nostra vida. Demana que l'estimem, que hi confiem, que percebem que hi és present, ens acompanya, ens sosté i ens ajuda.»

Finalment, el Papa va desitjar que «cadascun de nosaltres sàpiga portar una mica de llum als ambients en què viu: la seva família, la seva feina, el seu barri, als països i ciutats. Que cadascú sigui una llum per al qui té al costat; que surti l'egoisme que sovint tanca el cor i porta a entotsolar-se; que posi una mica d'atenció al proïsme, una mica d'amor».

Ajuda a l'Església Necessitada, associació pontifícia

Redacció / Ciutat del Vaticà

L'associació catòlica internacional Ajuda a l'Església Necessitada (AEN) ha estat erigida per Benet XVI en fundació de dret pontifici amb seu al Vaticà. El Papa ha nomenat president de la Fundació el prefecte de la Congregació per al Clergat, el cardenal Mauro Piacenza. La seva executiva internacional continuarà a Königstein (Alemanya). L'estímul per a la fundació d'AEN va partir de Pius XII, qui, immediatament després de la Segona Guerra Mundial, va cridar els creients a contribuir a alleujar la necessitat dels 14 milions de refugiats i expulsats alemanys. Actualment, AEN és una comunitat internacional de més de 600.000 amics i benefactors que subvenciona cada any uns 5.000 projectes a més de 140 països. El Papa ha recalcat la llarga història de servei a l'Església de l'actual fundació, que dona suport als cristians perseguits i necessitats. Com a fundació pastoral que actua en nom de l'Església, també promou l'enfortiment de la fe i de la moral catòliques.

Preparar Nadal amb el cor

ACI / Ciutat del Vaticà

En la salutació als nens l'11 de desembre a la parròquia de Santa Maria de les Gràcies a Roma, el Papa els va demanar que preparessin el Nadal no només amb els regals sinó també i sobretot amb el cor. Enmig d'un gran ambient de festa amb els nens de la parròquia, el Pontífex va recordar que a la carta als Tessalonicencs sant Pau anima sempre a pregar. «Naturalment —diu Benet XVI— no vull dir que haguem de dir sempre paraules de pregària, significa que no hem de perdre el contacte amb Déu en el nostre cor. Si aquest contacte hi és, hi ha alegria.» El Papa es va acomi-

adar dels infants desitjant a tothom «l'alegria de Nadal i tota l'alegria de la presència de Jesucrist Infant que és Déu dins el nostre cor».

Benet XVI va presidir després l'eucaristia i va ressaltar la importància d'«enfortir la fe davant dels perills i les insídies que la puguin amenaçar en aquests temps». Després d'animar a «superar els límits de l'individualisme, del tancament, de la fascinació pel relativisme, així com l'atracció que exerceixen formes de sentiment religiós, que exploten les necessitats i els anhels més profunds de l'ànima humana, proposant perspectives de

fàcils però il·lusòries satisfaccions», el Papa va destacar l'alegria i la bellesa del testimoni de l'amor de Crist per fer front a aquests desafiaments.

Adreçant «una paraula d'afecte i d'amistat» especialment als joves, Benet XVI va assegurar que els anima a continuar el seu camí i els va recordar que l'Església catòlica compta amb ells. «L'avui i el demà de la història i el futur de la fe estan encomanats, particularment a les noves generacions. L'Església compta molt amb l'entusiasme, amb la capacitat dels joves de mirar endavant, d'estar animats per ideals i amb el seu anhel de radicalitat a les opcions de la vida», va assegurar.

Bèlgica

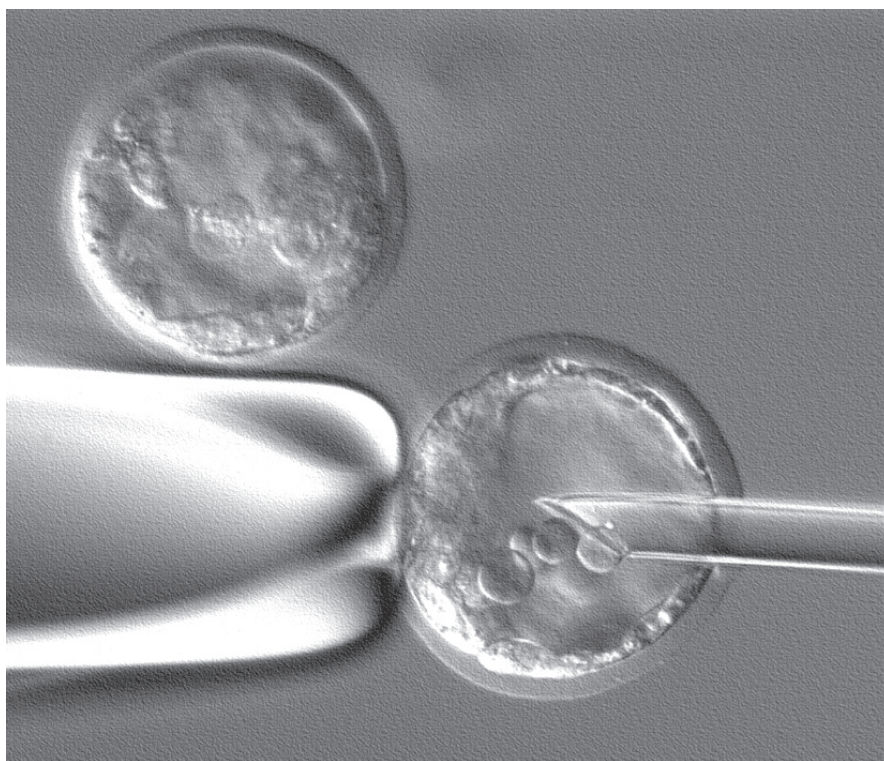
Europa ha de revisar la seva política d'investigació amb cèl·lules mare

Segons els episcopats catòlics del continent

Zenit
Brussel·les

La investigació amb cèl·lules mare embrionàries no es pot patentar, és controvertida des de l'ètica i és un camp d'investigació no consensuat entre els estats membres i ciutadans de la Unió Europea (UE). Cada vegada té menys perspectives clíniques. Per això, els bisbes del continent demanen que es revisin les polítiques comunitàries en aquesta matèria. La Comissió d'Episcopats de la Comunitat Europea (COMECE) crida la UE a excloure la investigació amb cèl·lules mare embrionàries del seu programa marc de finançament de la investigació, Horizon 2020, i a centrar-se en el sector més innovador i prometedor de la investigació amb cèl·lules mare alternatives.

«Cal donar la benvinguda a aquest programa —afirma un comunicat de la COMECE— que és un gran instrument

metrà al comitè de reglamentació cap proposta de projecte que comporti activitats d'investigació que impliquin la destrucció d'embrions humans, fins i tot amb la finalitat d'obtenir cèl·lules mare». «Això significa —afirmen els bisbes europeus— que les proposicions actuals formen un marc ètic que és en realitat menys exigent que el que s'aplica en el programa marc d'investigació actual.»

En l'àmbit jurídic, les proposicions no tenen en compte la decisió recent del Tribunal Europeu de Justícia en el cas Greenpeace contra Brüstle. El Tribunal hi defineix clarament què és un embrió humà i confirma que les invencions biotecnològiques, a partir de les cèl·lules mare embrionàries humanes, no poden ser patentades.

«En conseqüència, si el corpus legislatiu de la UE vol mantenir la seva lògica i la seva coherència interna, tot projecte d'investigació que impliqui la utilització de cèl·lules mare embrionàries», afirma la COMECE, «hauria de ser exclosa d'una possibilitat de finançament». En el pla econòmic sembla poc menys que ineficaç finançar investigacions els resultats possibles de les quals, jurídicament, no podran ser transformats en veritable innovació en el mercat, quan un dels principals objectius d'Horizon 2020 és precisament ajudar les empreses innovadores a transformar les troballes tecnològiques en productes viables amb un veritable potencial comercial.

Recentment, l'empresa Geron Corp, líder mundial de la recerca amb embrions, va anunciar que tancava el seu programa d'investigació amb cèl·lules mare. La investigació amb cèl·lules mare embrionàries humanes no va produir els resultats esperats, mentre que la que utilitza fonts alternatives de cèl·lules mare adultes —del cordó umbilical o pluripotents induïdes— ofereix avui perspectives tangibles i eficaces d'aplicacions terapèutiques, i s'han comprovat resultats clínics àmpliament compartits. «Aquests mètodes, que són àmpliament aprovats en el pla científic i ètic, no són per tant controvertits entre els estats membres. S'haurien per tant de beneficiar d'un finançament prioritari en el nou programa marc Horizon 2020», afirma la COMECE.

per sostenir el creixement i la innovació a la Unió Europea. En concret, en matèria d'investigació mèdica, podria portar al sorgiment de tractaments innovadors per als pacients.» La Comissió Europea va presentar recentment un paquet de propostes per a Horizon 2020. «Aquestes propostes —segons la COMECE— milloren el marc ètic actual, fent referència a certs principis ètics ja aplicables.» Amb tot, afegeix, «dos dels principis més importants no són esmentats: la protecció de la dignitat humana i la primacia de l'interès i del bé de l'ésser humà sobre l'interès de la societat o de la ciència».

La COMECE es mostra preocupada per una gran omisió: les noves propostes integren alguns compromisos ja assumits per la Comissió, en la seva Declaració del 2006, però paradoxalment, s'exclou el compromís en virtut del qual la Comissió Europea «no sot-

Tibidabo us informa

Missa del Gall en el Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo

El dia 24 de desembre, a les 24 hores, presidida pel Emm. i Rvdm. Sr. Lluís MARTÍNEZ SISTACH i transmesa per TV3.

A les 23 hores, sortida d'un AUTOCAR de l'Avinguda Vallcarca 14-16, amb direcció al Tibidabo.

Museu d'Art Nadalenc "Mossèn Francesc Camprubí"

Amb motiu de les Festes de Nadal podeu visitar el Museu d'Art Nadalenc del Tibidabo.

Truqueu abans al telèfon: 934 175 686.

Vetlla extraordinària de Cap d'Any

Comença l'Any 2012. A les 23 hores amb Missa i Vetlla d'Adoració Nocturna al Santíssim Sagrament.

A les 22,30 hores sortirà de l'Avinguda Vallcarca, 12-14 un microbús amb destinació al Tibidabo.

Tornarà al seu lloc d'origen recent acabada la Vetlla.

Il·luminació del Temple del Sagrat Cor de Jesús

Hi ha persones que col·laboren perquè el Temple del Tibidabo estigui il·luminat totes les nits. Tu també pots contribuir a fer possible aquesta realitat. Envia el teu donatiu al Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo.

Adoració Perpètua

Us invitem a participar una hora al mes a l'Adoració Perpètua del Tibidabo:

Adoració Diürna de 8 a 23 hores.

Adoració Nocturna de 23 a les 6 hores del matí.

Truqueu al telèfon 934 175 686.

SANTAmarta
ENFERMERASSANTA MARTA
SERVICIOS ASISTENCIALES

Assistència en postoperatoris, malalts crònics, malalts temporals.

Companyia a gent gran, ajuda a domicili, desplaçament a la consulta mèdica.

Cura del nadó i nounat.

Servei en clíniques i cases particulars sense limitació horària.

Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, cuidadores/ors.

Tel. 932 453 758 / 932 315 227

«Joan Pau II va sembrar la terra com a catequista i Benet XVI l'està adobant com a teòleg»

Paloma Gómez Borrero, il·lustre corresponsal espanyola al Vaticà

Samuel Gutiérrez

Després de gairebé 40 anys informant des de Roma, Paloma Gómez Borrero (Madrid, 1934) ha esdevingut testimoni privilegiat dels esdeveniments més decisius en la història recent de l'Església. Com a corresponsal de diversos mitjans de comunicació al Vaticà, ha recorregut àmpliament el planeta al costat de Joan Pau II i Benet XVI, palesant una manera singular de fer periodisme, des de l'anècdota, la proximitat i el bon humor, si bé sense oblidar mai el preceptiu rigor periodístic. Paloma Gómez Borrero va visitar recentment Barcelona, on va protagonitzar una entranyable trobada, que va aplegar més de 300 persones, organitzada per Ajuda a l'Església Necessitada. Com no podia ser de cap altra manera, va parlar del seu estimat Joan Pau II, «veu dels que no tenen veu».

D'on treu Paloma Gómez Borrero l'energia per continuar a primera línia de foc de la informació vaticana? No deu haver fet un pacte amb l'enemic?

[Rialles] La veritat és que no he fet cap pacte amb ningú... En tot cas, l'hauria fet amb Déu! Bromes a banda, jo sempre he pensat que el periodisme és il·lusió, i mentre tingui aquesta il·lusió i aquestes ganes d'explicar històries continuaré treballant. Per a mi ha estat un privilegi haver pogut continuar un pontificat com el de Joan Pau II, durant vint-i-set anys i mig i 104 viatges arreu del món. Com que la salut m'ha respectat, també he pogut continuar amb Benet XVI. No oblidaré mai la cara del Papa en obrir la porta del Parenostre de la Sagrada Família, meravellat davant de tanta bellesa.

L'altre dia un periodista d'esquerres, pròxim a l'anarquisme, es confessava seduït per la figura i el missatge de Benet XVI... També l'ha sorprès a vostè?

Sí, em sorprèn sobretot com ha conegut la joventut. Benet XVI és un intel·lectual, que no ha tingut contacte especial amb joves, tret de quan va exercir com a professor universitari. No és com Joan Pau II, que feia teatre, anava d'excursió, esquiva, cantava... Però això no ha impedit que ell mateix, com a Papa, hagi anat descobrint la joventut i el seu potencial a l'hora de construir la civilització de l'amor. Jo el vaig veure sobretot molt canviat en la JMJ de Sydney del 2008.

Malgrat ser íntims amics i col·laboradors, vostè deu haver notat molt el canvi entre un Papa i un altre...

Joan Pau II era un esperit molt alegre, obert i a les JMJ ell era un jove més. Els seus gestos quedaran per al record. Benet XVI, en canvi, sense perdre la sintonia amb la joventut, ha imposat com a prioritat en aquestes trobades l'adoració. Realment impres-

siona veure com resa el Papa, i els joves amb ell, davant del Santíssim. L'Església demana avui una tornada a les arrels i tant el Papa com els joves ho han entès perfectament. Joan Pau II va sembrar la terra de múltiples maneres, era un catequista que sembrava... Benet XVI n'ha pres el relleu i la seva missió, com a bon teòleg, és la d'adobar la terra, nodrir-la, perquè pugui donar fruit abundant.

No l'ha sorprès també que els recels inicials, sobretot per part dels mitjans de comunicació i de certs intel·lectuals, amb el pas del temps s'hagin transformat gairebé en admiració?

Els discursos d'aquest Papa sorprenden el món. Tenen una força i una categoria intel·lectual inigualables. Als seus 84 anys, és d'una gran valentia afrontar com ho fa els grans reptes de l'Església, i també els seus grans pecats. És realment admirable!

Segons vostè, està ja al nivell del seu estimadíssim Joan Pau II?

Benet XVI m'està admirant moltíssim, però Joan Pau II és Joan Pau II. Són més de 27 anys al seu costat!

Mai no ha amagat el seu amor, gairebé devocional, per Joan Pau II, amb qui fins i tot va arribar a mantenir una certa amistat. Com és la vida sense ell? Se sent una mica òrfena?

A mi em fa molta pena, però confesso que parlo moltes vegades amb ell. «Santedat, si us plau, dóna'm un cop de mà.» Perquè jo li dic santedat... I crec que m'ajuda molt.

Vostè hauria estat partidària del Santo Subito?

Per a mi és claríssim. Però no trigarà gaire a ser canonitzat, perquè ja hi ha molts miracles en espera de ser investigats. El postulador m'ha dit que en tenen alguns d'impressionants. Així

«No oblidaré mai la cara del Papa en obrir la porta del Parenostre de la Sagrada Família, meravellat davant de tanta bellesa»

que espero que sigui ben aviat. La veritat és que quan veig algunes fotos del jove Joan Pau II comprovo que realment era així: tot vitalitat, simpatia, entusiasme...

Fins que van arribar la malaltia i el dolor.

Ens va ensenyar a patir i ens va ensenyar a morir.

Amb Joan Pau II va viatjar a 160 països i amb Benet XVI ja en porta uns quants —el darrer al Benín—. Cap viatge somiat que encara no s'hagi pogut produir?

M'agradaria visitar la Xina i crec que a Benet XVI també li agradaria molt que aquella cortina de bambú s'aixequés per poder rebre el Papa. Joan Pau II no ho va aconseguir. I la veritat és que aquesta possibilitat és encara molt difícil.

I Rússia?

Rússia no ho veig tan llunyà.

Amb tanta informació com es produeix al Vaticà, amb un llenguatge i una idiosincràsia particular, com s'afronta la praxi periodística?

Per a mi la clau és que la informació sigui comprensible, i per això el primer pas és que ho entengui jo mateixa. No parlo per a teòlegs ni especialistes sinó per a gent que vol saber el que ha dit i fet el Papa. Intento, per tant, presentar la informació de la manera més fàcil i comprensible possible. Aposto sovint per les anècdotes, perquè crec que moltes vegades descobreixes la persona a través de les anècdotes, dels gestos i paraules que sovint passen més desapercebuts. Com quan Joan Pau II estant a Calcuta va exclamar: «Jo sóc la veu dels pobres del món.»

Malgrat viure a Roma des de fa molts anys i conèixer a fons la cúria vaticana, Paloma Gómez Borrero no ha perdut encara la fe?

Certament que la frase popular diu que *Roma veduta, fede perduta*, però a mi m'ha succeït exactament el contrari, ja que se m'ha arrelat més la fe. Malgrat veure els errors i els defectes de la gent que està al govern de l'Església, ja que són homes com tu i com jo, descobreixes que per damunt d'ells hi ha algú més important: Crist. A Roma és potser on es veu més clarament la mà de Déu.

Des d'aquesta talaia que és Roma, quins són els motius per a l'esperança avui en l'Església, sobretot d'occident, tan empal·lidada?

Europa està molt perduda. Ja veurem si es recupera. I no únicament a nivell eclesial, sinó a tots els nivells. Realment és un vell continent. I és vell, no per edat, perquè es pot ser vell i jove alhora, sinó per les actituds. Sembla que ha perdut la il·lusió i això és molt trist. Per això jo confio molt en els laics. El seu paper per ara és molt important, sobretot en el seu compromís amb la nova evangelització.

Amb el reconeixement i la trajectòria de Paloma Gómez Borrero, estic segur que són molts els que es deuen preguntar què fa una periodista com vostè en un programa com La noria...

Això mateix em diu el meu germà! El primer que he de dir és que m'estimo el Jordi González i que sempre m'he sentit tractada amb molt de respecte, encara que no pensin el mateix que jo. És un programa difícil, no ho nego, però m'he sentit amb la llibertat de poder expressar amb coherència les meves idees més enllà de l'atac dels altres. Crec sincerament que cal ser valents i que és hora de deixar el nostre granet de sorra, fins i tot en programes com aquest. Si hi vaig és per defensar l'Església i el que crec que és just.

Punt de vista

Francesc Roig Queralt
 Director de Càritas diocesana
 de Tarragona

Ara parla el silenci de la pobresa

Durant aquests tres últims anys, Càritas ha proposat a la ciutadania i a la comunitat cristiana, mitjançant les campanyes institucionals, una invitació a viure i a practicar una sèrie de valors que ajudin a fer possible una societat amb futur, una societat renovada, més justa i fraterna, més solidària, però també més propera a la realitat dels qui viuen en la pobresa i l'exclusió.

El lema d'enguany, «Viu senzillament perquè altres, senzillament, puguin viure», planteja d'entrada el gran valor cristià de la humilitat. Aquest valor de la senzillesa, juntament amb altres valors evangèlics treballats en els darrers anys, ha de fer possible la consecució d'un nou model social i econòmic que respongui a la realitat que vivim. Un model que sigui capaç d'afrontar i de superar amb realisme la crisi mundial que ha posat de manifest un ritme de desenvolupament i creixement que ens ha dut a viure per sobre de les nostres possibilitats econòmiques, fet que ha generat un progressiu endeutament de països i ciutadans.

«Viu senzillament perquè altres, senzillament, puguin viure» és el lema d'aquesta nova campanya de sensibilització, que vol apel·lar, en primer lloc, al nostre compromís personal i social com a membres d'una mateixa comunitat global, i en segon terme no pot permetre que tres quartes parts dels seus membres visquin en la pobresa mentre que la quarta part

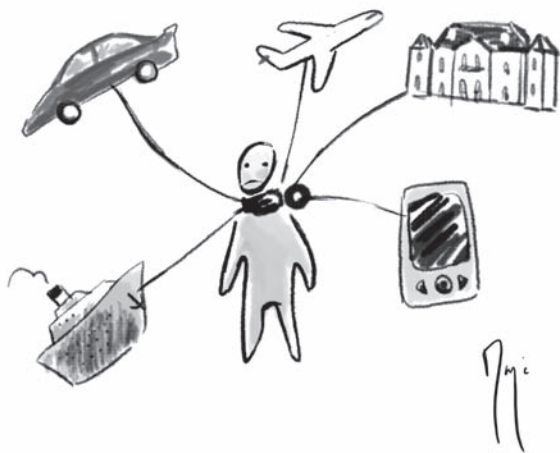
restant viu instal·lada en l'opulència. Ha arribat l'hora que s'alcí i parli el silenci dels pobres. Que tinguin veu els sense sostre, els desnonats, els joves en atur o tots aquells que encara no han tingut accés a la primera feina. És el silenci dels desvalguts que ara reclama justícia i com a intercanvi ofereix la felicitat del qui té molt poc o no té res i ho continua compartint amb els altres. Pensem que el 90% de la riquesa del nostre planeta la posseeix només el 20% de la població mundial. Perquè uns 2.600 milions de persones viuen amb menys de 2 euros al dia. Hi ha després 936 milions més de persones que pateixen fam severa i finalment 1.300 milions de persones que viuen amb menys d'1 euro al dia.

Amb la crisi desfermada s'ha disparat el nombre de llars amb dificultats econòmiques i que han caigut en l'exclusió social. Així ho indica la quantitat d'atencions i ajudes que es fan des de totes les Càritas parroquials, que s'han vist desbordades per l'allau dels nous pobres autòctons, com a primeres víctimes dels abusos, dels excessos i la cobdícia del model econòmic actual. Segons les últimes dades de l'atur (del mes de novembre), Tarragona és la segona demarcació territorial catalana on més ha crescut l'atur, amb un 4,86%, tan sols superat per Girona, amb un 5,74%.

Actualment, el nombre d'aturats a Tarragona és de 70.000, xifra rècord que contrasta amb els 24.936 registrats durant el 2005.

Conseqüentment, el model econòmic actual també debilita precipitadament l'Estat del benestar. A causa de la poca inversió i de les retallades en despesa social, el ciutadà queda més desprotegit. Els serveis socials estan, en molts casos, saturats i moltes persones viuen situacions d'emergència. Les Càritas parroquials són bàsicament la plataforma d'ajuda i d'atenció directa i molt sovint amb recursos limitats.

Mentrestant, però, la distància entre rics i pobres es fa cada vegada més gran. Els rics són més rics i els pobres són cada vegada més pobres. Ara més que mai hem de ser conscients de la nostra responsabilitat ètica, com a ciutadans, a l'hora de viure i actuar en aquesta societat de consum. Perquè actualment consumim per persona 26 vegades més del que es consumia a mitjans del segle XX i, en canvi, a les enquestes de felicitat, els estudis demostren que no som 26 vegades més feliços que abans.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
 Degà del Capítol Catedral
 de Barcelona

És possible l'esperança

L'Oriol Casals, de Ràdio Estel, em sotmeté amablement a un interrogatori sobre el significat de l'Advent. Em preguntà, entre altres coses, sobre l'esperança. De fet, glossem el temps de preparació pel Nadal de nostre Senyor Jesucrist com a període apte per fer créixer la virtut de l'esperança. La qüestió radicava en la coordinació entre aquesta virtut i la situació de precarietat dels nostres dies. És possible enguany l'esperança?

L'any passat, en aquestes dates, em vaig posar a mi mateix aquest interrogant. A la felicitació del Nadal, hi vaig escriure aquesta frase: «En aquest Nadal també és possible l'esperança.» No era pas una manera d'escapar-se per la tangent. Era una manera ben clara de dir que, malgrat tot, necessitàvem l'esperança. Aquella que el poeta Péguy anomenava la «més petita i la més forta». Res no pot afeblir l'esperança que, amb la fe i la caritat, ens ha estat donada en el baptisme.

Hi ha sofriment per allò que anomenem «impúdi-

cament» la recessió econòmica. Contra els fets, deien els escolàstics, no valen els arguments. La precarietat és notable. I anuncien que ho serà més! Costa dir a un afectat per la crisi que pregui. Sembla com si fos una expressió que no té res a veure amb el problema. Tanmateix, pregar té sempre sentit. És necessari que preguem els uns pels altres. Davant la situació precària, ens cal també ajudar en allò que ens sigui possible. Reneix el valor de la comunicació de béns feta, a diversos indrets, per als molt necessitats. Davant d'aquesta problemàtica tan dura, hem d'enfortir la solidaritat. I exigir que els que duen les regnes socials cerquin camins reals d'equitat. Que busquin també «l'escenari», com solen dir els economistes, que faci possible una vida i un treball dignes per a tots. Els creients hem de fer cas de la Doctrina Social de l'Església. Estem compromesos a bastir la societat de l'amor.

No sé què escriuré enguany a la felicitació nadal·lenca. No obstant això, em vull mantenir en aquella esperança de Josep i Maria en la cova de Betlem, on va néixer l'Infant que és el Fill de Déu. I, per això mateix el Totpoderós. El que nasqué, visqué i morí pobre ens pot alliberar de les mancances espirituals i també de les corporals. A fi de comptes, ell ens ensenyà a dir: «El nostre pa de cada dia doneu-nos, Senyor, el dia d'avui.» Mentre diguem el Parenostre, contemplem i acaronem el gran misteri de l'Encarnació. El misteri que continua fent viva la virtut de l'esperança. La virtut que demana vigorosament que la vida personal i social frueixin de la dignitat que Déu ha donat als homes.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
 (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Cristians sense parròquia?

«Quan els gossos borden alguna cosa senten», diu la dita. Que certs moviments de nou encuny es desenvolupen amb tècniques sectàries, alguna veritat hi deu haver, i encara més perquè molts se n'allunyen. Aquests volen que la seva fe creixi en llibertat, se'n senten gelosos, malgrat que ningú no els promet cap seguretat. Els que pensen així, quina esperança tenen per viure en l'Església?, la solució deu estar en l'autonomia? És una de les actituds que avui està més de moda. Comunament els anomenem cristians a la carta. El que passa és que, sovint, més que fidelitat a Crist i a la seva Església, fàcilment es fan esclaus dels seus capricis. O es deixen endur per la peresa i l'egoisme.

El cristianisme va néixer en el si de l'imperi romà. Els fidels es reunien en grans mansions perquè hi havia espai. Posteriorment, van habilitar passadissos a les catacumbes. Eren trobades entre coneguts, independentment, d'on vivien. Quan va arribar la llibertat, es van aixecar edificis d'ús exclusivament litúrgic. Ara bé, i dit apressadament, van passar dos fenòmens. El dels que van voler continuar fent una milícia de la seva vida i van marxar cap al desert i en soledat van continuar la lluita, ara ja interior, contra enemics d'una altra mena. Al cap de poc, es van establir contactes entre eremites, es van agrupar per ajudar-se i així van aparèixer els cenobites, amb mestres que ensenyaven normes i pregaven junts. Paral·lelament, el missatge va arribar al món rural. Allà els pagesos no podien triar. La comunitat cristiana va acceptar la norma de formar comunitats d'acord amb la seva territorialitat.

Faig un gran salt i em situo en els darrers segles. L'abundància de clergat va permetre, davant d'un terreny delimitat, nomenar un rector i algun vicari, amb deures pastorals, poders i privilegis. Els meus primers temps de sacerdot vaig viure aquesta situació i l'enuig que representava per a molts, que alguns d'aquests que tenien el domicili al seu territori, anessin a missa o s'afiliessin en associacions situades en altres parròquies. L'evangelització va perdre molts punts i el clericalisme va amarrar la vida cristiana. Avui dia la situació ha canviat, i aterro a la realitat que m'envolta. Si deia que fugen de certs invents, encara que siguin famosos i poderosos, entenen que, per conservar la fe cristiana, una fe comunitària, eclesial i solidària, cal sentir-se ajudat en els moments de crisi, de desgana i d'afflicció. I també ho és acceptar que n'hi ha que t'exigeixen, quan l'aburgesament, l'egoisme i la peresa, s'apoderen d'un mateix. Sense oblidar que la humilitat és el suport de l'esperança i que la vida sacramental és l'aliment espiritual indispensable. Incorporar-se en una parròquia, servir-la, permet el creixement de la vida espiritual. En el si de la parròquia, hom s'incorpora a Càritas, institució que envegen molt els que no pertanyen a l'Església catòlica. Altres, la serveixen i ajuden a distribuir la comunió o la porten als malalts o, els que són experts, dissenyen, mitjançant el Photoshop i altres agències, publicacions i cartells que orienten i comuniquen. Evangelitzar a les catequesis i acollir qui cerca ajuda és una altra manera. A poc a poc, s'estableixen relacions d'amistat amb sacerdots d'aquest temple o d'un altre qualsevol, que, lleials a la seva vocació, sabran reclamar coratge o pregar acompanyant, quan la desgràcia s'apodera del col·laborador. La figura de les parròquies que alberguen cristians que no radiquen en els estrets límits assignats, cobra actualitat, sense que ningú pugui acusar aquest estil de vida i de servei de maneres sectàries.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Els últims dels últims...

La màxima pobresa i marginació és la degradació de l'ésser humà fins al punt que el seu aspecte exterior és rebutjat pels que l'envolten. L'altre dia vaig viure una de les escenes més doloroses que no m'hauria imaginat mai. L'autobús en el qual viatjava, camí de l'obra social Santa Lluïsa de Marillac, anava relativament ple. Encara quedava algun seient per ocupar. En una de les parades va pujar, amb certa dificultat, un homenet en un estat desastrós. Pel seu caminar trontollant i els moviments involuntaris que feia, es deduïa que patia de paràlisi cerebral, cosa que es va confirmar més endavant quan va parlar. Duia tanta brutícia a sobre que tot l'autobús va restar impregnat immediatament d'una fortor veritablement insuportable. Aleshores, vaig recordar les paraules de Pere Casaldàliga: «La pobresa veritable no es coneix fins que no s'ensuma.» La gent, després de queixar-se, va començar a baixar de l'autobús a la primera parada. Aleshores, el conductor, que des del primer moment s'havia adonat de la situació creada amb la presència de l'indigent, va sortir del seu seient tancat i, dirigint-se a l'home, li va dir que havia de baixar, perquè feia tanta pudor que no es podia suportar. L'home, amb la dificultat de la parla, li va dir que havia d'anar unes parades més enllà, i que no havia arribat a la seva destinació, donant-li unes explicacions que el conductor es negava a escoltar, tot amenaçant-lo de cridar la guàrdia urbana.

Jo hauria volgut intentar portar-lo cap a l'Obra Social perquè es pogués rentar, per tal que presentés un aspecte més digne. Però, davant la insistència de l'home de baixar en un lloc determinat, no vaig gosar fer-ho.

A l'autobús només hi vam quedar el conductor, una altra persona al davant i jo. El conductor el va continuar amenaçant si no baixava immediatament, però, veient que no el podia convèncer i que només restaven dues parades per arribar on ell deia, va tancar les portes i va arrencar.

Amb força dificultat l'home va baixar amb tota la càrrega de misèria que feia fugir la gent. Mentre l'autobús tancava les portes de seguida, vaig veure que l'home trontollava i queia a terra, i després s'aixecava amb dificultat. Amb passes insegures el vaig veure allunyar-se...

Vaig quedar colpida per tot aquest episodi tan desagradable. Quina devia ser la història d'aquest home relativament jove, ple de brutícia fins al punt que la seva fortor omplís tot un autobús? Com havia arribat a aquesta situació?

I vaig restar amb l'angoixa de no haver pogut fer res per ell. Amb aquell caminar insegur, propi dels que tenen algun problema cerebral, on es dirigia amb tant d'interès?

Totes aquestes incògnites m'han acompanyat els últims dies i han estat motiu de la meua pregària: Senyor, aquests últims dels últims són els teus preferits, però ens costa pair-ho i no sabem actuar com Tu en algunes ocasions. Des d'ara, si més no, aquest home sense nom estarà present en les meves xerrades amb Tu.

Zoom

Eduard Brufau

Agustí Codinach

Enguany el pessebre de la plaça de Sant Jaume de Barcelona s'inspira en l'art romànic. Tots els elements arquitectònics, des de la mateixa cova —convertida en l'absis d'una església— fins a les figures del Naixement, segueixen models medievals. A més, fins al 29 de desembre es podrà veure al pati de l'ajuntament l'exposició «Àngels, pastors i reis», un recull de figures de pessebre d'entre els segles XVIII i XX procedents del Museu Etnològic de Barcelona.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Làpida reversible

Deixant darrera meu l'amfiteatre Flavi, el famós Colosseu, camino per la Via Labicana cap a la basílica de Sant Climent del Laterà a Roma. Aquest edifici presenta tres nivells diferents de construcció: una casa romana, un temple paleocristià i la basílica superior. La casa conserva vestigis de culte a Mitra, malgrat que posteriorment va servir per acollir les reunions clandestines de signe cristià. La primera basílica es va alçar amb el vent favorable del cristianisme com a religió oficial. El saqueig normand, portat a terme a finals del segle XI, va propiciar la reconstrucció de la basílica actual sobre el temple paleocristià. Aquesta nova basílica, animada pels dominics irlandesos fa gairebé 350 anys, acull en un altar lateral la tomba dels sants Ciril i Metodí. Quan visito la primera basílica, hi veig una làpida reversible que gira sobre un eix. Es troba a uns metres de l'entrada. Un cartell indica que en una cara hi ha una inscripció pagana i, en l'altra cara, una inscripció cristiana. Em sento profundament atret pel simbolisme que enclou.

Una conversió plena a l'Evangeli de Jesús no resulta gens fàcil. S'acostumen a conservar vestigis pagans, que es resisteixen a l'acceptació de la proposta evangèlica. De vegades, darrera d'inscripcions netament cristianes, es descobreixen plantejaments, sentiments i conductes paganes. També pot ser que darrera d'inscripcions paganes, s'endevinin empremtes dels valors evangèlics. Potser cadascun de nosaltres és com aquesta làpida reversible que contemplo amb atenció. La vida presenta aquesta mescladissa estranya que, si no estem desperts, escapa a la nostra consideració i ens pot conduir a l'autoengany.

Si no som conscients d'aquesta realitat, més estesa del que sembla, arribem a pensar que som cristians com no n'hi ha, que no necessitem pràcticament cap conversió perquè som en el bon camí i tracem amb decisió la línia divisòria entre el paganisme i el cristianisme amb la precisió d'un cirurgià. No obstant això, hi ha incrustacions difícils de treballar. Primer, perquè adonar-se'n no és una tasca fàcil. Segon, perquè el missatge evangèlic ens convida a una conversió contínua, a la qual ens resistim sovint. Les actituds bàsiques per afrontar una feina espiritual d'aquestes dimensions són la humilitat per reconèixer la pròpia veritat i l'obertura de cor per obrir-se al missatge evangèlic. Les motivacions són clau per valorar els nostres actes. De vegades, n'hi ha prou de girar la làpida per descobrir que hi ha en nosaltres altres valors diferents dels de Jesús. El paganisme és un fenomen de resistència a la visió cristiana. No és estrany que els plantejaments cristians inflexibles, radicals, fanàtics, aparentment purs, amaguin motivacions paganes que cerquen més la seguretat pròpia que la confiança en Déu, que s'instal·len més en la imposició que en la proposta, que es nodreixen més d'ideologia que d'espiritualitat. N'hi ha prou de girar la làpida per adonar-se'n.

La làpida reversible es converteix en una invitació a viure en profunditat la fe en Jesucrist, a obrir-se al missatge evangèlic, a desactivar actituds dogmàtiques per ser lúcids i dialogants, a no donar gat per llebre. La humilitat i el diàleg no suposen menyscar la identitat cristiana i les conviccions pròpies. Més aviat, es tracta d'una feina de purificació i de veritat per deixar la tebior i les mitges tintes, que no és poc.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

Esperança gràvida

Aquest any Nadal cau en diumenge i naturalment també ho és el dia 18, la data tradicional de la Mare de Déu de l'Esperança, o de l'Expectació del Part de la Benaurada Verge Maria, o fins i tot de Nostra Senyora de la O, anomenada així perquè ja la trobem en un dels dies previs al Nadal en què es canta una antífona del conjunt de les set encapçalades amb la interjecció llatina O, la darrera de les quals comença «O Emmanuel».

A fi que el temps de Quaresma quedés lliure de festes, un concili de l'any 650 va decretar que la festa de l'Anunciació del Senyor se celebrés el 18 de desembre; heus aquí l'origen de l'actual commemoració mariana, que conserva, a la missa, l'evangeli de l'anunci de l'àngel Gabriel a Maria, que és també l'evangeli del diumenge quart d'Ad-

vent —aquest any el mateix dia 18—; altres textos o cants hi manifesten igualment l'esperança de la vinguda imminent del Salvador: «Oh cel, deixa caure la rosada; que el bé plogui dels núvols, i que la terra obri el seu si, per fer-ne germinar la salvació» (Isaïes); o bé: «Ha d'entrar el Senyor, el rei de la glòria» (Salm 23).

Les imatges i estampes de la Mare de Déu de l'Esperança, quan bellament la representen encinta amb un Sol al ventre, es fan ressò del càntic profètic de Zacaries, pare del Precursor de Jesús: «Ens visitarà un Sol que ve del cel, per l'amor entranyable del nostre Déu.»

Molts altres símbols s'entrelliguen, en expressió poètica, quan el poble cristià fa seva l'actitud il-

lusionada de la Verge esperant el naixement del seu Fill. Fixem-nos per exemple en aquests Goigs: «L'Esperit vivificant / us ha fet Mare Divina, / oh puríssima Petxina / que estotgeu a Déu-Infant! / Eixa Perla fulgorant / us rubleix de resplendor. / Logri en Vós nostra esperança / les promeses del Senyor»; fins i tot es compara el si de Maria amb un sagrari: «Nau excelsa que bogant / per la mar d'ones de fel / porteu dolç, més que la mel, / el Pa d'àngels sacrosant; / nostre cor està esperant, / puix sens Ell de fam es mor.»

Diem sovint, de Maria, que és «beneïda entre totes les dones»; això no tindria sentit si, quan en veiem una d'embarassada, no ho valoréssim prou, pensant en la Mare de Déu i tot agraint, en esperança, el gran do del naixement de Crist.

Jaume Gabarró

Monjo de Solius

La sal de la terra

Del corredor de la mort a l'altar

El 1976 Sunny Jacobs i el seu marit, Jesse Tafero, van ser condemnats a mort a l'Estat nord-americà de Florida acusats de l'assassinat de dos policies. Ells sempre van negar ser els autors dels crims i van dir que el culpable era Walter Rhodes, l'amic d'en Jesse, que va carregar els crims al matrimoni. La Sunny i el Jesse van viure una doble condemna, la de no poder veure ni criar els seus fills, una nena de 10 mesos i un nen de 9 anys. Una separació que ha esquinçat el cor de tota la família, amb seqüeles de per vida. El 1982 els pares de la Sunny van morir en un accident aeri i els seus fills van passar a mans dels serveis socials. «Jo cada dia pregava i meditava i em traslladava de manera espiritual a visitar els meus fills i el meu marit», diu la Sunny.

El matrimoni mai més es va tornar a veure, però durant 15 anys, tant a la presó com al corredor de la mort, s'escriuien diàriament. Quatre hores abans de l'execució del Jesse, la Sunny va poder parlar amb ell 10 minuts. «Només ens vam poder dir, un cop i un altre, que ens estimàvem.» A l'ho-

ra de l'execució ella pregava en silenci. «Van ser uns minuts inacabables, fins que vaig sentir que una onada d'emoció em traspassava i vaig arrencar a plorar. Llavors vaig saber que el Jesse havia mort.» Per un error del sistema el Jesse va morir encès en flames a la cadira elèctrica. Un patíbul de 7 minuts durant els quals va ser electrocutat 3 cops. Quan la seva filla ho va saber va intentar suïcidar-se.

Dos anys després, el 1992, es va demostrar que tots dos eren innocents i la Sunny va quedar en llibertat. En trepitjar el carrer va sentir que aquell dia seria per sempre el seu segon aniversari. Tornava a néixer! Veuria els seus fills i coneixeria el seu nét! Al principi sentia molta ràbia, però després va decidir escollir el perdó. «Vaig tenir 17 anys per enfrontar-me al ressentiment. Ara no vull perdre el temps estant furiosa, és molt més sa perdonar», comenta la Sunny.

El 2001 va explicar el seu testimoni en un acte d'Amnistia Internacional a Irlanda. Les seves paraules van commoure el cor de Peter Pringle,

que no parava de plorar. Aquest irlandès, el 1980, també va ser acusat de matar dos policies i condemnat a mort. «Al corredor de la mort els guardes es preguntaven si haurien d'assistir a la meva execució a la força. Deien que quan m'haguessin penjat em tibarien fort les cames per assegurar-se que tenia el coll trencat», explica el Peter. Després li van commutar la pena per 40 anys de presó (a Irlanda es va abolir la pena capital). «Llavors, em volia suïcidar i no ho vaig fer perquè això hauria augmentat el patiment dels meus 4 fills.» El 1995 va sortir en llibertat, en poder demostrar la seva innocència.

Fa dos mesos que la Sunny i el Peter s'han casat. Viuen a Irlanda, en una granja enmig de la natura i del silenci. Continuament col·laboren en actes a favor de la vida, com els que recentment ha organitzat la Comunitat de Sant'Egidio a Catalunya. Transmeten pau i llibertat i, malgrat que no poden esborrar el passat, tenen el poder de denunciar la barbàrie de la pena de mort i construir un futur més digne per a la humanitat.

Montserrat Esteve

Periodista /
emmontserrat@hotmail.com

Mirada al món

Països àrabs: de la primavera a l'hivern

Fa un any que van començar les revoltes al carrer, les manifestacions de plaça i les rebel·lions populars contra les dictadures dels estats àrabs. Va ser un jove enginyer tunisià desocupat, Muhammad Bouazzizi, que va desfermar la ira incontrolable dels seus veïns. Per sobreviure a la fam i la misèria es va fer venedor ambulant de fruita i verdura. Maltractat i apallissat per la policia, va decidir immolar-se a l'estil bonze. La seva mort va ser l'arma llançívola que va colpejar les portes de tots els països àrabs.

Des d'aleshores, la força de l'huracà revolucionari ha escombrat els tirans d'Egipte, Tunísia i Líbia. Mubarak va acabar detingut, Al Abidine va fugir a Aràbia Saudita i Gaddafi va resultar assassinat

en una cuneta. A Síria els més de 4.000 morts deixen l'endurit règim d'Al Assad indiferent. La cruel i brutal repressió no s'atemoreix davant les amenaces internacionals. El president del Iemen, Saleh, ha firmat un document de renúncia al poder davant del monarca saudita, Abdal·là bin Abdul-Aziz. A canvi de la immunitat personal, condició que ha provocat la ràbia dels ciutadans iemenites.

A tots els estats àrabs l'onatge popular ha empès amb força contra la corrupció, el nepotisme dels clans i els privilegis de les classes dirigents. Un denominador comú: la set de dignitat humana, la fam de pa i feina, el desig de llibertats civils i l'ànima de drets humans. Aquest és el tresor ama-

gat que cada ciutadà de les nacions àrabs busca amb passió, anhela amb inquietud, espera amb optimisme. Les eleccions generals s'han celebrat al Marroc i Tunísia. Els resultats eren evidents: la victòria dels islamistes. Però no han trigat les protestes per part dels ciutadans i ciutadanes que no volen la tirania religiosa dels que aspiren a governar amb la bandera de l'Alcorà i la Llei Islàmica. Perquè és això el que ens han repetit els líders islamistes: establir un estat islàmic. Temps difícils per a tots els ciutadans i ciutadanes d'un o altre credo religiós. Són molts els que pensen que s'ha acabat la primavera àrab i ha començat l'hivern del radicalisme islàmic. A ningú no li agrada viure a la intempèrie.

Justo Lacunza Balda

Pare blanc, arabista-islamòleg,
des de Madrid

Records

Pensava com celebrar en família les festes de Nadal, rebaixant el pressupost d'altres anys. De sobte, em va venir al cap una anècdota, de fa molts anys, de com la meva mare ens feia disfrutar amb detalls petits sense cap cost econòmic.

No sé com va arribar a casa un aneguet petit. Era l'alegria de tots els germans, i també de la meva mare, que era qui l'alimentava. Al terrat de casa hi teníem conills i gallines, que alimentàvem i ens alimentaven. Les gallines, amb els ous, i els conills, amb les seves cries. Quan va arribar l'ànec era diferent; tenia nom, ens seguia a tot arreu i li agradava que l'amanyaguéssim.

Un dia l'ànec va quedar atrapat amb el nus escorredor d'un enciam i es va morir. Qui ho va lamentar més va ser la meva mare, però va fer un esforç i el va cuinar. Tots érem a la taula molt callats. La meva mare repartia aquesta vianda als plats. Nosaltres no podíem aixecar el cap, i mirar el tros d'ànec del plat. El silenci es va fer cada vegada més tràgic, i esperàvem una ordre del meu pare per obligar-nos a menjar-nos-el, però no va ser així. Un dels meus germans va començar a plorar, i tots, un darrere l'altre, vam fer el mateix. El meu pare va fer retirar els plats i vam passar a les postres. Tots vam respirar agraïts.

L'endemà i l'altre vam menjar uns croquetes boníssimes que ens va preparar la mare. Aquesta era la meva encantadora mare. Com la trobo a faltar!

ANA MARÍA HERNÁNDEZ
VILLAMIDE
Barcelona

Enhorabona, alcalde

Amb l'arribada del Nadal, Barcelona es transforma. Enguany, el pessebre de la plaça de Sant Jaume rendeix homenatge al romànic català, art i tradició, expressió de la nostra cultura cristiana que ens recorda el sentit d'aquestes festes. També a la planta baixa de l'ajuntament, fins al 28 de desembre, hi ha una exposició de figures de pessebres de valor històric i artístic que mereix ser visitada. Per les places, grups de cantaires entonen nadales de tota la vida; aquestes que vam aprendre de petits i que són intemporals. Tot això, unit als 60 quilòmetres de llums que inunden els carrers, contribuirà al fet que a la nostra ciutat es respiri el veritable ambient de Nadal i que omple l'esperit d'amor i esperança. Enhorabona a l'alcalde Trias per aquestes iniciatives que la crisi no aconseguirà enfosquir.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Les restes mortals de Franco

Un Govern que està en funcions continua intentant prendre decisions que divideixin i enfrontin els espanyols. En els darrers espaternecs

Balanç molt positiu

Amb la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) hi hem guanyat tots, fins i tot, els que no hi estaven d'acord, que deien: «Amb els meus diners no.» Doncs no, naturalment que amb els seus diners no s'ha finançat la visita del Sant Pare. Els que hi van anar, cadascú es va pagar les despeses, però, malgrat això, sí que tothom se n'ha beneficiat en part, perquè en aquests temps que l'economia ens té acostumats a números negatius, la JMJ ha suposat un impacte econòmic de 354,1 milions d'euros per a l'Estat espanyol, segons ha revelat l'auditoria externa i independent realitzada per l'empresa Price Water House.

L'Estat ha ingressat almenys 28 milions d'euros en concepte d'IVA i a més es calcula que la JMJ ha generat 4.589 llocs de treball per tot Espanya. A aquestes dades cal afegir que la visita del Papa va marcar un rècord històric en l'increment del nombre de turistes, que va arribar als 7,64 milions.

I encara no ha acabat el temps dels balanços de la JMJ, perquè els principals són els que ressalten la dimensió apostòlica, espiritual i eclesial d'aquest esdeveniment que ha marcat el rostre de l'Església universal, com l'esperit d'unitat que es veia en aquests dies. Segons ha dit el cardenal Antonio María Rouco Varela, «no ha estat un fenomen fugaç», sinó que ha deixat «empremtes profundes que es notaran cada vegada més» tant a Madrid com a tot Espanya.

JOSEFINA GALÁN
Màlaga

després de set anys obsessionat per reobrir un debat, la comissió creada per aplicar la llei de Memòria Històrica al Valle de los Caídos ha recomanat traslladar les restes mortals de Franco. Zapatero no se'n vol anar sense intentar-ho, a pesar que ells saben que no ho poden fer. Primer, és imprescindible el permís de la família de Franco; segon, és imprescindible l'autorització del Vaticà i tercer, cal l'autorització de l'abat del Valle.

El problema és que aquí sempre tornem amb Franco, quan, gairebé avui no interessa a ningú un assumpte que ja està ben superat. La societat espanyola ja es va reconciliar fa 35 anys i va dir molt clar que volia mirar cap endavant. Alimentar el rancor social és destruir l'única justícia que des d'aquest món podem fer als morts: la reconciliació dels seus fills.

PILAR MARISCAL
Màlaga

Calen famílies

Sembla que l'ésser humà s'ha agrupat, des dels seus orígens, a la

recerca de protecció i com a suport mutu. Viure sol a la vida, si no ets un aventurer professional i excepcional —d'aquests que escalen l'Everest, precisament en solitari, que és el que els converteix en notícia—, el que és normal és que la persona busqui l'escalf de la família, tingui uns llaços humans estables que li donin seguretat i confiança.

Els darrers estudis sociològics fets als Estats Units asseguren que la vida familiar, amb els defectes que pot tenir tot el que és humà, proporciona equilibri i estabilitat emocional i garanteix la pau interna de la societat humana. No es tracta de consells religiosos, sinó de realitats socials a les quals les autoritats haurien de ser sensibles i afavorir polítiques en bé de la família que recauen directament en tota la societat.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Ciència i ètica

Quan va convocar l'Any de la Fe, Benet XVI recordava que l'Església sosté que no hi ha cap conflicte entre la fe i la ciència, ja que totes dues, per camins diferents, tendeixen a la veritat. El Papa va afirmar això a propòsit d'un canvi de mentalitat que redueix l'àmbit de les certeses als avenços científics i tecnològics. Durant el segon cap de setmana de novembre, Benet XVI va tenir l'ocasió de precisar aquesta idea amb ocasió d'una conferència internacional sobre cèl·lules mare adultes, celebrada a Roma, en la qual va advertir que l'home no pot ser utilitzat com un instrument científic, alhora que recordava que l'Església encoratja les investigacions que alleugen el patiment dels malalts pel bé de la dignitat humana.

JESÚS MARTÍNEZ MADRID
Salt

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Pena de mort

Crec que el Sant Pare ha demanat que se suprimeixi la pena de mort. No creu vostè que els qui la practiquen són assassins i cometen un crim? Ja era hora que l'Església es pronunciés contra una aberració tan gran!

Com vostè, som molts els qui ens congratulem per aquest desig del Papa, tot esperant que desaparegui dels ordenaments jurídics de les nacions una pena tan dura. El Papa, fa poc, en una de les audiències dels dimecres, va demanar que es promoguin iniciatives polítiques i legislatives que portin a eliminar la pena de mort al món. Penso que els polítics haurien de respondre amb molt d'interès i generositat a aquesta petició del Pontífex. Les paraules del Sant Pare s'han de situar en el context del congrés «No hi ha justícia sense vida», que promou la Comunitat de Sant'Egidio i que reuneix representants de governs de tot el món a Roma. Ara bé, el Magisteri de l'Església no titlla «d'assassins» els ordenaments jurídics que apliquen la pena de mort en els limitadíssims casos en què aquesta es podria justificar. El Catecisme de l'Església catòlica diu que l'ensenyament tradicional de l'Església no exclou, suposada la plena comprovació de la identitat i de la responsabilitat del culpable, el recurs a la pena de mort, si aquesta fos l'únic camí possible per defensar eficaçment de l'agressor injust les vides humanes. Però si els mitjans no cruentos són suficients per protegir i defensar de l'agressor la seguretat de les persones, aleshores, l'autoritat es limitarà a aquests perquè es corresponen millor a les condicions concretes del bé comú i són més conformes a la dignitat de la persona humana.

Avui, la majoria d'Estats disposen d'aquests mitjans per protegir les persones dels criminals sense llevar-los la vida. A la llum d'aquesta doctrina i de les circumstàncies del nostre món podem entendre molt bé la necessitat i urgència de la petició del Papa. Malauradament, en molts països hi ha un veritable abús de la pena de mort, si no una aplicació arbitrària i totalment injustificable. Moltes execucions que es realitzen en països «civilitzats» són absolutament innecessàries i contradiuen la doctrina de l'Església que fa una decidida aposta per la defensa de la vida com un dels signes dels temps. Efectivament, ens podriem preguntar: quin nivell de civilització i humanitat hi ha en un espectacle on es rosteix viva una persona en una cadira elèctrica o s'injecta verí a les venes d'un ésser humà totalment immobilitzat? Aquestes persones poden ser empresonades sense perill per a la societat, i, el que és més important, poden refer-se i convertir-se. Recomano la lectura del llibre autobiogràfic de Jacques Fesch, *Dentro de cinco horas veré a Jesús*.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 -
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Paraula i vida

Solidaritat davant la crisi

Aquest diumenge Càritas presenta la seva campanya de Nadal. És la continuació i la intensificació de la campanya que té com a lema «Càritas, un no per a ningú». Es tracta d'invitar a viure aquestes festes amb austeritat, en sintonia i solidaritat amb tantes persones que pateixen les conseqüències de la crisi econòmica actual. Càritas ho resumeix d'una manera molt directa: «Porta una vida més senzilla, perquè els altres senzillament puguin viure.» Com he dit en la carta pastoral *Nova evangelització i solidaritat*, em plau agrair l'augment de la solidaritat per part de les parròquies, de Càritas, de moltes institucions eclesials i de moltíssimes persones que, com a voluntàries i donants, han fet i fan possible alleugerir el sofriment de moltes persones i famílies. Fruit de l'amor i de la fe cristiana, compartim els nostres béns des de les pròpies necessitats o des d'una posició econòmica suficient. Els cinc milions d'aturats del nostre país són una xifra esfereïdora i que posa en relleu la gravetat de la situació. Això demana que totes les forces polítiques, econòmiques i socials s'uneixin per trobar

acords de solució. La nostra diòcesi no s'ha quedat inactiva davant la necessitat de moltes persones. Un dels objectius de l'anterior Pla Pastoral Diocesà era créixer en la solidaritat davant la crisi econòmica. Aquest objectiu s'ha aconseguit àmpliament, però malgrat haver augmentat les iniciatives d'ajut als qui pateixen més greument les conseqüències de la crisi econòmica, aquesta dissortadament encara persisteix. Per això, en les consultes que es varen fer a la diòcesi per preparar el nou Pla Pastoral, tots varen coincidir en la proposta que aquest objectiu calia que continués. En conseqüència, en el nou Pla Pastoral que hem començat a aplicar, un dels objectius proposa fer un esforç per viure la solidaritat davant la crisi com a expressió del nostre amor i de la nostra fe. Com el bon samarità del qual ens parla Jesús a l'evangelí, els cristians estem cridats a acostar-nos al necessitat, a veure la situació en què es troba, compadir-nos-en i compartir amb ell els nostres béns materials i espirituals. Aquest temps d'Advent ens invita a preparar la

vinguda del Senyor, seguint els seus camins. Les tres figures emblemàtiques de l'Advent ens encoratgen a la solidaritat. Isaïes, anomenat l'evangelista de l'Antic Testament, ens diu: «Si dones el teu pa als qui passen gana i satisfàs la fam dels indigents, s'omplirà de llum la teva foscor, i el teu capvespre serà clar com el migdia.» A Joan Baptista, el profeta i l'herald del Crist, quan la gent li preguntava: «Així, doncs, què hem de fer?», ell els responia: «Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar que el comparteixi amb els altres.» I Maria, la mare del Senyor, ens dona exemple de sensibilitat i iniciativa davant les necessitats del proïsme, intercedint davant del seu fill en favor d'aquells nuvis que es trobaven en una situació de necessitat. Per això, hem titulat el nou Pla Pastoral amb les seves paraules: «Feu tot el que Jesús us digui.» Nadal és l'expressió de la solidaritat de Déu amb el món. Invito a viure'l amb sentiments de solidaritat afectiva i efectiva amb els qui més pateixen a causa d'aquesta crisi persistent.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe
de Barcelona

Als quatre vents

Dies de gran alegria

«L'espera joiosa del Nadal donava a aquells dies melancòlics un segell molt especial. Cada any el nostre pessebre augmentava amb alguna figura i era sempre motiu de gran alegria anar amb el meu pare al bosc a agafar molsa, ginebre i branques d'abet.» Aquest record d'infància és de Benet XVI, però podria ser també el de molts de nosaltres, de tots els qui vivim aquest simpàtic costum familiar de recrear el pessebre en els últims dies d'Advent, amb troncs per a la cova, figuretes de fang o de guix, palla trosejada de l'era, paper d'alumini per als rius i farina escampada com si fos neu sobre aquell paratge de Palestina en què convertim un racó de casa nostra. En aquestes dates entranyables ens acostem al naixement de Crist com si anéssim fent passos silenciosos plens de respecte. La litúrgia ens ajuda en aquest camí en què ja veiem a prop la meta. Les espelmes de la corona d'Advent s'han anat encenent una després de l'altra al compàs de les quatre

setmanes, amb un gran significat: cada vegada hi ha més llum per a dissipar les tenebres, perquè el naixement del Redemptor s'acosta. Les lectures ens condueixen al gran moment a través d'un itinerari de segles. El gran profeta Isaïes, i tots els que van florir entre el segle VIII i IV abans de Crist, anuncien al poble el Messies esperat, i nosaltres, que coneixem el final de la història, llegim amb emoció aquelles paraules que van ajudar Israel a mantenir la confiança en la llarga espera. Al final, de la mà dels evangelis, arribem a la culminació dels temps, i apareixen llavors els testimonis de Zacaries i d'Isabel, de Joan Baptista al Jordà, de Josep i de Maria, els pares de Jesús, a la humil casa de Natzaret. Falta una setmana per al Nadal. Déu neix de nou en els nostres cors, perquè per a ell no hi ha pas-sat, ni present ni futur, tot és present, ja que és eternitat. Com l'esperem? Aquests dies són d'una gran alegria que es manifesta en les reunions i

dinars familiars, en els regals als més petits, en les vacances escolars i en llums al carrer, en les ofertes comercials i en els viatges. Són dies en què no podem perdre el sentit del que celebrem: el naixement de Crist, el fet més gran en la història i també en la vida de cadascun de nosaltres. També en la nostra ànima ha d'haver-hi un abans i un després de cada Nadal. No serà generalment una ruptura, però sí un progrés que ens portarà a estar més a prop d'aquest infant que acaba de néixer i que se'ns mostra tan indefens. Una conseqüència serà atendre tan bé com sapiguem les necessitats de les persones que estan soles, que pateixen fam o que no tenen un sostre on aixoplugar-se; que no troben, podríem dir, un lloc a l'hostal de la nostra societat. La solidaritat amb ells, l'exercici cristià de la caritat, serà la millor manera de celebrar el misteri del naixement d'aquell que va dir: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi.»

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

La Bona Notícia també a internet
www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 12)
TEMPS D'ADVENT
(SALTERI: SETMANA 4)

DESEMBRE

18. DIUMENGE
Diumenge IV d'Advent, Morat. Lectures: 2 Samuel 7,1-5,8b-11,16 / Salm 88 / Romans 16,25-27 / Lluc 1,26-38
ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu de l'Esperança. Sants, Gracià, b.; Adju-tori, mr.
19. DILLUNS
Fèria, Morat. Lectures: Jutges 13,2-7.24-25a / Salm 70 / Lluc 1,5-25 /
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nemesi, mr.; Anastasi I, p. i mr.; beat Urbà V, p.; Santes, Fausta, mr.; Eva.
20. DIMARTS
Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 23 / Lluc 1,26-38
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Benja-mí, patriarca; Domènec de Silos, ab.; Macari, prev. i mr.

21. DIMECRES
Fèria, Morat. Lectures: Càntic dels Càn-tics 2,8-14 / Salm 32 / Lluc 1,39-45.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Ca-nisi, doctor de l'Església; Severí, b. i mr.; Glicerí, prev. i mr.; Temístocles, mr.
22. DIJOUS
Fèria, Morat. Lectures: Samuel 1,24-28 / 1 Samuel 2,1-8 / Lluc 1,46-56
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zenó, mr.; Santes, Helena, rel.; Francesca-Xaviera Cabrini, rel. i fund.
23. DIVENDRES
Fèria, Morat. Lectures: Malaquies 3,1-4;4,5-6 / Salm 24 / Lluc 1,57-66
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Kety, prev.; Sèrvul el Paralític; Santes, Victòria, vg. i mr.
24. DISSABTE
Fèria, Morat. Lectures: Samuel 7,1-5.8b-11.16 / Salm 88 / Lluc 1,67-79
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Delfí, b.; Santes, Adela, ab.; Irmina, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge IV d'Advent

Lectura primera 2Sa 7,1-5.8b-11.16
El regne de David es perpetuarà davant del Senyor

Lectura del segon llibre de Samuel:

Quan el rei David s'hagué traslladat al seu palau, després que el Senyor l'hagué deixat en pau de tots els enemics que tenia al voltant, digué al profeta Natan: «Mira, jo visc en un palau de cedre, mentre l'arca de Déu està en un envelat.» Natan digué al rei: «Vés, fes tot el que es proposi el teu cor; tens amb tu el Senyor.»

Però aquella nit Natan rebé aquesta paraula del Senyor: «Vés, digues a David, el meu servent: Això diu el Senyor: Tu m'has de fer un casal per a residir-hi? Jo t'he pres del clos del ramat, de guardar les ovelles i les cabres, per fer-te cap del meu poble Israel. He estat amb tu en totes les campanyes que has emprès, he derrotat els teus enemics i t'he donat una anomenada com la dels més famosos de la terra.

»He destinat un lloc per al meu poble Israel, l'hi he plantat perquè hi visqui sense por, i no l'oprimiran més els perversos com ho havien fet abans, durant el temps en què vaig enviar jutges per governar Israel, el meu poble. A tu, et deixaré en pau de tots els teus enemics. I ara el Senyor t'anuncia que et farà un casal. Quan t'arribarà l'hora de reposar amb els teus pares et donaré per successor un descendent, sortit de les teves entranyes, i consolidaré el seu regne. Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill.

»El teu casal, la teva dinastia, es perpetuarà davant meu, el teu tron es mantindrà per sempre.»

Salm responsorial 88
Senyor, cantaré tota la vida
els vostres favors,
d'una generació a l'altra anunciaré

la vostra fidelitat.
Vós heu dit: «El meu favor és indestructible,
mantinc la fidelitat en el cel.»

R. Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.

He fet aliança amb els meus elegits,
jurant a David el meu servent:
«T'he creat per sempre una dinastia,
mantindré per tots els segles el teu tron.» R.

Lectura segona Rm 16,25-27
Ha sortit a la llum el pla de Déu,
amagat en el silenci dels segles

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans: Glòria a aquell qui té el poder de confir-mar-vos en la bona nova que us anuncio, en allò que proclamem de Jesucrist, que és la revelació del pla de Déu, amagat en el silenci dels segles, però que ara ha sortit a la llum, per la decisió del Déu etern, d'acord amb els escrits profètics, i ha estat posat a l'abast de tots els pobles perquè siguin obedients a la fe. Déu és l'únic ple de saviesa. Glòria a ell eternament per Jesucrist. Amén.

Al-leluia Lc 1,38
Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi
les teves paraules.

88 Evangeli Lc 1,26-38
Déu t'ha concedit el seu favor i tindràs un fill
Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

Mariam o Maria?

El còdex Beza encapçala així l'escena de l'Anunci-ació (Lc 1,26-38): «Al sisè mes fou enviat l'àngel Gabriel per Déu a una ciutat galilea...» Lluc acostuma a introduir d'esbiaixada temes importants, aquí per exemple mitjançant un adjectiu, «galilea», la regió que esdevindrà el centre de les operacions de Jesús. L'èmfasi posat sobre «el sisè mes», reprès a 1,36, traça una clara referència al sisè dia de la creació, per tal de subratllar l'esterilitat d'Elisabet i la seva vellesa, en contrast amb l'home nou que és a punt de néixer. El text estàndard hi afegeix el nom de la ciutat, anticipant la menció de 2,4: «...a una ciutat de Galilea, que té per nom Natzaret.» Una altra variant important es troba en el canvi del nom. En efecte, en presentar-la per primer cop, Lluc manlleua el nom hebreu a la germana d'Aaron, «Mariam» (Ex 15,20-21), primera menció en la Torà: «...(fou enviat) a una noia compromesa amb un home que tenia per nom Josep, de la casa de David; el nom de la noia era Mariam». A partir, en canvi, de l'anunci de l'àngel, Lluc-Beza li canvia el nom: «En entrar l'àngel on era ella..., li digué: "No tinguis por, Maria, que has trobat gràcia prop de Déu."» El text estàndard continuarà anomenant-la «Mariam». El canvi del nom reflecteix el canvi radical que s'ha produït en la seva persona: «Alegra't, plenament afavorida, el Senyor és amb tu; ets beneïda entre les dones.» El text estàndard posarà aquesta benedicció per primer cop en boca d'Elisabet (1,42), mentre que aquí és Gabriel qui l'anticipa. Finalment, Beza recalca el final d'una experiència: «I s'apartà d'ella l'àngel», en comptes del més planer «se n'anà». En l'exordi de la Demostració que Lluc va compondre per al summe sacerdot Teòfil, fill d'Annàs, en resposta a l'angoixosa pregunta de si Jesús era realment el Messies esperat, ens invita a preguntar-nos en aquest temps d'Advent si no estem esperant endebades el retorn gloriós de Jesús quan fàcilment el podem identificar en els marginats.

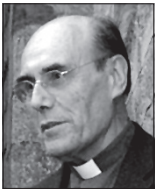
En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de la Galilea anomenat Natzaret, per dur un missatge a una noia, promesa amb un descendent de David, que es deia Josep, i el nom de la noia era Maria. L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu.» Ella es torbà en sentir aquestes paraules, i pensava per què la saludava així. Però l'àngel li digué: «No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi.» Maria preguntà a l'àngel: «Com pot ser, això, si jo no tinc marit?» L'àngel li res-pongué: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naixerà l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat; ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible.» Maria va respondre: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.»

I l'àngel es va retirar.

Quarta setmana d'Advent

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La preparació de Nadal

En el calendari d'enguany, el dia 25 de desembre —Nadal— s'escau en diumenge. Això fa que les quatre setmanes d'Advent puguin celebrar-se senceres, i que quedin més ben situats els vuit dies que d'una manera privilegiada preparen, en la litúrgia romana, la solemnitat de Nadal. Des del dia 17 de desembre fins al 24, en efecte, tant a la missa com a l'ofici, hi ha una exuberància peculiar de textos bíblics i eucològics. En tot aquest conjunt destaquen, a la missa, els textos de Mateu i de Lluc que descriuen els fets previs al naixement del Senyor. Josep i Maria, i en el seu lloc el Baptista, són els protagonistes, guiats per Déu i preparats per Ell mateix, d'aquesta etapa històrica en la qual s'acompleix el misteri, en la plenitud del temps. A les Vespres, destaca la sèrie d'antifones del càntic de Maria iniciades cadascuna amb un «Oh» d'admiració, invocació i contemplació. Són una síntesi de la història de la salvació, a través dels oracles messiànics. La litúrgia i la pietat popular coincideixen a concentrar aquests dies l'atenció en la figura de Maria. Segurament no trobaríem en tot l'any litúrgic una setmana tan «mariana» com aquesta. La pietat popular desenvolupa tradicionalment piadoses devocions, molt dignes de tenir en compte, centrades en la recitació de l'Avemaria; especialment, però la més clàssica és la novena de Nadal, amb plena ressonància litúrgica.

Maria, mare de la Paraula de Déu

La litúrgia, en les col·lectes de la missa sobretot, parla de la relació entre Maria i la Paraula de Déu: «Vós heu volgut que la vostra Paraula s'encarnés en les entranyes de Maria sempre verge» (17 de desembre). «Oh Déu, per l'anunci de l'Àngel, la Verge immaculada rebé en el seu si la vostra Paraula inefable i, plena de l'Esperit Sant, va ser transformada en temple de la divinitat» (20 de desembre). «Que ens aculli l'amor d'aquell que és la vostra Paraula i que volgué fer-se home en el si de la Verge Maria per habitar entre nosaltres» (23 de desembre).

La lectura de l'exhortació apostòlica de Benet XVI *Verbum Domini* —mai prou assimilada— esdevé una ajuda oportuna per contemplar aquests dies la relació entre Maria i la Paraula de Déu. En el document citat, el papa Benet XVI titula Maria per dues vegades «Mare de la Paraula de Déu» (n. 27-28 i 124), afegint en el primer cas el títol de «Mare de la fe» i en el segon el de «Mare de l'alegria». Res no pot substituir una lectura atenta d'aquestes pàgines, però es poden subratllar algunes de les seves afirmacions.

A partir del càntic de Maria, el Magníficat, el Papa fa veure com Maria «parla i pensa amb la Paraula de Déu, la Paraula de Déu esdevé paraula seva, i la seva paraula neix de la Paraula

de Déu... En estar íntimament penetrada per la Paraula de Déu, pot convertir-se en mare de la Paraula encarnada».

Un altre element destacat per Benet XVI és l'íntima connexió de Maria amb l'obra de l'Encarnació: «No es pot pensar en l'Encarnació del Verb sense tenir en compte la llibertat d'aquesta dona jove, que amb el seu consentiment coopera de manera decisiva a l'entrada de l'Etern el temps.» Aquesta llibertat testimoniada per Maria és la llibertat de la fe, «perquè, en la fe, la paraula divina ens transforma... Contemplant en la Mare de Déu una existència totalment modelada per la Paraula, també nosaltres ens sentim cridats a entrar en el misteri de la fe amb què Crist ve a habitar en la nostra vida».

Tant al començament com al final de l'exhortació el Papa es refereix a l'alegria. A l'alegria que visqué el Sínode en confrontar-se amb la Paraula de Déu, i a l'alegria que brolla de la fe, i en aquest sentit troba en Maria la seva imatge. «Una alegria que brolla del cor mateix de la vida trinitària, i que se'ns comunica en el Fill. Una alegria que és un do inefable que el món no pot donar. Es poden organitzar festes, però no l'alegria. Segons l'Escriptura, l'alegria és un fruit de l'Esperit Sant» (123).

«Aquell que esperà, plena d'amor, la Mare verge, és ell mateix, que ara ens dóna el goig de preparar-nos per al misteri de Nadal» (Prefaci II d'Advent).

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Llorenç Company

- ✓ Nascut probablement al Regne de València l'any 1414
- ✓ Mercedari, mestre general de l'orde
- ✓ Fet presoner al nord d'Àfrica i posteriorment alliberat
- ✓ Va morir al Puig, València, l'any 1479

Aquest sant valencià de ben jove ja va entrar a l'orde de la Mercè. Per la seva saviesa i caràcter modest, Llorenç Company va ser escollit superior de la comunitat del Puig, convent que es remun- ta a la conquesta de València per Jaume I. No gaire més tard va ser nomenat superior de tota la província d'Aragó.

El 1442, quan tornava juntament amb altres companys mercedaris d'alliberar cristians captius al nord d'Àfrica, el vaixell en què viatjava va naufragar i va ser fet presoner pel rei de Tunis. Sant Llorenç Company va viure reduït a situació d'esclavitud durant quinze anys —al llarg dels quals va consolar i enfortir en la fe la resta de presoners— fins que finalment va ser alliberat pel seu mateix orde. Recuperada la llibertat va continuar exercint llocs de responsabilitat fins que el 1474 va ser escollit mestre general dels mercedaris. En aquest càrrec va presidir el capítol de Calataiud, en el qual es va reformar l'orde. Va ser enterrat al mateix convent del Puig, on encara avui en podem contemplar el sepulcre.

[CatCristRecursos]

SUPLEMENT DE FORMACIÓ CATEQUÈTICA, BÍBLICA I LITÚRGICA

Actualitat

Catequesi en família

Del 30 de maig al 3 de juny del 2012 se celebra la VII Trobada Mundial de les Famílies

Carme Munté
Barcelona

Del 30 de maig al 3 de juny de l'any 2012, les famílies catòliques d'arreu del món tenen una cita amb el papa Benet XVI a Milà. Serà amb motiu de la VII Trobada Mundial de les Famílies que se celebrarà amb el lema «La família: el treball i la festa». Per preparar-se per a aquest esdeveniment, el Pontifici Consell per a la Família i l'arxidiòcesi de Milà han preparat deu catequesis per treballar al si de les comunitats i també a casa en família.

Aquestes catequesis responen a la petició que Benet XVI va fer, en la carta de convocatòria de la trobada, de seguir un itinerari adient de preparació eclesial i cultural per a la trobada de Milà, que com en les ocasions anteriors tindrà cinc dies de durada i finalitzarà el dissabte al vespre amb la Festa dels Testimonis i, el diumenge al matí, amb la missa solemne. Aquestes dues celebracions seran presidides pel Sant Pare.

La Trobada Mundial de les Famílies, ha dit el papa Benet XVI, «constitueix una ocasió privilegiada per repensar el treball i la festa en la perspectiva d'una família unida i oberta a la vida, ben inserida en la societat i en l'Església, atenta a la qualitat de les relacions a més de l'economia del nucli familiar».

Les deu catequesis de preparació també porten per títol *La família: el treball i la festa*, estan articulades en tres grups que, en seqüència, fan referència a la família, al treball i a la festa.

Cadascuna de les deu catequesis segueix la mateixa estructura: cant i salutació inicial, invocació de l'Esperit Sant, lectura de la Paraula de Déu, catequesi bíblica, escoltar el Magisteri, preguntes per a la parella i per al grup, un compromís per a la vida familiar i social, pregàries espontànies (Parenostre) i un cant de comiat.

Totes les catequesis són un itinerari que fet en família pot suposar un gran enriquiment en tots els sentits i una reflexió profunda sobre com la feina i el temps lliure influeixen en la família i com poden ser font de riquesa. «El treball i la festa estan íntimament relacionats amb la vida de les famílies: condicionen les seves eleccions, influeixen en les relacions entre els cònjuges i entre pares i fills, incideixen en la relació de la família amb la societat i amb l'Església», afirma el papa Benet XVI, que també constata com «en aquests dies, lamentablement, l'organització del treball, pensat i realitzat d'acord

amb la competència del mercat i del màxim benefici, i la concepció de la festa com a ocasió d'evadir-se i de consum, contribueixen a disgregar la família i la comunitat i a difondre un estil de vida individualista».

Per això, prossegueix el Papa, «és necessari promoure una reflexió i un compromís encaminats a conciliar les exigències i els temps del treball amb els de la família i a recuperar el veritable sentit de la festa, especialment del diumenge, pasqua setmanal, dia del Senyor i dia de l'home, dia de la família, de la comunitat i de la solidaritat».

Com un oferiment al conjunt de l'Església catalana, l'arquebisbat de Barcelona, a través de les delegacions diocesanes de Pastoral Familiar i Catequesi, ha elaborat la traducció catalana de les catequesis *La família: el treball i la festa*. Se n'ha enviat un exemplar a totes les parròquies, però les persones interessades també poden aconseguir-la a través de les respectives parròquies o la Delegació de Pastoral Familiar de Barcelona: tel. 934 538 659. Una altra iniciativa de l'Església catalana és la celebració de la Setmana de la Família, que si bé es farà a nivell diocesà, els temes que es tractaran seran conjunts.

Així mateix, la basílica de la Sagrada Família acull aquest diumenge 18 de desembre a les 17 hores una missa amb motiu de la celebració del Dia de la Família, que és presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. La missa és retransmesa per Ràdio Estel.

MN. MANUEL CLARET, DELEGAT DE BARCELONA DE PASTORAL FAMILIAR

«L'actual experiència de la llibertat ha desvirtuat el sentit de família»

Quins punts destacaria de les catequesis preparatòries?

Volen ajudar a comprendre la família com a lloc on es viu la gran experiència de l'amor tan esponsal i fraternal. La família com a lloc de la vida amb tot el que ella significa d'acolliment, de promoció, de valoració dels seus inicis. Lloc on es viuen el sentit de la gratuïtat, la mútua ajuda, el respecte a la persona, el lliurament de tradicions, la transmissió i vivència de la fe, etc. És la gran escola de la formació de ciutadans responsables. En segon lloc intenten fer descobrir el sentit del treball. A través d'ell l'home es realitza, recrea la natura i les seves potencialitats. Promou el bé de la societat i aprèn a col·laborar amb els altres. Col·labora també amb l'obra de la creació, de diàleg amb Déu. Finalment vol descobrir el sentit de la festa. La vida, la convivència, la relació amb els altres i la natura han de ser una experiència de felicitat de joia. Cal redescobrir el temps de festa, de descans tranquil·litzador que ofereix pau i serenitat. Cal aprendre a compartir amb els altres el temps. Cal saber celebrar la vida, també saber-la agrair com a do que Déu ens ha donat fent comunió amb Déu.

A quines necessitats de les famílies d'avui dia volen donar resposta?

Cal redescobrir que la família demana dedicació. L'actual experiència de la llibertat ha desvirtuat el sentit de família. Hi ha el perill que la família sigui la base d'operacions personals, però que no s'hi dediqui el temps ni l'atenció que necessita. Que els amics, les opcions personals, el treball, ocupin la nostra atenció mental primordial. El mateix es pot dir del treball, i més en temps de crisi. La festa a cops es redueix a fer activitats en lloc de dedicar-lo a trobar-se i compartir-lo amb les persones.

Les catequesis són una manera de preparar la Trobada Mundial de les Famílies de Milà. De quina altra manera es preparen les delegacions de Família de Catalunya per a aquest esdeveniment?

En primer lloc donant a conèixer l'esdeveniment. Es promourà una anada a Milà amb totes aquelles persones i famílies que vulguin participar, especialment els dies 2 i 3 de juny, en les celebracions festives amb la presència de Benet XVI. Durant la setmana de la Família les delegacions de totes les diòcesis de Catalunya preparen activitats al respecte. A Barcelona la celebrarem del 19 al 25 de març, es faran activitats encaminades a donar a conèixer la trobada de Milà i el contingut de les catequesis. No es tracta de fer grans actes espectaculars, sinó de fer arribar el valor i sentit de la família, i la seva importància en la societat i Església. Es farà a través d'alguna conferència, de missatges a través dels mitjans de comunicació. Sí que podem anunciar que el dia 25 de març hi haurà una celebració de l'eucaristia a favor de la vida a la basílica de la Sagrada Família, com a final de la Setmana.

Amb bon humor...

El suplement CatCristRecursos està pensat com a eina perquè pares, catequistes i professors puguin treballar la Religió amb els més joves. Desitgem contribuir d'aquesta manera al desenvolupament espiritual i maduratiu d'infants, adolescents i joves.

«La gent ha de descobrir que la Paraula de Déu és apassionant!»

Dr. Juan Chapa, degà de la Facultat de Teologia de la Universitat de Navarra

Rosa María Jané Chueca

El diumenge 27 de novembre el Dr. Juan Chapa, degà de la Facultat de Teologia de la Universitat de Navarra, va ser a Barcelona per clausurar la IV Setmana Bíblica, a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa. El Dr. Chapa, les línies de recerca del qual inclouen el rerefons del Nou Testament, els orígens del cristianisme, la papirologia, el corpus joànic i les cartes catòliques, va dissertar sobre la comprensió de la Bíblia a l'Església.

Com estem els catòlics de cultura bíblica?

Tradicionalment se sol dir que els catòlics, en relació amb els protestants, tenen molta menys cultura bíblica, i això és veritat... però també és cert que els catòlics tenen molt interioritzat en les seves vides un coneixement connatural de la Bíblia, o almenys dels passatges més importants de l'Antic i del Nou Testament que els permeten conèixer més a fons la seva fe. Tot i que tenim un cert coneixement de la Bíblia, sobretot del Nou Testament, encara ens falta moltíssim, cal fer un pas endavant i esforçar-nos per conèixer la Paraula de Déu. A més, quan la gent hi entra, l'apassiona perquè descobreix mons que no hauria sospitat mai. Quan a la gent li poses davant els textos, descobreixen aquesta frescor del missatge i els dónes fonaments per a la seva fe. Crec que estem molt necessitats de la Paraula i la gent ha de descobrir que és apassionant. Crec que ens queda molta feina per fer i, de fet, s'està fent. La Paraula de Déu és aliment per a l'ànima,

fonament de la fe, la nostra esperança.

Llavors, hi continua havent fam i set de la Paraula?

Sí, sens dubte. I molta més del que la gent creu. A vegades és difícil encertar com presentar-la i això és un repte per als que expliquem i estudiem la Paraula de Déu, perquè podem caure en el parany de presentar-la com una paraula del passat. I el Papa repeteix contínuament: és paraula actual. Però també podem caure en l'error de presentar-la traient-li la força que té el fet que hagi estat paraula pronunciada en un moment concret de la història. S'ha d'arribar a un equilibri perquè la gent descobreixi l'atractiu de la Paraula de Déu i se la trobi, amb la seva frescor i vitalitat. No podem caure en l'error de fer-la opaca. Qui la transmet sempre ha de tenir la consciència que està per sota de l'Escriptura. L'Escriptura és molt més gran que nosaltres perquè és Paraula de Déu. La Paraula de Déu no es pot quedar en un llibre i que la veiem com una cosa llunyana, del passat, sinó com a paraula viva que ens interpel·la. L'hem de llegir com si estiguéssim escoltant qui la va pronunciar.

Llegir-la amb el mateix esperit amb què va ser escrita?

L'esperit amb què va ser escrita és l'esperit d'una comunitat viva de fe. El Papa insisteix molt en el caràcter de la Paraula de Déu com a paraula que sorgeix en un poble que té una experiència de fe. Els que van escriure els llibres no estan al marge del poble i, per tant, en formen part i transmeten, inspirats per Déu, el que aquest poble viu. És una paraula que s'escolta juntament amb els altres membres del poble de Déu. Va ser escrita amb un esperit no individualista. Quan llegim la Paraula de Déu, cadascú l'escolta personalment, però al conjunt del poble i en sintonia amb el que diu l'Església.

Des d'aquesta perspectiva, hauria de ser el llibre de capçalera de tot catòlic...

En altres comunitats cristianes hi ha més sensibilitat cap a la Paraula de Déu. I què es pot demanar més que llegir la Paraula de Déu, meditar-la i escoltar-la amb la consciència que la Paraula de Déu és paraula actual, paraula viva! És Déu qui em parla, m'interpel·la..., és el que dóna sentit a la meua vida, raó de la meua fe i esperança... Per això hauríem de buscar, cada dia, encara que només fos uns minuts, una estona per a la lectura de la Paraula de Déu.

El Sínode sobre la Paraula de Déu i l'exhortació apostòlica de

«Els catòlics tenen molt interioritzat en les seves vides un coneixement connatural de la Bíblia»

«La Paraula de Déu és paraula que sorgeix en un poble que té una experiència de fe»

Benet XVI Verbum Domini en quina mesura han ajudat a prendre més consciència de la necessitat d'alimentar-nos de la Paraula?

Crec que han ajudat molt a revifar el gust per la Paraula de Déu. Cada vegada està més clara la consciència del Déu que ens parla i que és paraula que ho sustenta tot. Això ha de continuar donant fruits. Sí que es detecta més sensibilitat cap a la Paraula de Déu i cada vegada es veu més la necessitat de formar-se en la Paraula de Déu.

Quines dificultats tenim per acostar-nos a la Bíblia?

El problema és quan es llegeix la Bíblia com un llibre del passat, com si fos l'Odíssea, per exemple, perquè no ve-

iem què ens diu a nosaltres avui i ara. Només la veiem com a literatura antiga, molt interessant, però res més. Això és resol coneixent més bé la Bíblia perquè a la gent se li obrin més perspectives.

A vegades hi ha problemes per conjuguar l'Antic i el Nou Testament...

L'Antic Testament és la paraula que Déu dirigeix a Israel al llarg de la seva història i que Israel recull i expressa. Es va manifestant, així, un Déu que s'agafa i s'emmotlla a la manera de ser dels homes. I, per tant, és un Déu condescendent, capaç de tractar amb els homes. No podem oblidar que Israel és un poble amb unes circumstàncies històriques peculiars, amb les seves limitacions i costums... i enmig de tot això, Déu es revela com amor. A l'Antic Testament Déu anuncia Jesucrist, que és la plenitud dels temps. Jesús porta l'Antic Testament a la plenitud. Aquest Déu de l'Antic Testament, que és amor, es

descobreix en tota la seva perfecció i plenitud en Crist. Necessitem l'Antic Testament per conèixer i comprendre el Nou Testament. Quan la gent descobreix l'Antic Testament diu: «Quina meravella!»

El llibre de l'Apocalipsi també és un problema per a molta gent.

Pertany al gènere profètic i els profetes no són endevins, sinó persones que parlen en nom de Déu. L'Apocalipsi és un llibre preciós i plenament actual. En aquest llibre és Joan qui parla i ho fa sobre la teologia de la història: el conflicte entre el bé i el mal, sabent que Déu ja ha vençut en Crist, mort i ressuscitat, és l'anyell degollat i que s'ha alçat. L'Apocalipsi ens sembla molt complicat perquè no coneixem l'Antic Testament i l'Apocalipsi està ple d'imatges de l'Antic Testament. Els primers cristians l'entenien molt bé perquè coneixien l'Antic Testament. I això nosaltres ho hem perdut.

També hem perdut fer pregària amb la Paraula de Déu?

Hi ha res millor que pregar amb el que Déu ens ha dit, amb les seves paraules? Pensem en el Parenostre, que és extraordinari. Em sembla que cada vegada hi ha més interès a pregar amb la Paraula de Déu i em consta que augmenten els grups i les persones que practiquen la *lectio divina*. Hi ha comentaris molt bons que ens poden ajudar. Cal resar amb la Paraula de Déu, perquè la Paraula em posa en contacte personal amb Déu. No podem oblidar que és paraula actual per avui que dóna força, anima, consola... i que és personal, per a cadascun de nosaltres.

AQUEST NADAL DECOREU CASA VOSTRA COMPRANT L'ARBRE SOLIDARI DE CATALUNYA CRISTIANA

UN PETIT GRAN GEST PER AJUDAR L'ESGLÉSIA

3 MIDES A ESCOLLIR

PREUS DE 35€ A 50€

ARBRE NATURAL I D'ORIGEN 100% CATALÀ

CULTIU RESPONSABLE AMB EL MEDI AMBIENT

TELÈFON DE COMANDES: 93 409 27 70

Cristians animats per la Bíblia (i II)

Quique Fernández

Coordinador de
l'Escola d'Animació Bíblica
de Barcelona

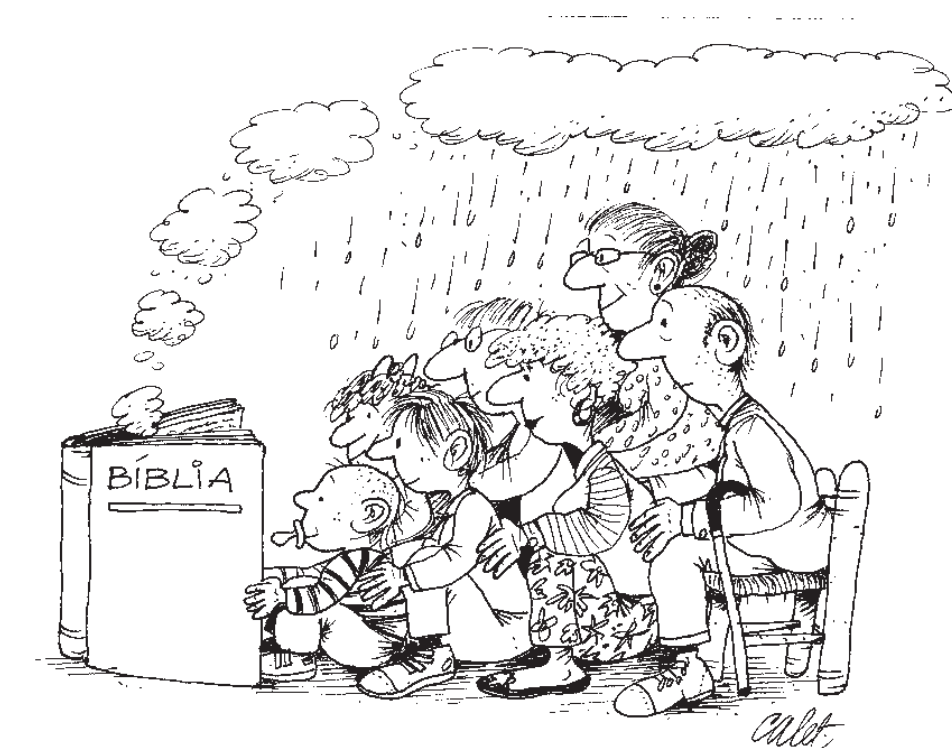

En la primera part d'aquest article, publicat en el número 1.678 de *Catalunya Cristiana*, em vaig referir a l'animació bíblica parroquial (i de comunitats en general) pel que fa als sacraments i la pregària.

Només si som conscients de la centralitat de la Paraula i ens n'omplim, aleshores sí que podem passar a tractar l'animació bíblica com a formació. I per què aquest ordre? Permeteu-me que em fixi un moment en la trobada de Jesús a Betània amb Marta i Maria (Lluc 38,42).

No crec que cap de vosaltres pensi que Jesús estava en contra que Marta fes el menjar i les tasques de la llar. Ni tampoc ningú no dubta que segur que estava d'acord que no tot ho fes Marta tota sola. Era just que Maria ajudés la seva germana. Però, oi que ningú no pretén conduir el cotxe sense posar-hi benzina? Doncs d'això es tracta! Com cantem en el grup TeSeguiré (projecte bíblic-musical), a la cançó *A tus pies*, posant en boca de Maria de Betània: «No és que no vulgui servir-te, és que primer vull omplir-me de Tu.»

D'una comunitat en què la Paraula se celebri, en què la Paraula «ompli» la nostra vida comunitària, brollarà la necessitat, moltes vegades en forma d'interrogants necessitats de resposta, de conèixer millor la Paraula. Conèixer-la més per viure-la més. I d'aquí, en definitiva, sorgirà la possibilitat de crear un grup, una

catequesi, de formació bíblica. Potser apareixerà encapçalat per algun dels pastors de la comunitat o potser ho farà com a resposta a la demanda d'alguns fidels interpellats per la Paraula.

Segurament estem parlant d'una de les realitats eclesials més en voga. Cada vegada és més fàcil trobar en una parròquia un grup de catequesi, de lectura, de comentari, de caràcter

«D'una comunitat en què la Paraula se celebri, en què la Paraula ompli la nostra vida comunitària, brollarà la necessitat de conèixer millor la Paraula»

bíbic. Des de l'experiència dels qui formem l'Escola d'Animació Bíblica de Barcelona, anem a crear grups de «lectura compartida». Només cal que un grup de feligresos vulgui compartir què els diu la Paraula aquí i ara. Si, a més, compten amb un animador bíblic que susciti preguntes, que moderi el diàleg i que, a més, ofereixi al grup eines de formació, doncs ja tenim gran cosa feta. I si, a més, aquesta formació es rebés des de la infància..., això seria un pas de gegant. No m'allargaré sobre la Bíblia a la catequesi perquè aquest és un tema al qual vaig dedicar dos articles l'any passat al suplement «CatCristRecursos» de *Catalunya Cristiana*.

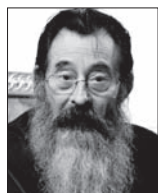
Ni pretenc ni puc esgotar el tema. Sí que, en canvi, voldria animar el diàleg, obrir interrogants, «provocar» per despertar i, potser així, fer possible que a les nostres comunitats parroquials es comencin a fer passes, o es consolidi, l'animació bíblica de tota la pastoral, sabent que com molt bé diu sant Jeroni, i recull Benet XVI en l'exhortació postsinodal *Verbum Domini* («La Paraula del Senyor»), «la ignorància de les Escriptures és ignorància de Crist». I, d'aquesta ignorància, no podem ni volem conformar-nos-en.

No voldria acabar sense oferir a tothom que desitgi dialogar sobre la necessitat d'animació bíblica a la seva parròquia o comunitat la possibilitat de contactar amb l'Escola d'Animació Bíblica (quimil66@yahoo.es).

La pregunta...

LAIA MASIP / MÓRA D'EBRE

Qui era l'àngel Gabriel?

Respon:

Josep Urdeix

Delegat de Litúrgia de
l'arquebisbat de Barcelona

Seguirem la tradició de l'Església i tractarem Gabriel talment un «àngel de rang superior» (arcàngel), per més que les Escriptures l'anomenin «l'àngel Gabriel». Ell és un dels pocs dels quals se'ns en dona a conèixer el nom.

Quan arriba Nadal, o quan ens trobem al voltant d'aquesta festa, no és estrany que ens anem fixant en els personatges que en foren els protagonistes. Però sovint ens oblidem que Gabriel també fou un d'ells. Gabriel, l'arcàngel, també va tenir la seva part activa en relació amb l'adveniment del Salvador. Per això és bo que siguem agraïts amb ell i li donem gràcies per la seva intervenció en aquest moment tan singular de la història: el de l'encarnació i naixement del Messies.

Gràcies, arcàngel Gabriel, perquè ja, segles enrere, quan els profetes anunciaven la vinguda del Messies els va prestar el vostre ajut. Vau ajudar Daniel a interpretar la visió que havia tingut, però, més encara, com a missatger dels designis divins vau portar a Daniel la resposta de les seves súpliques a Déu i li va

fer saber el temps en què vindria el Messies: seria al cap de setanta setmanes d'anys (cf. Dn 9,22-27).

Gràcies, sant arcàngel, perquè en acabar-se el compte d'aquestes setmanes, no dubtàreu a deixar el vostre servei prop del tron de Déu per anunciar el naixement de Joan, el Precursor (cf. Lc 1,8-19).

Gràcies, arcàngel Gabriel, per com vau dur a terme la missió que se us va encomanar de ser enviat a Maria i anunciar-li «la bona nova que havia de portar al poble una gran alegria» (Lc 2,10), així com de demanar-li, en nom de Déu, que col·laborés, en cos i ànima, a fer real aquesta «bona nova». Gràcies, Gabriel, perquè vau saludar la Verge amb tant d'amor, amb tant d'encert en cada paraula, amb tanta pietat, que nosaltres encara fem servir les vostres paraules quan l'invoquem. Gràcies, perquè, després d'allunyar de Maria tot temor, vau saber trobar les paraules, breus i senzilles, per presentar-li el gran misteri que, per obra de l'Esperit Sant, s'havia d'esdevenir en ella. És així com es va poder sentir aquell «sí» de Maria que feia que el Fill de Déu es fes home per redimir-nos (cf. Lc 1,26-38).

Gràcies, Gabriel, perquè tot i que no s'esmenta el vostre nom, gairebé es pot assegurar, per l'estil de fer-ho, que sou l'àngel que, en la quietud de la nit i en la discreció d'un somni, vau fer conèixer a Josep el que passava i el que havia de passar. Gràcies, perquè el vau asserenar com només un àngel del Senyor sap fer i, així, Josep, quan es va despertar, va poder

prendre serioses, tendres i silencioses decisions, que el portarien a fer costat a Jesús i a Maria talment ho fa un pare i un espòs (cf. Mt 1,18-24). Gràcies.

Gràcies, encara, sant arcàngel, perquè, per més que aquí tampoc se us anomeni, hi ha prou raons per pensar que fóreu l'àngel que vau anunciar als pastors que vivien al ras i guardaven de nit el seu ramat que, a la ciutat de David havia nascut el Salvador del món.

Acompanyeu-nos, arcàngel Gabriel, aquestes festes de Nadal i encoratgeu-nos a contemplar santament el misteri de l'encarnació i el naixement del Fill que ens és donat perquè, en ell, també nosaltres siguem fills de Déu. Aconseguiu de nosaltres que, després de contemplar aquest misteri, tornem en pau a casa i en pau fem el que hàgim de fer, perquè els designis de Déu es compleixin en nosaltres. Gràcies, per endavant, pel vostre angèlic acompanyament. Gràcies.

**ENVIA'NS LES TEVES PREGUNTES
CATEQUÈTIQUES, BÍBLIQUES I LITÚRGIQUES A**
Catalunya Cristiana
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 / fax 934 092 775
redaccio@catalunyacristiana.cat

Anunci del naixement

Història

Dibuixeu o escriviu com continua la història.

Dibuixeu o escriviu com acaba la història.

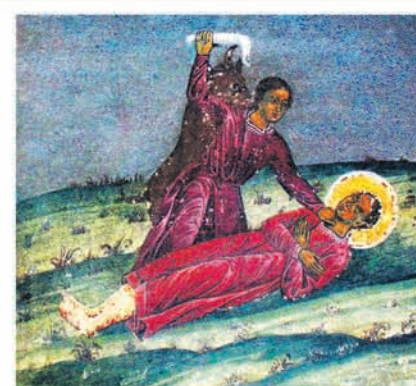
Art

Quina imatge correspon a l'Antic Testament, i a quin episodi?

1

2

3

Catecisme

Jesús és el Senyor

- 5. L'amor de Déu és més fort que el pecat
- 7. Déu pare compleix la seva promesa
- 8. Prepareu el camí al Senyor
- 9. Maria, mare de Jesús i mare nostra
- 34. Com a fills, preguem Déu, el nostre Pare

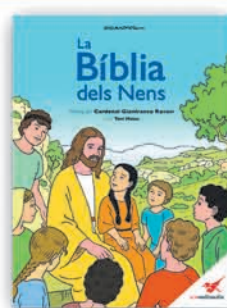
Els àngels

Déu envia l'àngel Gabriel a un poble de Galilea anomenat Natzaret per a una missió molt important: l'anunci a Maria. I és que Gabriel és un arcàngel, és a dir, un àngel reservat per a les missions importants, com ho són també l'arcàngel Miquel i l'arcàngel Rafael, entre d'altres. La paraula àngel ens parla del seu ofici, mentre que el seu nom designa la seva missió. Gabriel vol dir "força de Déu", Miquel, "quí com Déu?" i Rafael, "medicina de Déu". Sovint veiem els àngels i els arcàngels representats per una figura humana que duu ales. Aquestes ales són el símbol de la seva tasca: són els missatgers de Déu. També la tradició islàmica parla de Gabriel i el considera un intermediari entre el seu déu, Alà, i el seu profeta, Mahoma.

Coneixements

La Bíblia dels Nens
Amb pròleg del
Cardenal Gianfranco Ravasi,
President del Consell Pontifici de Cultura
Edició completa

Si encerteu la resposta del
joc d'Art rebreu un regal.
Escriviu-nos!

BCNmultimedia
L'alternativa intel·ligent

L'EVANGELI SEGONS SANT...

Sant Josep era un home bo i just, ens diu l'evangelista. Va ser un home privilegiat, que va viure moments molt difícils, però sempre disposat a fer la voluntat de Déu. Saps quin evangelista ens narra aquest episodi sobre sant Josep?

«El naixement de Jesús, el Messies, fou d'aquesta manera: Maria, la seva mare, estava unida amb Josep per acord matrimonial i, abans de viure junts, ella es trobà que havia concebut un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home just i no volia difamar-la públicament, resolgué de desfer en secret l'acord matrimonial. Ja havia pres aquesta decisió, quan se li va aparèixer en somnis un àngel del Senyor que li digué: "Josep, fill de David, no tinguis por de prendre Maria, la teva esposa, a casa teva: el fruit que ella ha concebut ve de l'Esperit Sant. Tindrà un fill, i li posarà el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble." Tot això va succeir perquè es complís allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: "La verge concebrà i tindrà un fill, i li posaran el nom d'Emmanuel", que vol dir "Déu amb nosaltres". Quan Josep es despertà, va fer el que l'àngel del Senyor li havia manat i va prendre a casa la seva esposa. No hi havia tingut relacions conjugals quan ella tingué el fill. I Josep li va posar el nom de Jesús.»

EL MEU REGAL DE NADAL

Un any més Jesús naixerà al nostre cor. Davant la vinguda del Nen, has pensat què li regalaràs? No es tracta de regals materials, sinó de regalar-li la teva pròpia vida... pensa què pots canviar en la teva vida per regalar-li un cor generós, obert i amorós a Jesús.

El que li agrada a Jesús

El que no li agrada a Jesús.....

JESÚS NEIX AVUI

JESÚS NEIX AVUI, en un pessebre, però molta gent ni se n'adona i «passa» del Nadal. Mira aquesta foto i pensa si té alguna cosa en comú amb el que celebrem en aquestes dates.

OR, ENCENS I MIRRA

L'evangelista Mateu ens explica els regals que els mags d'Orient li porten a Jesús: or, encens i mirra. Saps què simbolitza cada regal?

Les solucions, a la pàgina d'«Agenda» del proper número

OFERTA als lectors

RESEU EL ROSARI ACOMPANYATS DEL SANT PARE JOAN PAU II

De l'amor per la pregària, de la necessitat de poder pregar quan i on vulgueu, i poder-ho fer acompanyats cada dia amb la veu del beat papa Joan Pau II ha nascut el **Rosari Electrònic**.

Per què no regaleu a la vostra família un rosari pràctic per recordar els misteris de la vida de Jesucrist i, al mateix temps, unir la vostra pregària a la del Sant Pare Wojtyła?

És fàcil d'usar, portàtil i resistent als cops. A més, disposa d'una qualitat d'àudio excel·lent, amb botons en relleu, funció d'apagat automàtic i notificació de veu per als dies de la setmana.

DEMANEU-LO JA AL
902 448 044

Descobriu més ofertes a:
www.directoacasa.es

A més, amb la vostra compra rebreu un rosari tradicional per completar els vostres moments de recolliment.

Producte registrat amb la veu original del papa Joan Pau II

OFERTA VÀLIDA
FINS AL 31-12-2011
59,95€
més despeses d'enviament
IVA inclòs

Per animar les parròquies petites...

**Mn. Miquel
Barbarà Anglès**
Degà de la catedral
metropolitana i
primada de Tarragona

...i les altres. Sobre què? Sobre el cant litúrgic de les celebracions de l'Eucaristia.

A què treu cap això. Doncs molt senzill: quan parlem de cantar la litúrgia, moltes vegades ho fem de manera que sembla que desanima les parròquies petites. Tractem d'un repertori ampli, d'una varietat de cants d'entrada, de diferents cants de l'ordinari... i moltes parròquies, sobretot les petites, però també moltes altres, més aviat es desanimen perquè són conscients que no disposen de tants recursos ni humans ni materials. Parlem-ne.

En primer lloc, hem de tenir molt clar que no és el mateix cantar la litúrgia que cantar durant la litúrgia. En molts centres de culte, els sembla que és més fàcil cantar durant la litúrgia que cantar la litúrgia. Per cantar durant la litúrgia, només cal tenir un grup o un cor que en certs moments intervengui a l'estil de qui fa un concert. Tenen unes peces assajades més o menys religioses i les intercalen a l'entrada, a l'ofertori, a la comunió i al final. Amb això sembla que han aconseguit la seva feina. Aquesta manera de fer és encara més fàcil i és més palesa si el centre de culte té capacitat econòmica per pagar els intèrprets. Es paga, canten i se'n van, i els assistents, com si haguessin anat a un concert, comenten si ho han fet bé o no, o si els han agradat o no tant. Es pot muntar una celebració com si fos un concert i mentrestant, intermitentment, es va celebrant l'Eucaristia.

Resumit, això pot semblar una caricatura i ben segur que ningú reconeix que ho faci d'aquesta manera. Però... cal pensar seriosament si moltes vega-

«Els que canten
procuren expressar amb
el cant el sentit del que
celebren amb els textos
propis d'aquella litúrgia
i adients al que estan
vivint»

des no ens acostem més o menys a aquesta caricatura. És una caricatura volguda per la seva força expressiva, perquè, si ho descrivim tal com ens ho pintem, estem acostumats a justificar tot el que volem justificar i a racionalitzar les coses més inversemblants.

Cantar la litúrgia

És molt diferent cantar la litúrgia. En aquest cas, els que canten no canten qualsevol cosa, sinó que procuren expressar amb el cant el sentit del que celebren amb els textos propis d'aquella litúrgia i adients al que estan vivint. És molt important cantar la litúrgia. Els textos litúrgics, amb el cant, prenen força, expressivitat, ajuden a interioritzar el que es canta i inviten a endinsar-nos en el misteri, en la transcendència i en la vivència de la fe. Naturalment que, per fer això, hi ha uns requisits

mínims que han de tenir els cants de la celebració de l'Eucaristia.

En cada època es deuen anar repetint unes certes expressions. No caldria fer la llista gaire llarga per veure com expressions que han estat de moda en certs moments s'esvaeixen abans que no se n'hagi copsat bé el sentit i molt més abans que s'hagi viscut el contingut. Em fa por que passi una mica amb la paraula

«comunitat», que se'ns hagi gastat bastant abans de viure-la gaire. Però anem a la música de la celebració de l'Eucaristia.

Avui dia és fàcil sentir parlar de l'*ars celebrandi* (l'art de celebrar) i de la *via pulchritudinis* (el camí de la bellesa). És bo que el Papa empenyi en aquest sentit, però no és tan bo que només es repeteixi perquè ho diu el Papa i es continuï fent el mateix que es feia abans de dir-ho. La celebració s'ha de fer com un art. Aquí hi hauria moltes coses a comentar.

No es tracta que els diferents ministeris facin «comèdia», sinó que realitzin el que és propi del seu ministeri amb unes expressions ben fetes artísticament. Aquest pot ser un camí, una manera d'expressar la bellesa de Déu i que l'expressió de la bellesa ens porti cap a Déu.

I això està a l'abast de les parròquies més petites i, no cal dir-ho, també de les altres.

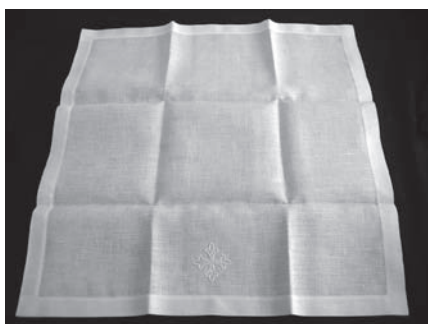
Però per això cal que entenguem, en primer lloc, què és el primer que s'ha de cantar de la litúrgia de l'Eucaristia i que s'ha de fer com un art i amb bellesa.

Quan ens disposem a cantar la litúrgia de l'Eucaristia el primer que hem de cantar és el *Sant, sant, sant*. A partir d'aquí podem cantar el *Senyor tingueu pietat*, la col·lecta, una antífona per al salm responsorial, un al·leluia, els diàlegs que posa el Missal com a bàsics, la introducció al prefaci, la doxologia del final del cànon, el parenostre, l'anyell de Déu... I, a partir d'aquí, es pot anar ampliant, segons possibilitats.

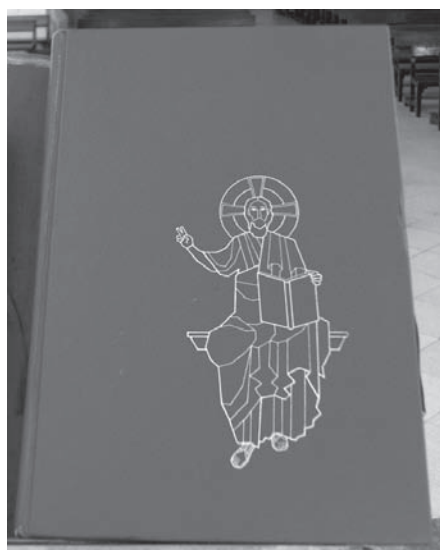
Cantant això, cantem el més important de la litúrgia de l'Eucaristia. Quina parròquia hi ha que no pugui cantar això? Potser n'hi ha alguna per circumstàncies especials. Però la immensa majoria de les parròquies petites ho poden cantar. PER TANT: PODEN CANTAR LA LITÚRGIA. Animeu-vos, parròquies petites. I, no cal dir, també les altres.

Us ajudarà l'Eucaristia sigui més viscuda.

Objectes litúrgics

CORPORAL: peça quadrada de tela sobre la qual descansa l'Eucaristia. A sobre s'hi posa la patena i el calze durant la Missa. També es posa sota la custòdia durant l'exposició del Santíssim. Ha de ser de lli o cànem i no d'un altre teixit. No ha de dur brodat res més que una petita creu. Per guardar-lo s'ha de doblegar en nou quadrats iguals.

LECCIONARI: llibre que conté les lectures de les Sagrades Escripures organitzades segons es fa servir en l'Eucaristia. El leccionari actual es va promulgar el 22 de març del 1970.

PATENA: plat rodó on es posa l'Eucaristia. Ha de ser de metall preciós com el calze i també ha de ser consagrat exclusivament i definitivament per a l'ús en la Santa Missa.

GUANYADORS DEL CONCURS

Ja tenim més guanyadors del concurs del joc d'Art de la secció **Descobrim la Bíblia!**

- Pau López (Molins de Rei)
- Carmen Muñoz (Sant Feliu de Llobregat)
- Marcos Gimeno (Barcelona)
- Clara Martín (La Seu d'Urgell)
- Laia Solé (Lleida)

Tu pots ser el següent! Anima't a participar-hi!

Catalunya Cristiana
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 / fax 934 092 775
redaccio@catalunyacristiana.cat

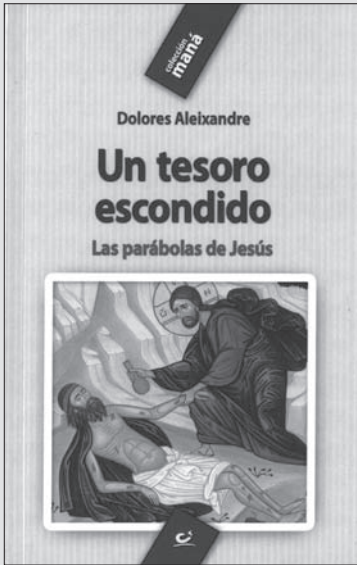
Recerca interior

En aquest llibre és present d'una forma singular el tema del camí i dels múltiples senders que ens poden ajudar a veure, escoltar i sentir la tendresa de Déu. Cal, doncs, conrear un art, el de la recerca interior que, en contacte amb la realitat del nostre món, ens pot ajudar a trobar el tresor amagat dins nostre, en el missatge de l'Evangeli i en la persona de Crist. Per això necessitem un nou cristianisme, més sapiencial, que ens ajudi a reflexionar i ens il·lumini sobre la pregunta del que som essencialment. Un cristianisme espiritualment confiat, que ens impulsi amb confiança i alegria vers un nou aprenentatge.

José Tolentino, *Encontrar y poseer el tesoro escondido*. Editorial Paulinas, Col·lecció Caminos Nuevos, 2011, 133 pàg.

Les paràboles de Jesús

En aquest llibre s'apleguen quinze paràboles de Jesús. Cada capítol en presenta una i ens convida a sentir-la, a conèixer-la més bé, a descobrir-ne els harmònics, a imaginar-la en una vida, a expressar-la en un blog. Tot això suposa lectura atenta i reflexió, recerca d'altres textos afins i un doble exercici de relectura: a partir d'una narració que recrea el temps en què fou pronunciada i d'un blog penjat a la xarxa per algú que expressa la seva experiència amb llenguatge d'avui. La proposta final és trobar un nom nou amb què invocar Jesús: cada paràbola l'amaga com un tresor per omplir-nos d'alegria.

Dolores Aleixandre, *Un tesoro escondido*. Editorial CCS, Col·lecció Maná, 2011, 200 pàg.

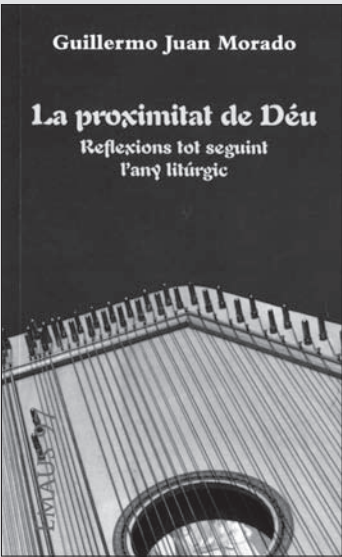
Novena de Nadal

Nadal és un moment propici per resar en família, per meditar els temes que ens amoïnen, a la llum de la fe, i millorar la convivència. Per fer créixer la nostra vida interior. Això és precisament el que proposa aquesta novena: preparar-se en família per a la vinguda de Jesús. A través d'una oració profunda i uns propòsits seriosos que ens ajudin a créixer en virtuts, oferir a Jesús, en cada llar, un gran regal: el nostre cor, cor lluminós, alegre, generós, humil, valent, just, acollidor... cor capaç de servir d'establia perquè, en una nit de pau, entre nades, hi neixi Jesús.

Ana i Cristina González Alba, *Un gran milagro ha ocurrido aquí*. Editorial Desclée de Brouwer, Col·lecció Hablar con Jesús, 2011, 105 pàg.

Any litúrgic

L'any litúrgic ens permet viure, pas a pas, la proximitat de Déu que s'ha atansat a la nostra vida humana, per compartir-la i mostrar-nos, així, la forma de viure-la més plenament. A través del repàs dels diferents moments que l'any cristià ens ofereix (Advent, Nadal, la vida pública de Jesús, Quaresma, Pasqua), aquest llibre ens ajuda a penetrar en el sentit del camí de Jesucrist, i a descobrir-hi la llum i el guiatge que ens poden fer viure autènticament. L'autor, Guillermo Juan Morado, és sacerdot diocesà de Tui-Vigo i doctor en Teologia.

Guillermo Juan Morado, *La proximidad de Déu. Reflexions tot seguint l'any litúrgic*. CPL, Col·lecció Emaús, 2011, 75 pàg.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi
per 120 € l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

- ☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP Tel. NIF

Forma de pagament

- ☐ Únic pagament de 120€ per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Dos pagaments semestral de 60€
☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

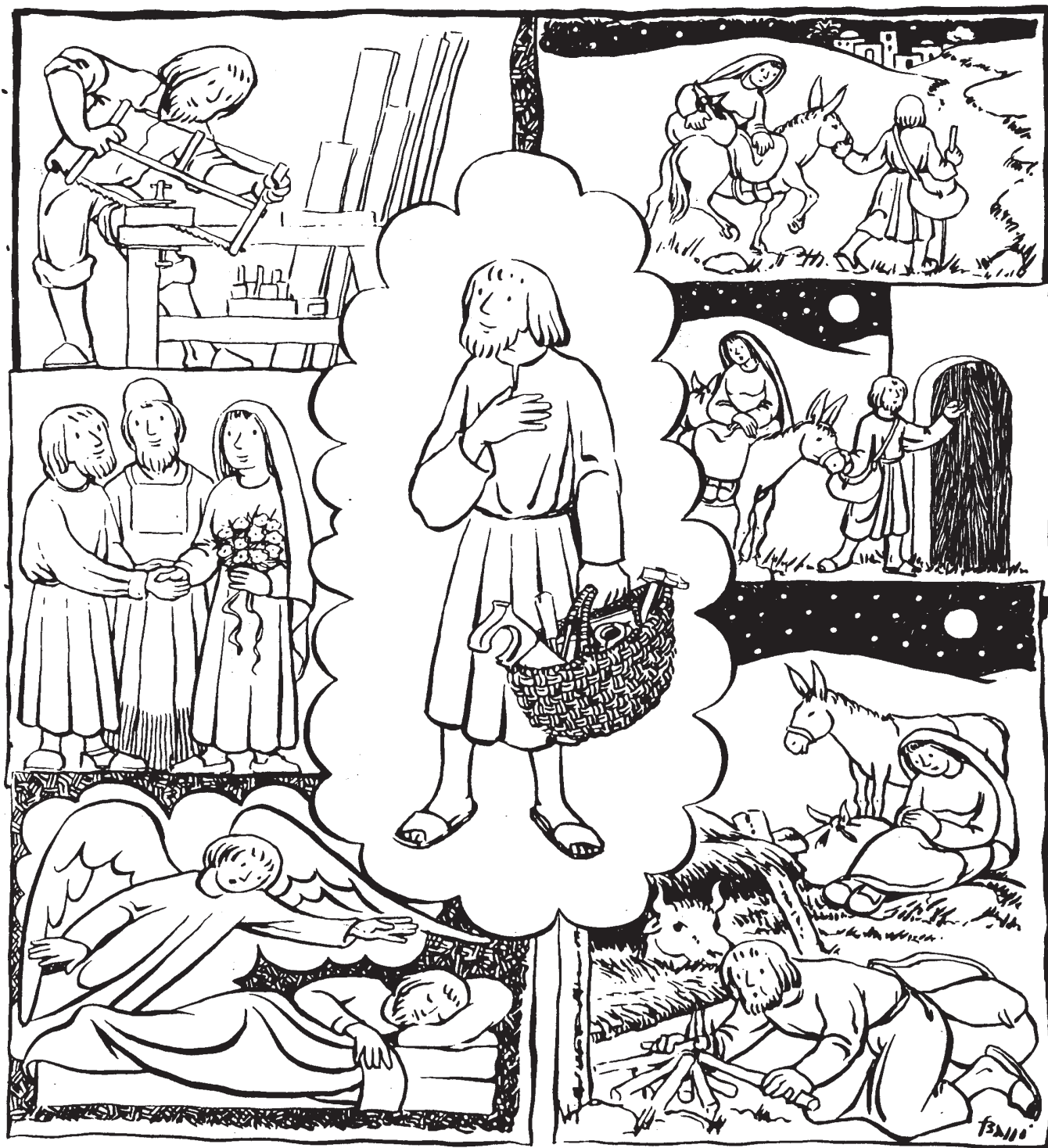
Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

De la mà de Josep

Text i dibuixos: Frederic Bassó

Podeu trobar el material
Els protagonistes del
misteri de Nadal-Epifania
a la llibreria Claret o al
Servei de Catequesi de
la fundació Formació
Cristiana Permanent
Mossèn Manuel Bonet.

2

JOSEP, EL FUSTER
QUE TREBALLA,
REFLEXIONA,
COMPLEIX EN TÒT,
LA VOLUNTAT DE DÉU.

JOSEP ES CASA
AMB MARIA

L'ÀNGEL DIU A JOSEP
'EN SOMNIS,
'QUE MARIA,
LA SEVA DONA
SERÀ MARE D'UN NEN
QUE S'HA DE DIR
JESÚS.

JOSEP

JOSEP I MARIA VAN
A BETLEM PER
EMPADRONAR-SE.
HAN DE FER UN
LLARG CAMÍ.

NO TROBEN LLOC
PER A ELLS EN
TÒT EL POBLE.

JOSEP ARREGLA
UNA COVA DE
GUARDAR ANI-
MALS, PER PO-
DER PASSAR
LA NIT.

Barcelona

Pregària jove a redós de Maria

La Vetlla de la Immaculada omple de joves la basílica de la Mercè

Joan Piñol
Barcelona

Més de 500 joves de les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat es van aplegar a la basílica de la Mercè de Barcelona per celebrar una vetlla amb motiu de la Immaculada Concepció. En aquesta reunió es va poder observar com l'esperit de la Jornada Mundial de la Joventut segueix ben present entre els joves. «Tots recordem el moment impressionant de silenci i concentració de la vetlla de pregària a Cuatro Vientos, avui ens tornem a aplegar per pregar a la Mare de Déu.» Així va voler començar el bisbe de Terrassa, Josep Àngel Saiz Meneses, que juntament amb els bisbes de Sant Feliu i Barcelona presidien la vetlla de la Immaculada.

Per començar l'acte, el bisbe de Terrassa va adreçar unes paraules als joves on va posar en relleu la importància de la Paraula de Déu en la vida dels cristians. «La Paraula de Déu és paraula creadora perquè amb ella el Senyor crea les coses i també és paraula salvadora amb la qual Jesús curava els malalts i els pecadors.» Igualment va recordar com la Paraula de Déu canvia el cor de les persones i els transforma la vida. Després d'aquestes paraules es van llegir diversos fragments de l'Evangeli alternats amb els cants i la música. Aquest any també es va voler donar un especial relleu als missatges del papa Benet XVI durant la JMJ i es van llegir fragments de les seves homilies i discursos que va fer al llarg dels quatre dies que va estar a Madrid.

Un dels elements de novetat d'aquesta vetlla va ser el testimoni que tres joves van donar de viva veu davant els seus companys. Cadascun va parlar de la seva relació amb Maria i amb la paraula de Déu des de tres vessants diferents: el servei als altres, l'estudi i la pregària.

Primer, una noia va explicar com la vida li havia canviat des que havia començat a col·laborar amb l'Hospitalitat de Lourdes. «La vida em va fer un gir quan gràcies a la Mare de Déu vaig obrir els braços als malalts i discapacitats», va explicar emotivament. Aquesta jove

«Feu com Maria, que no va dir que sí per un dia, sinó que es va comprometre amb Déu per sempre»

«Si dieu que sí a Déu, no estareu mai sols perquè ell sempre us ajudarà i sempre estarà amb vosaltres»

voluntària també va explicar la forta experiència espiritual que va tenir al santuari de Lourdes i a la cova de la Mare de Déu.

El segon testimoni va ser el d'un noi d'una parròquia de Sant Boi de Llobregat on han organitzat un grup de joves que llegeix i comenta la Bíblia setmanalment. El noi va dir que l'experiència de la JMJ havia estat molt positiva i que d'allà havia sorgit la idea de seguir aprofundint en la fe i en els Evangelis. «He descobert que la fe no és una teoria sinó una persona, Jesús, i que cal estar amb els que també segueixen Crist.» El jove va acabar amb unes paraules dirigides a tots els presents: «Compartiu la vostra vida cristiana amb els altres perquè això us farà realment grans.»

Per acabar, l'últim testimoni va ser el d'un jove capellà ordenat de feia poc que va encoratjar tots els joves a fer com Maria i «guardar la Paraula de Déu al cor i meditar-la».

Després d'escoltar aquests tres sentits testimonis de joves de les tres diòcesis, el cardenal Lluís Martínez Sistach va començar la seva homilia. L'arquebisbe

de Barcelona va insistir en la unió entre Maria, la Paraula de Déu i el mateix Jesús. «Maria és un exemple d'estar arrelats en Crist fins i tot a través de la carn en els nou mesos en què la Mare de Déu va dur Jesús a les entranyes.» El

cardenal Martínez Sistach va recordar que la paraula es va fer carn dins Maria i que això és el que la fa important. L'arquebisbe també va voler lligar el testimoni de la Mare de Déu amb el compromís de tots els cristians amb Déu i amb el proïsme. «Vivim un temps on el futur fa por, davant d'això, feu com Maria, que no va dir que sí per un dia sinó que va comprometre's amb Déu per sempre.»

El cardenal no va perdre l'oportunitat de recordar als centenars de joves presents que es

plantessin la vocació per al sacerdoci, la vida consagrada o el matrimoni cristià. En aquest sentit va recordar que «Déu ens dóna a tots una missió i una vocació però també ens posa a l'abast tots els mitjans necessaris per aconseguir-la». Va recordar com Maria va acceptar la seva vocació i que el seu sí li va canviar la vida tot i que també va tenir dificultats. «Però recordeu —va dir el cardenal— que si dieu que sí a Déu no estareu mai sols perquè ell sempre us ajudarà i sempre estarà amb vosaltres.»

La vetlla de la Immaculada també va ser un moment especial perquè s'estrenaven dos nous delegats de Joventut. Es tracta de Mn. Xavier Farrés, nou delegat de Terrassa, i Mn. Bruno Bérchez, nou delegat de joves de Barcelona. Tots dos van intervenir per animar els joves presents a participar en els actes de les delegacions de Joventut i a implicar-se en les parròquies i moviments eclesials. Com es va poder comprovar, alguns dels fruits de la JMJ ja són visibles perquè en moltes parròquies els joves es reuneixen ara cada setmana per llegir la Bíblia o estudiar el Catecisme per a joves, el YouCat.

Xavier Morlans i Francesc Torralba, nomenats consultors al Vaticà

Redacció / Barcelona

El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, valora positivament el nomenament d'un sacerdot i un laic de l'arxidiòcesi de Barcelona com a consultors de dos dicasteris pontificis. «Es tracta d'una nova mostra de confiança del Sant Pare cap a l'Església de Barcelona, que es produeix tot just en el primer aniversari de la dedicació de la basílica de la Sagrada Família», ha declarat el cardenal.

El Dr. Xavier Morlans, sacerdot de l'arxidiòcesi de Barcelona, ha estat nomenat consultor del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització, presidit per l'arquebisbe Rino Fisichella. Professor de Teologia Fonamental de la Facultat de Teologia de Catalunya, ha destacat per la seva dedicació a la promoció d'experiències de nova evangelització, com ara Tornar a Creure. És autor del llibre *El primer anunci*, a editar properament en

català, que sistematitza les seves iniciatives.

El Dr. Francesc Torralba, laic de l'arxidiòcesi de Barcelona, ha estat nomenat consultor del Pontifici Consell per a la Cultura, que presideix el cardenal Gianfranco Ravasi. Professor de la Universitat Ramon Llull i de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya, és autor de més de 50 llibres, entre els quals destaquen els seus estudis sobre Kierkegaard, Von Balthasar i Nietzsche. Des d'aquest any presideix el Consell assessor per a la diversitat religiosa de la Generalitat de Catalunya.

Aquests nomenaments es van produir precisament la mateixa setmana que l'arxidiòcesi de Barcelona, a través de la basílica de la Sagrada Família i la Fundació Joan Maragall, organitzava dos actes acadèmics a Roma, on des del 24 de novembre es pot visitar al Braccio di Carlo Magno de la Ciutat del Vaticà l'exposició *Gaudí: La Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat*.

Preu just per llibres i postals antigues, cartells, segells, soldadets de plom... Valoració sense compromís i, si uol, retirem els mobles.
Telefon: 695161272

Barcelona

Jornada de religioses i religiosos en barris obrers

El desig d'estar al costat del que pateixen amb humilitat, en un pla d'igualtat

Carmen García
Barcelona

El dia 26 de novembre va tenir lloc la XVIII Jornada de Religiosos i Religioses en Barris Obrers i Populars al Col·legi Sagrat Cor del Besòs. Mn. Pepe Rodado, de la parròquia del Bon Pastor i delegat diocesà de la Pastoral Obrera, va ser l'encarregat de la presentació i coordinació. Mercè Solé, treballadora social, laica i política, va oferir una ponència sota el títol *Temps de crisi, temps de lírica*.

Després d'una pregària Mn. Rodado va començar l'acte destacant la vessant espiritual del treball: «Pel treball tenim l'oportunitat de col·laborar amb Déu en la seva funció creadora, per tant l'atur té moltes conseqüències.»

A continuació, Mercè Solé va destacar que, tot i les terribles conseqüències de la crisi, hem d'aprofitar l'oportunitat de veure lo essencial de la vida en un món on hi ha moltes coses supèrflues: «Hem de recuperar les coses imprescindibles, que són les coses invisibles.»

A la primera part de la intervenció va fer un repàs de l'actual situació social: «El que veiem no sempre és», ressaltant que hem de veure la realitat en tota la complexitat: «S'intensifiquen les conseqüències de la crisi en créixer el dolor de les persones, tant pel nombre com per la profunditat del dolor. Contemplem amb estupor com es desfà l'estat del benestar i una certa igualtat d'oportunitats per a tothom. Els assessors polítics i els economistes van per darrere dels problemes i no per davant. Fa l'efecte que el col·lectiu més pobre és el que abusa, i això és deshonest. Les condicions laborals empitjoren i es fan precàries, i així i tot assistim a un augment del consumisme que arriba a un nivell escandalós, per exemple, amb la compra de tecnologia: mòbils, ipads, ordinadors, etc. L'esport d'elit i competició: automobilisme, futbol, etc., ocupa un lloc cultural excessiu i arriba a ser alienador. És el nou pa i circ.»

També va al·ludir als polítics: «El moviment del 15-M és un motiu d'esperança però no ha canalitzat les propostes. Els polítics es veuen afeblits. És fàcil criticar-los però difícil comprometre's amb les institucions democràtiques. Hem de trobar noves formes de participació de la ciutadania en els problemes socials. Els cristians ens hem de fer visibles en la societat i prendre l'opció preferent pels pobres. És difícil transmetre l'experiència de la fe en el món actual però hem de contemplar les coses des de la perspectiva que Déu ens estima, sentir-nos implicats en l'obra de Déu.» I va remarcar: «El que canviarà la història és l'actitud de Jesús: la pobresa i el patiment de Jesús, l'experiència compartida de Jesús a la Creu.»

A la tercera part va fer una proposta

Agustí Codinach

«Pel treball tenim l'oportunitat de col·laborar amb Déu en la seva funció creadora, per tant l'atur té moltes conseqüències.»

d'actituds: «La nostra vida és sagrament d'esperança, hem d'actuar de manera que la nostra esperança en Déu sigui més forta que la crisi, que les accions que portem a terme estiguin arrelades en l'Evangeli. Quan els recursos són escassos s'ha de treballar la creativitat, mantenir i conrear el bon humor. Reconèixer que la situació de benestar no ens feia tan feliços. La crisi resitua els valors.»

I al·ludint al títol de la conferència va ressaltar: «Cal gaudir de la bellesa. La bellesa ens fa feliços, ens fa millors. Hem de veure les coses positives i les capacitats dels altres fins i tot dels menys capacitats i els menys afavo-

rits, que sentin que els valorem per la seva dignitat i la seva capacitat.»

També va assenyalar que en la situació actual cal gratuïtat, no lideratge, ser capaços de treballar pels altres: «Hem de treballar amb sentit col·lectiu entenent que una millora si no és col·lectiva no és millora. Cal recuperar la consciència de classe entenent que el futur és comú. No ideologitzar, la vida social i política porten al diàleg. Veiem la política des d'un punt de vista negatiu però de fet avancem poc en la comunió d'idees. Hem de fer un esforç de comunicació. Els cristians som privilegiats per tenir grups de comunitats on poder parlar i sentir-s'hi escoltat.»

A continuació es va fer una feina de grups dels religiosos, que després d'un dinar van passar a exposar les seves conclusions. En primer lloc van voler confirmar la seva presència als barris acompanyant els més desfavorits en una relació d'horitzontalitat, de tu a tu: «Volem oferir una presència plena d'humilitat, no tant d'anar al cap, sinó d'estar al costat dels que més pateixen. Atendre les persones, intentant resoldre'n els problemes amb fórmules i propostes clares. Hem de fer visibles els problemes dels més pobres, conscienciar sobre les causes i denunciar-los. Com que som un col·lectiu d'edat que no tenim grans capacitats d'iniciativa, ens hem d'unir i donar suport a altres projectes, tant d'Església com socials.» La jornada va acabar amb la celebració de l'Eucaristia.

La Sagrada Família és notícia

Les petites custòdies

Ja s'ha complert un any des de la dedicació del temple de la Sagrada Família i la proclamació com a basílica menor. Des de llavors s'hi han anat efectuant, amb certa regularitat, les celebracions eucarístiques.

A cada missa, aprenem alguna cosa nova i alguna cosa per millorar i poder donar així la màxima qualitat de servei a la celebració de l'Eucaristia en la basílica. És el nostre objectiu i la nostra implicació no només com a treballadors sinó com a persones creients.

Ens vam adonar a l'hora de repartir la comunió, que la multitud de fidels que es volien acostar a l'eucaristia no ubicaven els diferents sacerdots que la repartien a causa de les grans dimensions de la basílica. Com a solució, vam tenir una idea que vam dur a terme.

Vam demanar al ceramista Jordi Agudé, el qual ha confeccionat les 24 custòdies de la basílica, que en fes unes rèpliques de mida més reduïda per poder ser col·locades a sobre d'uns suports de fusta i així ser dutes, amb tota solemnitat, pels voluntaris de l'arquebisbe. Aquestes rèpliques han seguit fidelment els colors de l'esmaltació dels originals, atès que els colors de les custòdies han d'harmonitzar amb els colors de la vidrieres de Joan Vila-Grau, que confecciona tots els vitralls de la basílica.

D'aquesta manera, tot fidel que es vulgui acostar a la comunió pot localitzar els sacerdots que la reparteixen gràcies a aquest símbol eucarístic. Així, anem millorant el nostre servei i la nostra atenció als fidels, no només dels que ens visiten com a turistes sinó també dels que participen juntament amb nosaltres de les celebracions litúrgiques.

M. Carme
de Miguel
i Riera

Pep Daudé / Basílica Sagrada Família

Tarragona

La Selva del Camp acull la VIII Jornada diocesana de Càritas

El delegat de Càritas espanyola va presentar una ponència sobre el voluntari cristià

Joan Boronat
La Selva del Camp

En el marc de la celebració de l'Any Europeu del Voluntariat es va celebrar el diumenge dia 27 de novembre a la Selva del Camp la VIII Jornada diocesana de Càritas. Aquesta trobada va reunir 175 participants i va comptar amb la presència de Vicente Altaba, delegat episcopal de Càritas espanyola, que va presentar la ponència *El voluntari cristià, una joiosa vocació*.

Després de la pregària d'inici, el director de Càritas diocesana de Tarragona, Francesc Roig i Queralt, va agrair l'assistència als presents, al Baix Camp la seva acollida i a mossèn Curieses, rector de la parròquia de Sant Andreu, la seva col·laboració.

Francesc Roig va mostrar la seva preocupació pel creixent ús i abús que es dona als conceptes de voluntariat i solidaritat. «Algunes cadenes de producció comercial fan d'això una derivació d'ús consumista per mitigar la imatge agressiva a nivell social. Per a nosaltres els creients de Càritas, el voluntariat té un ADN que racionalitza la necessitat dels altres per tal de reafirmar-se a si mateix. És l'exercici de la democràcia en miniatura i procurar d'humanitzar el món, perquè la millor prova per al voluntari creient és quan es reconeix en la necessitat dels altres i gaudir de la seva presència en el servei.» Quant a la ponència, Vicente Altaba va emocionar els presents amb la seva intervenció. Va ser una reflexió sobre el goig de ser voluntari cristià: «Ningú s'ha fet voluntari per avoriment», va dir. «Hem estat cridats pel Déu de la misericòrdia que ens convida a treballar per una humanitat nova.»

«Hem estat cridats pel Déu de la misericòrdia que ens convida a treballar per una humanitat nova»

Explicà que vocació és parlar de crida i també de resposta, reconèixer que s'han tingut ulls deserts per mirar i oïdes obertes per escoltar. Altaba va significar que qui ha respost a aquesta crida han estat els voluntaris de Càritas, «instruments de l'amor de Déu, que assumeixen la causa i el lloc del pobre, en una comunitat servidora dels pobres».

Després de la ponència els voluntaris de Càritas van donar pas a un diàleg sobre el tema presentat, seguit d'una taula rodona sota la coordinació de Xavier Rius, responsable d'Acció Social de Càritas diocesana de Tarragona, sobre les experiències viscudes des del voluntariat de Càritas, amb el testimoni de cinc voluntàries. La jornada va finalitzar amb la celebració de l'Eucaristia presidida per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona.

La Delegació de Joventut, premi a la Fidelitat de la Setmana Santa de Tarragona

J. B. / Tarragona

L'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona ha guardonat la Delegació diocesana de Pastoral de Joventut de l'arquebisbat de Tarragona amb el Premi a la Fidelitat 2011, amb motiu dels dies d'acollida previs a la Jornada Mundial de la Joventut. L'acte de lliurament va tenir lloc al saló de plens de l'Ajuntament de la ciutat, el divendres dia 25 de novembre, amb l'assistència del primer tinent d'alcalde, Pau Pérez; el delegat del Govern, Joaquim Nin; el president de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona, Joaquim Julià, i del vicari episcopal de Tarragona, Mn. Jordi Figueras.

Joaquim Julià va argumentar la distinció en el fet que la Delegació de Pastoral de Joventut va donar a conèixer la Setmana Santa tarragonina a gairebé 6.000 joves procedents d'arreu del món, acollits a l'arxidiòcesi. A través d'un recorregut per tres esglésies de la part alta de la ciutat —Natzaret, Sant Llorenç i Sant Miquel—, els joves van poder copsar el significat d'aquesta tradició tan arrelada

a través dels misteris, el silenci, la música, els armats i la realitat de les confraries.

La delegada de Pastoral de Joventut, Marisa Jiménez, va recollir el guardó en representació de tot l'equip de la delegació i va destacar que «davant d'una societat com l'actual, amb un 40% d'atur juvenil, desconnectat de moltes realitats socials, desinformat sobre el que fa l'Església, un grup jove de laics i preveres, amb el nostre arquebisbe al capdavant, vam decidir fer una clara aposta: oferir

una experiència en clau cristiana adreçada als joves pelegrins». Subratllà que aquesta trobada es va distingir per la preparació, el treball en xarxa, l'equip i la comunió amb moltes realitats.

Posteriorment, Marisa Jiménez va demanar a les confraries que siguin ponts amb els joves: «En un context privilegiat com el

del món confrare, en què la pietat popular esdevé un espai clau en la missió eclesial d'anunciar Jesucrist, ajudeu-los a fer camí.» En aquest sentit va constatar que molts joves d'avui dia entren en contacte amb l'Església a través de les confraries de Setmana Santa, i que altrament no ho farien. Les tretze confraries de Setmana Santa van lliurar altres guardons a persones i entitats, els mèrits de les quals van ser ressenyades per Josep Maria Sabaté, cronista oficial de la ciutat.

Centenari de la coronació de la Mare de Déu del Claustre

J. B. / Tarragona

Fins al novembre del 2012, Tarragona commemora el centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu del Claustre, a la qual els tarragonins professen fervorosa devoció.

La pregària dels fidels a través de la novena preparatòria va donar pas, el dissabte dia 12 de novembre, al rosari de torxes, a les deu de la nit, per acompanyar la venerada imatge, des de la capella del claustre de la catedral fins a la capella del Seminari Pontifici, atès les obres de restauració que es duen a terme a l'interior del temple catedralici. Les invocacions a la Mare de Déu i el cant del *Magnificat* van acompanyar l'entronització de la Verge del Claustre a la capella del Seminari.

L'endemà, diumenge al migdia, es va resar el rosari i la novena, i a la tarda l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va presidir l'eucaristia en honor de la Reina de Tarragona, per procedir després al retorn en processó de la santa imatge a la capella que li és dedicada al claustre de la seu metropolitana, amb el cant de la *Salve* i el besamans.

Cal remarcar que arran dels treballs de restauració de la catedral, la junta de la Confraria de la Mare de Déu del Claustre va acordar que sigui la Verge «que visiti les parròquies, convents i escoles de la ciutat», explica la seva presidenta, Maria Glòria de Chopitea. És per això que es va encarregar a Joan Montero la realització d'una rèplica, en fusta, de la imatge, perquè es considerava una temeritat arribar a la talla original que data del segle XII. En qualsevol cas, la rèplica aconseguida reflecteix fidelment la imatge autèntica i va ser benedicida per l'arquebisbe Jaume al mes d'agost a la Tarraco Arena Plaça, en el decurs de la multitudinària missa que es va celebrar allí els dies previs a les Jornades Mundials de la Joventut. La còpia de la Mare de Déu del Claustre ja ha començat el seu itinerari per les deu escoles de la ciutat. Amb motiu de la visita, cada alumne rep, com a recordatori, un rosari amb medalla inclosa de la Verge. Amb motiu del centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu del Claustre també s'ha editat una auca, que va ser presentada el dia 17 de novembre a la Casa dels Concilis de la capital tarragonina, per part dels seus autors, Josep Maria Sabaté Bosch, que ha escrit els textos, i Joaquim Carró, que n'ha dibuixat les vinyetes.

Girona

«L'Advent és l'inici de la nostra salvació»

Mn. Lluc Riera, vicari general de Mallorca, predica el recés d'Advent per a preveres i diaques

Víctor Gay

La casa d'espiritualitat Santa Elena, de Solius, va acollir el recés per a preveres diaques del temps d'Advent. També van assistir-hi tres bisbes: l'actual titular de la seu de sant Narcís, Francesc Pardo, i els seus dos predecessors, Carles Soler i Jaume Camprodon. Tot plegat, més d'un centenar de participants. Davant d'ells, Mn. Lluc Riera, des de fa set anys vicari general i moderador de la cúria de Mallorca, un bisbat amb elements coincidents amb el de Girona, pel que fa a pastoral del turisme, agrupació de parròquies i participació dels laics. Però l'eix de la seva intervenció va ser l'Advent.

Quin missatge es pot donar als cristians en relació amb l'Advent?

L'Advent és un temps preciós perquè és una manera de recordar els inicis. I els inicis sempre tenen una bellesa particular, com quan estem a la nit i veiem el començament del dia. Aleshores, l'Advent és l'inici de la nostra salvació. Crec que és un moment per obrir el cor,

obrir la vida, obrir la pròpia experiència personal, però amb aquesta presència misteriosa i fecunda de Déu Nostre Senyor. Advent és una trobada, una vegada més.

Què porta Jesús en aquest temps que ens prepara per al Nadal?

Possiblement un interrogant, segurament una sorpresa, i un do. Un interrogant perquè el Senyor Jesús sempre és per a nosaltres, tant creients com no creients, quelcom que romp els nostres esquemes, ens obliga a pensar d'una manera nova i ens confronta amb nosaltres mateixos en la vida i en la realitat, però també i sobretot, un do perquè en Ell nosaltres trobem el Déu favorable, el Déu proper, el Déu encarnat i aleshores veiem, encara que sigui entre penombres, el rostre autèntic de Déu. I d'això en neix un agraïment.

A pocs dies del Nadal, com l'hem de viure en un entorn de crisi?

Diria que l'hem de viure amb dues grans obertures. Obertura interior, amb la presència de Déu a la nostra vida que també vol capgirar, encara que només sigui un xic, tant pel que fa a la

vida personal com comunitària. I ens vol fer més seguidors de Crist i vividors de l'Evangeli i, per tant, també més compromesos amb la mateixa dimensió de la fe cristiana. I l'altra obertura és vers els germans, perquè nosaltres cristians hem de tenir una mística habitada per Déu i pels germans. Hem d'estar a prop dels germans, especialment dels que s'ho passen més malament, compartint, ajudant-los, sobretot amb una voluntat de fer camí plegats.

L'eix de la seva intervenció en el recés s'ha centrat en la tendresa. Hi ha déficit d'aquest sentiment en el món i la societat d'avui?

Crec que sí. De tendresa, no n'hi ha mai prou. La tendresa de Déu ens ajuda a humanitzar-nos interiorment i exteriorment i ens fa més tendres en totes les nostres relacions. Hi ha massa agressivitat, massa violències expressades i, a vegades, tancades. Crec que en aquest moment la vinguda del Senyor, l'Advent, és un temps propici, ens convida a la humilitat, a la senzillesa, a la bonesa, a estar propers a la gent, amb aqueixa tendresa que humanitza tota relació humana.

Pintura de Lluís Roura a la parròquia de Sant Pere de Figueres

V.G. / Figueres

La capella del baptisteri de la parròquia de Sant Pere de Figueres conté, des de fa unes setmanes, la pintura més gran que ha realitzat, fins ara, l'artista Lluís Roura. Es tracta del paisatge del baptisme de Jesús. Una obra difícil, un repte creatiu que entenem com una fita en la seva carrera. Es tracta d'una peça de 5x3 metres, és a dir, 15 m² de pintura.

Segons explica l'autor, va haver d'adaptar l'estudi per tal de realitzar l'obra i disposar d'una bastida i una fosa per treballar cada part. Especialment complicada va ser la part del cel. «L'obra suposa un any de feina i, certament, era un repte, malgrat que ja havia fet altres obres de gran format, com ara les que s'exposen a Santa Maria de Banyoles i algunes de més reculades, de paisatges

empordanesos», explica Lluís Roura.

«Per a un creient aquest és el paisatge de l'ànima», continua dient, «en molts aspectes és certament diferent de la meua obra més coneguda. Els colors no són intensos, senzillament perquè en aquell indret no ho són».

Políticament, es tracta de la frontera entre Jordània i Israel. La major part de l'obra està feta des de territori jordà. Per fer aquesta obra, l'artista va fer tres viatges a Jordània. «La vall del Jordà és molt diferent dels meus temes empordanesos», afirma, i afegeix: «Per a mi fer aquesta vall del Jordà ha suposat un encontre amb mi mateix. Un paisatge que no s'oblida i que convida a la reflexió.»

El projecte de la capella del baptisteri és una iniciativa municipal que volia que Figueres tingués una obra de Lluís Roura en un lloc significatiu de la ciutat.

Treballant contra el malson de la droga

Projecte Home ajuda cada any 19.000 persones a abandonar les addiccions

Eduard Brufau
Barcelona

Aquest mes de novembre passat Projecte Home Catalunya rebia a Madrid, al Palau de la Zarzuela, el Premi Reina Sofia contra les drogues 2010 de mans de la mateixa monarca espanyola. El guardó, concedit per la Creu Roja, reconeixia la tasca de prevenció contra les drogodependències que l'entitat fa en nens i joves en l'àmbit escolar amb la campanya *Entre tots*. Aquest és el darrer dels nombrosos guardons que han donat una rellevant projecció pública i institucional a una entitat amb setze anys de presència al Principat i vint-i-set a escala estatal.

L'associació Projecte Home va néixer a Madrid l'any 1984 per donar resposta a l'augment alarmant de l'addicció a les drogues entre la joventut espanyola. Algunes de les famílies afectades per aquesta dura realitat van unir esforços per ajudar-se les unes a les altres, donar la màxima informació sobre les drogodependències, engegar campanyes de prevenció i promoure programes de desintoxicació. Sense gairebé cap experiència prèvia a l'Estat Projecte Home es va inspirar en iniciatives que feia anys que es duïen a terme en altres països, concretament als Estats Units i a Itàlia. Des que es va fundar l'associació, ha ajudat milers de persones a superar la drogodependència, l'alcoholisme i la ludopatia, i s'ha convertit en l'entitat referent en aquest àmbit. Per aquest motiu l'any 1993 va ser declarada associació d'utilitat pública pel govern espanyol i avui forma part de les ONG de caràcter consultiu especial davant del Consell Econòmic i Social de Nacions Unides. Per tota la tasca que du a terme també ha rebut nombrosos premis, com ara el Premi Justícia i Pau als valors humans o la medalla d'Or al mèrit social penitenciari, atorgada pel Ministeri de Justícia i Interior.

Reinserció i prevenció

Avui l'entitat té 26 fundacions locals i autonòmiques, entre elles Projecte Home Catalunya, creada l'any 1995. L'equip està format per més de 150 persones, moltes d'elles voluntàries, que

treballen incansablement per ajudar totes aquelles persones que ho necessitin. L'entitat ofereix un programa base per als usuaris que es divideix en dues grans fases; a la primera, anomenada comunitat terapèutica, es busca que l'afectat s'allunyi del món de la droga i pugui dur a terme un canvi personal profund. En aquesta primera fase els usuaris sense suport familiar reben una assistència residencial de 24 hores, mentre que els que conserven llaços familiars tenen l'opció només de dia. La segona fase és la de reinserció, durant la qual l'objectiu és la inserció laboral i la integració social mitjançant una feina als matins i l'assistència a grups de suport a la tarda. En l'entitat ofereix un pis de reinserció per a aquelles persones sense suport familiar. També ofereix altres alternatives, com ara el programa d'atenció nocturna i el projecte jove.

Paral·lelament Projecte Home Catalunya realitza una tasca de prevenció de les drogoaddiccions, especialment amb els joves. El programa *Entre tots. Prevenció Universal a les escoles* cerca precisament alertar els nens i adolescents en edat escolar del risc del consum de drogues. El programa, en el qual s'impliquen alumnes, pares i professors, ha tingut molt bona acollida i ha rebut el reconeixement del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya. Projecte Home també ofereix una iniciativa de sensibilització i prevenció a les empreses, amb visites personalitzades o sessions formatives per a grups. Una altra iniciativa destacada és l'associació de Familiars i Amics de Projecte Home Catalunya, que orienta i acompanya les famílies i les persones més properes als usuaris.

Projecte Home és una entitat en la qual conflueixen àmbits molt diferents de la societat i la cultura catalanes. N'és un bon exemple la composició de la Fundació Gresol-Projecte Home: entre els vocals hi ha personalitats com l'ex-futbolista Johan Cruyff, el periodista Luis del Olmo o persones d'Església com ara Eduarda Vernarda, Filla de Caritat, o Enrique Alagarda, missioner de Sant Vicenç de Paül.

Dia Internacional de la Sida

Projecte Home és una de les moltes entitats que s'adhereix des de fa anys a la celebració del Dia Mundial de la Sida, celebrat l'1 de desembre passat. El fet que les persones que consumeixen droga per via intravenosa tinguin un risc elevat de contraure la sida, fa que l'associació estigui especialment sensibilitzada amb aquesta realitat. Segons ONUSIDA l'evolució de la malaltia a escala mundial es pot considerar positiva, perquè el nombre de morts ha baixat notablement els darrers anys i perquè s'ha aconseguit allargar notablement l'esperança de vida dels malalts. Així i tot avui al món hi ha 34 milions de persones infectades pel VIH, la majoria en països pobres, la majoria a l'Àfrica subsahariana, on els recursos per combatre l'epidèmia són molt més escassos que al primer món.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- ☐ **Amèrica i Àfrica: 233,11 €** ☐ **Missioner** ☐ Edició en català
☐ **Àsia i Oceania: 311 €** ☐ **Missionera** ☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

PROJECTE HOME CATALUNYA

Gran Via de les Corts
Catalanes, 204 bis, local 7
08004 Barcelona
Tel. 902 885 555
a/e: info@projectehome.org
www.projectehome.cat

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Acte commemoratiu de la revista «El Ciervo»

Es van celebrar els 60 anys de la publicació i es va retre homenatge pòstum a Roser Bofill

Miquel Àngel Codina
Barcelona

Fundada l'any 1951, *El Ciervo* és la revista cultural independent de publicació ininterrompuda més antiga de l'Estat espanyol. D'inspiració cristiana, no pertany a cap grup mediàtic ni està afiliada a cap partit polític. Una de les seves característiques és la seva preferència pel bon humor i les notícies positives. El dijous 24 de novembre l'auditori de la Facultat de Ciències de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull va acollir un acte commemoratiu del 60è aniversari de la fundació d'*El Ciervo*, al qual van assistir més d'un centenar de persones. Jordi Pérez Colomé, director de la revista, va actuar-hi de mestre de cerimònies.

Durant l'acte es va retre un emotiu homenatge a Roser Bofill, directora d'*El Ciervo*, que va morir el 17 d'octubre passat. Així mateix, es va lliurar el premi Enrique Ferran, organitzat per la mateixa publicació, que va anar a parar al professor i antropòleg Juan Valentín Fernández de la Gala, que es va presentar al certamen amb l'article *El ruiseñor y el mandarín o los tres dones del arte*. A la 36a edició del premi Enrique Ferran, convocat amb el lema «Què et dona l'art», hi havien concorregut 177 treballs.

Després d'unes breus paraules de benvinguda a càrrec de Josep Rom, vicedegà de la Facultat de Ciències de Comunicació Blanquerna, va començar el torn de les ponències. L'escriptor mallorquí Joan Guasp va afirmar que els fundadors de la revista —entre altres, el matrimoni format per Llorenç Gomis i Roser Bofill— «van aconseguir fer que *El Ciervo* arribés a tots els racons intel·lectuals d'aquest país». I va afegir: «És una revista de pensament que va ser creada per uns joves amb la intenció de provocar una altra forma de pensar a la ciutadania. L'escriptor de raça ho fa amb intensitat; verbs i paraules que es claven a la retina i a l'ànima del lector. Així escrivien els primers col·laboradors d'*El Ciervo*.»

Guasp va centrar la seva intervenció en els aforismes (proverbis, refranys, adagis...), que tenen una gran acollida a les pàgines de la revista. «Sempre he cregut —va manifestar el polifacètic escriptor— que l'aforístic és el més hu-

Agustí Codinach

mil de tots els gèneres literaris i el que més felicitat proporciona. L'abreviació és l'essència de l'aforisme.»

Una revista eterna

José Antonio González, catedràtic de Dret Constitucional i escriptor, va recordar els inicis de la publicació: «El grup de joves que la va posar en marxa tenien una fe enorme en el projecte. I ha estat Déu qui ha volgut que continués fins avui. *El Ciervo* és una revista eterna, immortal. En aquests seixanta anys de vida ha aportat moltes coses a Espanya. És un autèntic fenomen cultural, religiós, polític i social.» El conferenciant va manifestar que «calen llibres o tesis doctorals que tinguin com a objectiu d'estudi la nostra revista».

Segons González, «la parella que formaven Llorenç Gomis i Roser Bofill s'assemblava a les grans parelles místiques de la història: santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu, sant Francesc d'Assís i santa Clara, etc.». Va definir en Llorenç con un cervol, «a qui agradava la llibertat, cercava les opinions pures d'intel·ligències eixerides» i la Roser com una gasela «d'ulls bonics, i amb una bellesa que li sortia de l'ànima».

L'advocat Eduardo Cierco va parlar sobre com va entrar en contacte amb

publicació, la meua vida hauria estat completament diferent. Llarga vida a *El Ciervo*!», crit que va fer que els assistents esclatessin en aplaudiments sonors i prolongats.

Esperit incansable

Tot seguit, es va tributar un homenatge a la periodista i escriptora Roser Bofill (1931-2011), que durant molts anys va dirigir les revistes *El Ciervo* i *Foc Nou*. Es va passar un vídeo de l'entrevista que Bofill va concedir al programa religiós *Signes dels temps*, de TV3, quan li van atorgar la Creu de Sant Jordi l'any 2006. En aquest vídeo, la protagonista parlava de la seva trajectòria personal i professional. Bofill formava part d'aquella generació de laics que es van veure marcats profundament pel Concili Vaticà II i per la figura de Joan XXIII. Posteriorment, dos amics de la Roser la van recordar en sengles intervencions. El periodista Jaume Arias va recordar «l'amistat entranyable» que l'unia amb Llorenç i la Roser. «Tots dos —va dir— eren una mateixa persona, un mateix esperit.» Pel que fa a *El Ciervo*, va constatar que «en seixanta anys, no ha mogut ni una miqueta la línia editorial».

Mercè Torra, per la seva part, va parlar dels viatges que feien juntes amb les respectives parelles, va exaltar l'esperit incansable i rebel de la seva gran amiga i va comentar anècdotes de les xerrades tan profundes sobre religió i moralitat que mantenien. Va revelar que havia après de la Roser que «les coses que no es fan per voluntat pròpia no valen res» i va recordar l'etapa final de la vida de la directora de *El Ciervo*. «Ara sempre estarà amb mi, dins meu», va ressaltar Torra.

Finalment, Sole Gomis, filla del Llorenç i la Roser, va lliurar el premi Enrique Ferran a Juan Valentín Fernández de la Gala. En el seu discurs d'agraïment, va fer referència a la ciutat de Barcelona i a *El Ciervo*, concretament a «la llibertat incondicional que sempre ha donat la revista als seus col·laboradors» i al paper que va tenir durant la seva joventut, «d'acostament al món, a una realitat social, lliure de temors». Va recordar també unes paraules de Roser Bofill a la revista: «L'Evangeli és actitud, la doctrina va venir després.»

Llorenç Gomis i Roser Bofill. Cierco, que viu a Madrid, va escriure una carta i la va enviar a la redacció d'*El Ciervo*, a Barcelona. Després de diversos enviaments, Llorenç i Roser el van voler conèixer. «La parella em va caure genial. Tots dos tenien un misticisme molt humà. I em van oferir crear a Madrid un consell de redacció de la revista», va comentar. En la seva ponència, Cierco va esmentar alguns dels membres més rellevants d'*El Ciervo*. Va acabar el seu parlament amb aquestes paraules: «Si no hagués conegut aquesta

XII Certamen de poesia Amics dels Àngels

Redacció / Barcelona

L'Associació Amics dels Àngels ha convocat el XII Certamen de poesia. L'objectiu és despertar la sensibilitat de les persones entorn dels àngels i del món espiritual. El certamen és obert a tothom. Els poemes, que han de ser inèdits, poden estar escrits en català o en castellà. Es poden presentar com a màxim tres poemes per persona.

Les poesies han d'enviar-se certifi-

cades o entregar-se en mà a Àngelus, c/València, 216 – 08011 Barcelona. El termini d'admissió acaba el 2 de març del 2012. S'entregaran dos premis: el primer obtindrà 180 euros i un diploma; el segon, 120 euros i un diploma. El lliurament del guardons tindrà lloc a Àngelus el 28 de març del 2012, a dos quarts de vuit del vespre.

Per a més informació: Associació Amics dels Àngels, tel. 933 230 616, www.assocangels.entitatsbcn.net.

"En clase con Jesús" és una sèrie d'animació en 3D orientada al foment dels valors humans i l'educació catòlica dels més menuts de la casa. L'obra ensenya d'una manera divertida els passatges de l'Evangeli a través de les aventures d'un nen d'avui dia anomenat Jesús. Una sèrie imprescindible per a pares, educadors, catequistes...

En clase con Jesús

Pack 4 DVD per només 32 Euros
1 sol DVD per 10 Euros

Telèfon de comandes: 93 409 27 70

Distribució a Catalunya a càrrec de Catalunya Cristiana. Despeses d'enviament no incloses

«Benet XVI és el Papa que necessita avui l'Església»

Arturo San Agustín, periodista i autor de «Un perro verde entre los jóvenes del Papa»

Samuel Gutiérrez

Una persona que explica històries. Així es defineix a ell mateix Arturo San Agustín (Barcelona, 1949). Històries de la vida quotidiana, farcides d'anècdotes i de bon humor, com les que ha explicat en el seu darrer llibre publicat, *Un perro verde entre los jóvenes del Papa* (Khaf), on recull les cròniques de la seva experiència aquest estiu a la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid 2011. El de San Agustín és un periodisme sense complexos, que fuig dels tòpics i que rebutja la vanaglòria. És un periodisme que baixa al carrer, que parla amb la gent i que simplement explica el que veu i el que sent. El que ha vist i sentit aquest estiu a Madrid és una joventut catòlica alegre i desinhibida, que poc o gens té a veure amb la imatge que ens han venut d'ella. «Els necessitem, són el futur», ha arribat a afirmar sense embuts aquest antic publicista d'èxit infiltrat, com «un gos verd», entre els joves del Papa.

Estrany com un gos verd. Així s'ha sentit Arturo San Agustín entre els anomenats joves del Papa?

Això del gos verd, més que provocar en els possibles lectors una certa atracció, l'únic que voldria expressar és que jo no sóc un d'ells, en primer lloc i sobretot perquè no sóc jove. També he volgut deixar clar des del títol que anava a la JMJ des de la independència, como sempre he fet, tot i que no sigui una cosa gaire rendible en el nostre país. En aquest sentit sí que sóc una persona estranya, una mica rara, i d'aquí ve això del gos verd.

Perdoni la indiscreció, però no acabo d'entendre encara què el va portar fins a Madrid... Què feia algú com vostè en un lloc com aquell?

L'explicació és ben simple. Durant el mes d'agost passat vaig començar a llegir i sentir comentaris altisonants d'aquells que no estaven d'acord amb la visita del Papa a Madrid ni amb la celebració de la JMJ. Tot i que no som a l'any 1936, alguns comentaris em van recordar el que el meu pare en el seu dia m'havia explicat: «En aquest país, quan no sabem solucionar un problema, ens mengem un capellà.» És important dir que el meu pare va ser un anarquista convençut, però anarquista dels que creien en la fraternitat universal i no en la bomba ni la pistola. No era creient, però sí un home digne i solidari que va acabar en un camp de concentració francès. Les seves paraules em van recordar el que estava passant amb la visita del Papa i la celebració de la JMJ i davant d'això, sense saber ni tan sols quina editorial m'ho editaria, vaig decidir escriure el llibre pel meu compte.

Donada la seva trajectòria, molta gent es deu haver sorprès en descobrir un llibre que no deixa malament el Papa ni l'Església...

Jo només faig una crònica objectiva, amb els joves catòlics com a protagonistes, en la qual miro de reflectir el que vaig veure i sentir aquells dies a Madrid. Això ha provocat les rialles i les ironies

per part de companys de professió, així com la crítica d'alguns amics de tota la vida. Algú m'ha arribat a insinuar que m'he venut a l'Església i fins i tot que el meu llibre me l'havia encarregat el Vaticà o el mateix Papa. Ni una cosa ni l'altra, va ser, com ja he dit, una decisió personal.

La impressió quan es llegeix el seu llibre és que el seu és un relat-amic. Fins i tot la jerarquia, sempre tan criticada, hi surt ben parada! Vostè insisteix, però, a afirmar que la iniciativa és absolutament lliure...

Jo crec que tots els espanyols som catòlics. Tot i que molts no ho vulguin acceptar, Espanya culturalment és catòlica. Com ho és Europa. Precisament un dels grans errors d'Europa és l'oblit de les seves arrels. Aquesta va ser una de les primeres coses que em va apropar a Benet XVI, l'únic Papa que m'ha interessat, intel·lectualment parlant, i que fins i tot diria que m'ha seduït. Essent cardenal va dir una frase que em va fer pensar molt: «Europa no s'estima.» Això és un absurd que tindrà conseqüències greus.

Admet, doncs, que la seva és una mirada simpàtica sobre l'Església i sobre el Papa?

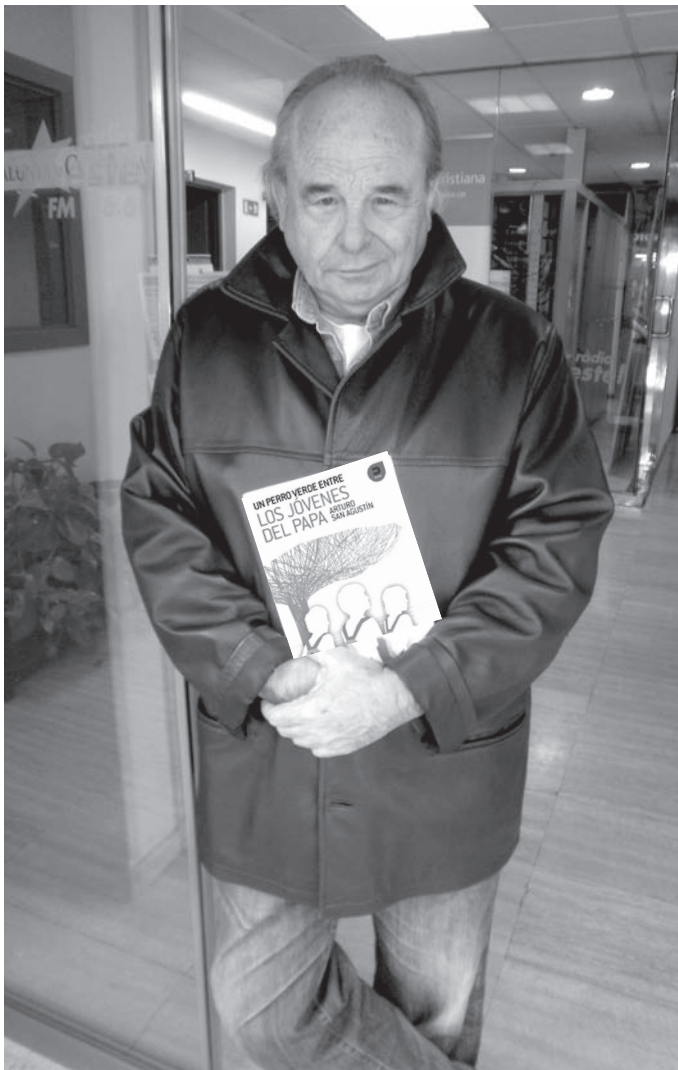
Amb el llibre simplement he intentat ser objectiu, tot i que he de reconèixer que l'he escrit amb alguna cosa més que simpatia per l'Església. Hi ha gent que ha dit que sóc agnòstic, però en realitat jo sóc una persona creient, tot i que no sigui un bon creient. Hi ha coses de l'Església que no m'agraden, però moltíssimes altres que sí. Alhora també em considero anarquista en el sentit fratern, que no està gaire allunyat del catolicisme.

Durant una setmana va esdevenir un pelegrí més, amb tot el que suposa de sacrifici i cansament una JMJ...

Més que el cansament el que realment va ser dur va ser la calor de Madrid. Això que els andalusos en diuen «la calor»... Era una cosa aclaparadora. No havia begut mai tanta aigua!

És l'alegria dels joves, a més del bonic rostre il·luminat d'aquella jove de la Comunitat de l'Emmanuel, el que més li va cridar l'atenció d'aquells dies?

Aquella noia de l'Emmanuel ha estat, per a mi, la imatge de la JMJ. Sense dir gaires paraules, aquell ésser irradiava una llum especial. Una de les coses que més em va cridar l'atenció a la JMJ és l'ús de l'adjectiu «normal» en referència a aquests joves. «Es veuen gent normal», deia la gent. És molt significatiu perquè això vol dir que a Espanya avui no s'accepta que els joves catòlics puguin ser joves normals i del seu temps. I una de les

«Aquell milió i escaig de joves, tan alegres però no babaus, va millorar el clima ambiental d'una ciutat com Madrid»

característiques de la joventut hauria de ser sempre l'alegria. El que seduïa d'aquells joves era, primer, que els veies joves, i segon, molt alegres, tot i que no babaus. Aquell milió i escaig de joves va millorar per uns dies el clima ambiental d'una ciutat com Madrid. Eren gent universitària, desinhibida i això trencava molts prejudicis. Alguns se sorprenien fins i tot de la bellesa de les noies! Això m'ha fet pensar molt... L'Església sap organitzar coses, però no tant comunicar el que realment és. Estic convençut que molta gent podria trobar en l'Església catòlica el que cerca en altres llocs.

Qui sí que sap comunicar, segons es desprèn de les seves paraules, és Benet XVI.

Jo no em considero intel·lectual, però aquest Papa és el que més ha interessat al món intel·lectual. Llegir-lo és gaudir, tot i que estigués més o menys d'acord amb el que diu. És un intel·lectual d'una potència brutal. Jo crec que és el Papa que necessita l'Església en aquests moments. El que em sap més greu és que pel fet de ser Papa no podrà

escriure aquells dos o tres llibres que pensava haver escrit i que estic segur que haurien estat molt importants.

Pel que explica, i sense necessitat d'entrar en afalacs innecessaris, Arturo San Agustín ha esdevingut un «admirador» de Benet XVI. Va tenir aquest mateix sentiment quan el 19 d'abril del 2005 va ser escollit Papa?

D'entrada, sempre em va semblar un personatge d'una talla intel·lectual i humana fora del comú. Ja m'havien parlat molt bé d'ell, sobretot periodistes italians, i m'havien suggerit que el llegís. En llegir-lo, ja com a cardenal, vaig descobrir perles importantíssimes. És un intel·lectual d'una potència impressionant, un seductor en el sentit més noble de la paraula. Per això no tinc problemes a declarar-me'n admirador, fins i tot fan, de Benet XVI.

En el llibre recorre contínuament a les seves paraules, als seus discursos...

És que una crònica no és una altra cosa que donar fe del que has vist i sentit. Per això he intentat recollir i sintetitzar, no de forma exhaus-

tiva, sinó a partir d'una selecció, alguns dels discursos que durant aquella setmana també van ser protagonistes. La veu del Papa ha d'estar present.

Acaba el llibre-crònica preguntant a una pelegrina qui és Jesús per a ella... Qui és Jesús per a vostè?

Va ser una pregunta que vaig fer instintivament, enmig d'aquella calor asfixiant. La seva resposta va ser molt salada i espontània, molt jove. T'agrada el meu somriure?, em va preguntar. Jo li vaig dir que sí, i ella va respondre: «Doncs això és Jesús.»

Entenc que no vulgui contestar una pregunta tan comprometedora...

Jesús, per a mi, és el gran miracle de Déu, fins i tot per als qui no creuen en ell. Perquè algú l'existència del qual és negada per tanta gent ha estat la persona que més ha influït i continua influïnt en aquest món.

Quin és el secret per fer una bona crònica?

Per a mi la clau rau en l'anècdota. Molts cops on hi ha la veritat és en l'anècdota, que en grec vol dir precisament «no publicable». L'anècdota és el que ens retrata de veritat. És el que fem o diem quan creiem que ningú no ens veu ni ens sent. El cronista té una funció gairebé notarial, sense intentar provocar determinades situacions perquè no esdevingui una manipulació. El cronista dóna fe del que veu i sent, sense incidir en la realitat, o intervenint-hi el menys possible. En les meves cròniques jo ni tan sols intento provocar el diàleg. Simplement sorgeix. El secret és ser plenament receptiu, sentir curiositat per la vida, captar la bona història i saber-la explicar amb una certa gràcia.

Romiatge del Club+Amics a Montserrat

Mons. Lluís Martínez Sistach anuncia un acte sobre l'evangeli de Marc amb gent de la cultura, l'esport i la societat civil

Ignasi Miranda

Montserrat

El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, va anunciar el dissabte 3 de desembre la celebració, l'any 2012, d'un gran acte a Barcelona amb lectures de l'evangeli de Marc. La trobada «comptarà amb la participació de personalitats del món de la cultura, l'esport i la societat civil en general», va explicar, i es farà en el marc de la Missió Metròpolis, una iniciativa de nova evangelització que consistirà en diferents activitats en dotze grans ciutats europees, entre elles la capital catalana. El cardenal ho va dir durant el romiatge a Montserrat del Club+Amics, *Catalunya Cristiana*, Ràdio Estel i Ràdio Principat, celebrat durant tot el dia.

El pelegrinatge va reunir més d'un centenar de persones vinculades als nostres mitjans, que van matinar per pujar fins als peus de la Moreneta. A les 10.00 hi va haver un primer acte de recepció i salutació del l'abat de Montserrat, P. Josep Maria Soler, que va animar els participants a seguir treballant amb esperança i dedicació per Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*. El P. Soler va qualificar aquests dos mitjans de «molt necessaris» en el moment actual i va fer una crida a la col·laboració de tots perquè puguin «superar aquests moments de crisi, que afecta, també, les revistes montserratines i altres mitjans de comunicació» vinculats al monestir benedictí. «Catalunya Cristiana i Ràdio Estel traspuen humanitat», va dir el pare abat.

Després de la trobada amb l'abat, els participants en el romiatge van compartir amb la comunitat monàstica l'Eucaristia conventual, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach i concelebrada també pel director de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*, Mn. Jaume

El Cardenal amb els "Amics" més joves.

Aymar. A l'inici de la missa, el periodista Ignasi Miranda va pronunciar una breu salutació en forma de pregària a la Mare de Déu.

Un cop acabada l'Eucaristia, els pelegrins van tenir una segona trobada, en aquest cas amb l'arquebisbe de Barcelona. A més d'anunciar algunes activitats dins de la Missió Metròpolis, Lluís Martínez Sistach va parlar d'una altra proposta diocesana: «Repartir per alguna zona concreta un text de l'evangeli de Marc (prop del cicle litúrgic B, el del 2012) per un bon nombre de domicilis», tot plegat com una experiència de nova evangelització.

La visita del Papa

D'altra banda, el cardenal Martínez

Sistach va recordar, en to distès, la visita del papa Benet XVI, ara fa poc més d'un any a Barcelona, per dedicar la Sagrada Família. Sobre l'origen de la idea, va reconèixer que, «quan va decidir demanar la visita després de prèvies consultes als arquitectes i la Junta del temple», va pensar «que hi havia més possibilitats que el Sant Pare digués que no, ja que inicialment el calendari per al 2010, quan ell va pensar en la seva presència, ja s'havia elaborat des del Vaticà». És per això, va afegir el cardenal, «que l'alegria encara va ser més gran quan es va conèixer la notícia».

A més, l'arquebisbe de Barcelona va recordar l'audiència que el Pontífex li va concedir després de la seva estada a Barcelona: «Va estar amb mi una

estona, i després van entrar els membres de la comissió organitzadora. Havien dit des de la Cúria romana que aquesta trobada només duraria cinc minuts. I quan ja hi érem, vaig comprovar que en passaven 10, 15, 20, 25 i fins a 30. Al final, ja es va obrir una porta i es va acabar.»

Dinar de germanor

Totes aquestes anècdotes i moltes altres reflexions i vivències del cardenal Martínez Sistach van donar pas de seguida al dinar de germanor. Les famílies presents, moltes amb nens i nenes, així com patrons de les fundacions de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana* i altres personalitats, van compartir amb el centenar llarg de pelegrins el moment més amical del romiatge. Al final, ja durant la sobretaula, la directora del Club+Amics, Núria Ortín, va lliurar als presents un CD amb una recent carta pastoral de l'arquebisbe de Barcelona, sobre Gaudí i la Sagrada Família (exposició recentment inaugurada al Vaticà) i un programa íntegre de l'Atri dels Gentils, amb l'abat Josep Maria Soler i el president de l'Institut d'Estudis Catalans, Salvador Giner.

Com a cloenda del romiatge, ja a primera hora de la tarda, bona part dels participants van passar una estona pel monestir de Sant Benet. La abadessa de les benetes i altres religioses van acollir el grup i van fer una breu explicació sobre la seva vida quotidiana seguint la regla del fundador. Així, es va posar el punt final al que ha estat ja el 29è romiatge a Montserrat, una iniciativa promoguda des de principis dels anys vuitanta per l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana, actualment ja integrada en el Club+Amics.

Gent nostra

Tomàs Roig i Llop, un escriptor tot terreny

S'està commemorant el vintè aniversari del traspàs d'una de les seves filles, la Montserrat; tota la seva descendència ha estat prou destacada en el món cultural i artístic i en la lluita per la llibertat. Però Tomàs Roig i Llop, nat a Barcelona l'any 1902, advocat de formació acadèmica, no només va ser un lletrat i funcionari de l'ajuntament de Barcelona, sinó també un escriptor català. Com a director de les primeres emissions de la ràdio catalana, el *virus radiofònic* el va continuar afectant, i va col·laborar després de la guerra amb Ràdio Espanya o Ràdio Nacional.

Un jove Tomàs Roig i Llop va ser secretari de Jaume Bofill i Mates, *Guerau de Liost*. Vinculat a la Lliga Regionalista, aviat es revelà com un bon escriptor i tot i que se l'encasellà com a dramàtic, perquè practicava una narrativa

psicològica, postmodernista, el cert és que amb la seva obra demostra ser un escriptor tot terreny. S'estrenà amb *Facècies* l'any 1924, però segurament *La noia de bronze*, del 1927, és la seva obra més celebrada. A més de diverses novel·les, també conreà la poesia (*Petits poemes de la llar*, del 1947) o la biografia (*Josep Maria Folch i Torres*, del 1953, o *Prudenci Bertrana: l'home i l'escriptor*, del 1959). La primera biografia la signa com a Miquel de Girona, atès que era un enamorat de la ciutat de l'Onyar, com ho demostra a *Girona, arca de somnis*, del 1956, llibre que és llàstima que no es reediti.

Les seves memòries, aparegudes el 1975 i el 1978, *Del meu viatge per la vida*, estan farcides de dades i anècdotes. Però hi ha un llibre que crec que mereix la pena esmentar i que és difícil

de trobar perquè se'n féu un tiratge de mil exemplars. Es tracta de *Records d'un pelegrí de la Verge*, prologat per Narcís Jubany, llavors canonge de la catedral de Barcelona, il·lustrat per Teresa Branyas i editat amb motiu de l'Any Marià Universal del 1954. En aquesta obra —i també en altres— Tomàs Roig es revelà com un gran enamorat de la Mare de Déu.

Tomàs Roig i Llop, en la vida, en el fer i en les relacions socials, vivia una mica «com abans de la guerra» i fou, en certa manera, un dels darrers «senyors» que es veieren per Barcelona. És molt més valorat i estudiat a Girona, on passà la infantesa, quan el pare feia de mestre a Sarrià de Ter. Casat amb Albina Fransitorra, que és a punt de fer els cent anys, fou fundador i president durant molts anys del Foment de

Joan Pallarès-Personat

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

l'Espectacle Selecte i Teatre Amateur (FESTA), en un temps en què tots els casals i centres morals de Catalunya mantenien actius uns grups de teatre *amateur* que estrenaven obres cada setmana. Els canvis, essencialment el sis-cents i la televisió, acabaren en poc temps amb molts d'aquests grups.

A l'autor de les genials *Siluetes epigramàtiques* —tres volums editats els anys 1933, 1952 i 1971, on mostra una sensibilitat excepcional i una gran aptitud per al retrat literari de les persones— li fou atorgada el 1985 la Creu de Sant Jordi. L'any 1987 moria a Barcelona.

• Per saber-ne més: Tomàs Roig i Llop, *El meu viatge per la vida* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2005).

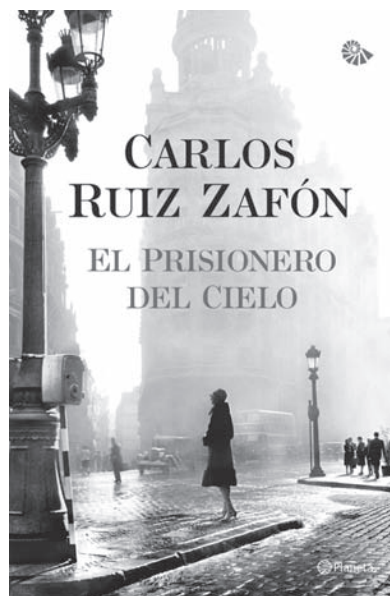
Llibres

Lleis de vida

Encara que tots estem cridats a una vida bella, bona i abundant, molt sovint ens trobem en el camí el mal, que impedeix que la vida neixi i es desplegui, cosa que duu a la destrucció i la mort. Existeixen unes «lleis de vida» que tothom té gravades al cor. L'objectiu d'aquest llibre és mostrar cinc lleis que es refereixen al restabliment de les ferides perquè aconseguim evangelitzar la profunditat del nostre cor.

Simone Pacot, ¡Vuelve a la vida!
Ediciones Narcea, Col·lecció Espiritualidad,
2011, 240 pàg.

Intriga i emoció

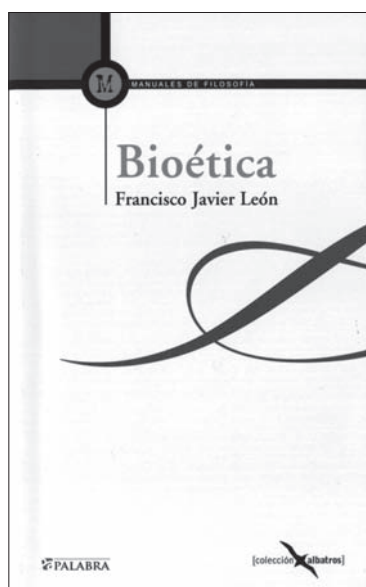
Daniel Sempere i el seu amic Fermín s'embarquen de nou a l'aventura per fer front al repte més gran mai abans viscut. Un inquietant personatge amenaça de desvetllar un terrible secret. Plena d'intriga i emoció, es tracta d'una novel·la magistral en què els fils de *L'ombra del vent* i *El joc de l'àngel* convergeixen a través de l'encant de la literatura i ens condueix cap a l'enigma que s'oculta al cor del Cementiri dels Llibres Oblidats.

Carlos Ruiz Zafón, El prisionero del cielo. Editorial Planeta, 2011, 382 pàg.

Reflexió ètica

Aquest text de Francisco Javier León, especialista internacional en bioètica, proporciona una visió àmplia i sintètica del panorama actual de la bioètica estructurada en tres parts. La primera aborda els fonaments teòrics des d'una perspectiva personalista; la segona tracta uns dilemes ètics (l'inici de la vida, l'avortament, la reproducció assistida, l'eutanàsia...) i la tercera, la dimensió institucional i social (justícia, ecologia, feminisme...).

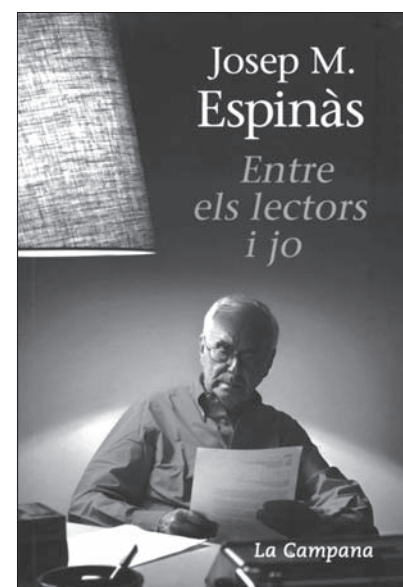
Francisco Javier León, Bioética.
Ediciones Palabra, Col·lecció Albatros,
2011, 32 pàg.

Un vincle estret

Al llarg de la seva dilatada trajectòria periodística i literària, Josep M. Espinàs ha rebut moltíssimes cartes dels lectors. Rellegint-les, ara ha decidit comentar-ne unes quantes per escrit. Reconeix que, sense aquestes cartes, «m'hauria perdut molts estímuls per concretar algunes idees». I afegeix: «Les relacions entre els lectors i jo formen part de la meva biografia. És una experiència allisonadora», afirma Espinàs en la introducció del llibre.

Josep M. Espinàs, Entre els lectors i jo.
Edicions La Campana, 2011, 194 pàg.

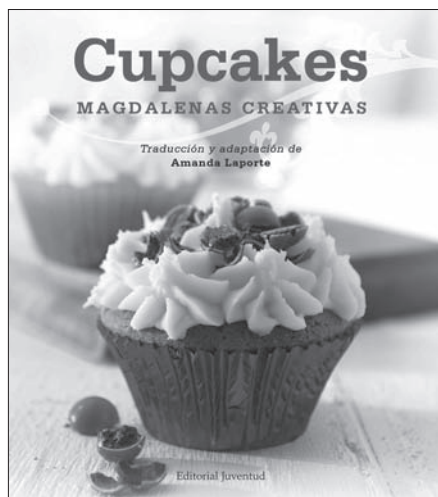

Obres jurídiques

A partir del llegat jurídic de Ramon Martí d'Eixalà, personatge polifacètic de la primera meitat del segle XIX, la present obra pretén indagar en el pensament d'aquest autor, més conegut per les seves aportacions filosòfiques. Aquest llibre —la tesi doctoral en Dret de Judit Valls Salada— té com a propòsit centrar-se en l'anàlisi de les obres jurídiques de Martí d'Eixalà.

Judit Valls Salada, Ramon Martí d'Eixalà: un exponent de l'escola jurídica catalana del segle XIX.
Publicacions de l'Abadia de Montserrat,
Col·lecció Textos i Estudis de Cultura Catalana, 2011, 324 pàg.

Postres gustoses

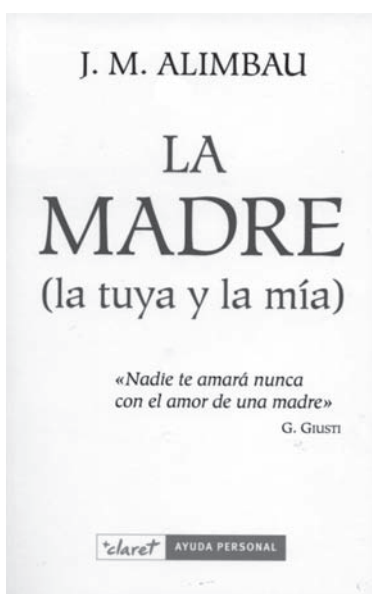
Enfornar magdalenes pot ser molt divertit, sobretot amb receptes ràpides i fàcils. Aquest llibre proporciona més de cent receptes de *cupcakes* (de vainilla, de xocolata, de fruita seca, de fruita...) per a totes les ocasions: preparar-les en família, una festa de nens o un sopar romàntic. Per a la majoria d'aquestes receptes, no calen més de dotze minuts de temps de preparació. En aquest llibre es presenta una gran selecció de receptes ben innovadores.

Amanda Laporte, Cupcakes. Magdalenas creativas. Editorial Juventud,
Col·lecció Libros de Cocina, 2011, 256 pàg.

Amor de mare

El cèlebre periodista i escriptor Josep M. Alimbau acaba de complir un somni: dedicar un llibre a la seva mare en particular i a les mares en general. «Aquesta ànsia i compromís els he dut dins meu, des de ben petit i jove: agrair a la meva mare, que va quedar vídua amb dos nens, un de vuit anys (el meu germà gran) i jo, de quatre anys. Ella va ser qui ens va pujar, al costat de tota una família unida i solidària», escriu l'autor en el pròleg.

J. M. Alimbau, La madre (la tuya y la mía). Editorial Claret, Col·lecció Ayuda Personal, 2011, 236 pàg.

Un equip irrepertible

El periodista Marcos López i Miguel Ruiz, fotògraf del FC Barcelona, van acompanyar l'equip de Pep Guardiola al llarg de tota la temporada 2010-2011. Han documentat, des de l'interior del vestidor, els triomfs, el joc espectacular, l'esperit d'equip, etc. El 10% dels beneficis generats per la venda d'aquest llibre es destinaran al Projecte Futbol Net de la Fundació FC Barcelona, una iniciativa socioeducativa per a nens i joves.

Marcos López i Miguel Ruiz, Barça. En el cor de la llegend. Angle Editorial-FC Barcelona, 2011, 204 pàg.

Crítica literària

Recopilació de santedat

Conten que al Concili de Trento van situar sant Tomàs d'Aquino en un faristol al costat de la Bíblia. Jo tinc un faristol vell només amb la Bíblia i en llegeixo un trosset cada matí. Des d'ara haurà de compartir espai amb aquest *Santor*. Cada dia un text bíblic, cada dia un sant. Vull començar el dia amb bona companyia.

No és un llibre comú, però sí de lectura fàcil, de reflexió profunda, de gaudi quotidià. Dins de l'àmbit religiós, estàvem acostumats a «santorals» pietosos, poc creïbles. Al final, un es quedava amb *La llegenda àuria*, del dominic Jaume de Voràgine, que almenys era imaginatiu i ha servit d'inspiració de molts artistes. Aquest *Santor* de Sans Vila no és el contrapunt de *La llegenda àuria*, però sí que és un llibre «daurat». Daurat al forn de la reflexió, de la cultura, de la història, de les mil connotacions amb la vida diària de sants creïbles, de carn i ossos; companys amicals en el nostre caminar titubejant. Sants desconeguts, però que han format el canemàs d'aquesta ordidura de santedat a l'Església; de sants arriscats que tornen a la vida gràcies al gran cor, la bona memòria, l'escriptura alambinada, el coneixement ampli i la saviesa profunda, d'aquest català amb esperit de monjo, nascut a Vimbodí (Tarragona), que ha passat gairebé tota la seva vida de professor a Salamanca com a catedràtic de Pedagogia —allà

JORGE SANS VILA

Santor

Ediciones Sígueme, 2011, 864 pàg., 1.200 grams

vaig tenir la sort de gaudir no només del seu magisteri intel·ligent, cordial i ple de sentit comú educatiu, sinó de la seva amistat posada a prova durant 36 anys (1975-2011) i els que ens queden de fidelitat mútua— i que ara per mor de l'Esperit es troba transterrat amb gust a Roma, on, de sants, diuen que en saben molt (o on de sants en saben molt).

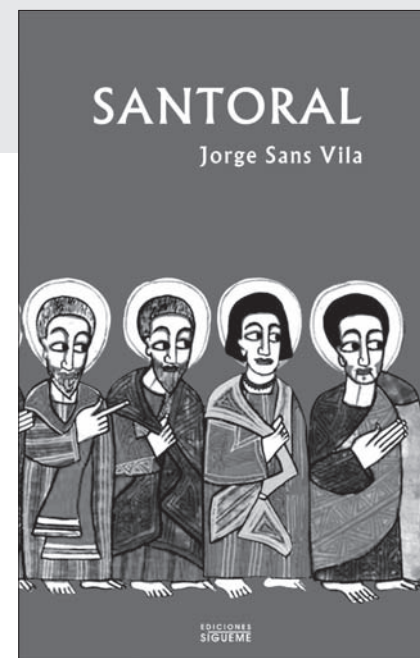
Ningú no en sap més que ell; si més no d'aquests sants que, tal vegada oblidats, Sans Vila ha sabut treure a la llum. Molts altres, no: són sants d'abans d'ahir, d'ahir mateix, coneguts i tractats per ell, amics seus i que *Don Jorge* —els deixebles l'anomenem «el Sans», sempre li dic i ara encara més, que a ell li falta la «t» de Sant— ha sabut i volgut compartir, primer amb els seus amics, posant (els sants), posant-se (ell mateix) i posant-nos (a nosaltres) a prova. I després, ara mateix, amb aquest llibre càlid, amb tots els lectors que amb sensibilitat fina busquin un regal/gaudi per a l'ànima. Cada mes, esperàvem amb ansietat els enviaments dels seus «santines», com ell els anomena. Els imprimíem, els assaboríem, els pregàvem,

ens hi encomanàvem, i els recopilàvem en carpetes que s'engrossien sense adonar-nos-en.

Ja no cal. Ara estan tots junts en aquest llibre preciós, que es deixa acaronar des del primer moment que el sostenim (perquè pesa) entre les mans. És un regal per a la vista i per al tacte: una encuadernació i una impressió magnífiques, una presentació clara i intel·ligent (ja des de la primera paraula *galeato* un diu: «Aquest llibre és diferent, aquests sants tenen una altra ànima»); però, sobretot, és un regal, una gràcia, per al cor creient, per a la ment buscadora i reflexiva que sempre desitja trobar fonts on abeurar-se i sadollar la set d'espiritualitat, cultura i finesa. Aquest *Santor* uneix molts aspectes per a qui sap llegir més enllà del que és anecdòtic d'unes vides lliurades, d'unes gestes historicoreligioses, d'unes actituds cristianes.

No ho dubteu, refieu-vos de mi—malgrat que escric amb la passió del deixeble primer, de l'amic de sempre—, compreu-lo, llegiu-lo a poc a poc, un sant cada dia (comenceu pel vostre, pel del

José Antonio Solórzano Pérez
Educador i religiós dominic

vostre naixement, pel de...) i veureu que al final n'acabeu encarregant un altre per regalar-lo. Us ho agrairan. Sobre-tot, agrairan als sants i a J. S. V. aquesta feina de recopilació de santedat, d'humanitat i d'alegria per saber-nos part d'una família comuna. Ja la primera cita d'Aristòtil ens situa en aquesta cadena de santedat normal. Després, m'ho expliqueu.

Crítica teatral

De l'aparador del surrealisme al mirall del realisme

L'ANY QUE VE SERÀ MILLOR, de Marta Buchaca, Carol López, Mercè Sàrrias i Victòria Szpunberg.
INTÈPRETS: Neus Bernaus, Alba Florejachs, Mireia Pàmies i Vanessa Segura.
DIRECCIÓ: Mercè Vila.
La Villaroel, Barcelona.
Fins al 8 de gener.

Si escriure a quatre mans ja és arriscat, imaginem-nos com ho ha de ser escriure a vuit mans. Però, en aquesta ocasió, les artesanes d'aquest experiment han aconseguit una capsula de bombons, però d'aquells que, quan te'ls poses a la boca, desprenen un raig de licor. Aquest és el resultat d'aquesta obra col·lectiva que té l'autoria de quatre dramaturgues encara joves i, tot fa pensar també, de l'aportació en un *work in progress* de les quatre actrius i, esclar, de la directora.

El muntatge, que obre amb una atractiva imatge paralitzada i acolorida, passa del surrealisme al realisme. M'explico: quatre maniquís—d'aquí ve la paràlisi inicial— amb l'etiqueta del

© David Ruano

Vanessa Segura, Mireia Pàmies, Neus Bernaus i Alba Florejachs.

preu penjada en cadascun dels vestits, van prenent forma, cos, moviment i paraula. Un camàlic amb dots d'elegància i de glamur s'encarrega de traslladar-les a col·libè d'un aparador a un altre. Escenes fugaces de teatre-dansa que converteixen l'espectacle en mig pluridisciplinari.

I és que fer de maniquí potser és, a hores d'ara, una de les últimes ocupacions professionals que els queda per fer, a l'estol d'universitaris i universitàries amb màster a la butxaca, treballadors

i treballadores, aturats i aturades, a la recerca d'un món que ja no cal que sigui millor, sinó que simplement s'aguant una mica millor de com està.

Amb aquest plantejament, les quatre protagonistes de *L'any que ve serà millor*, que es presenten als espectadors amb el seu currículum personal, van desgranant, en solitari, per parelles o les quatre alhora, algunes de les moltes visions que tenen de la vida, el que n'esperen i el que ja no n'esperen. Tot amb humor, ironia, picaresca, picades

d'ullet i un metralleig d'esquetxos que tenen un marcadíssim accent femení.

L'espectacle és un aparador de la vida: esquetxos sobre la dona a la publicitat, la dona mare, la dona mestra, la dona que no vol créixer, la dona que es pensa que viu sempre jove, la dona que es presenta a les candidatures d'una feina, la dona que no vol fracassar sentimentalment, la dona que sí que fracassa i topa tres vegades amb la mateixa pedra, la dona que vol tenir fills, la dona que vol estar-se a casa, la dona que busca l'home de la seva vida, la dona que ha deixat de buscar-lo...

Sense ni un segon de pausa i durant una hora i vint minuts, l'espectador entra en un remolí d'aforismes, pensaments en veu alta, aparences i constatacions que conformen un guió que crea un mirall calidoscòpic d'una generació i d'un temps determinat. Fragments de vides, fragments de colors, fragments de fragments que van variant sense límit en el moment que les quatre protagonistes els agiten com qui prepara un còctel de recepta secreta. Les quatre actrius desprenen energia, vitalitat, disconformitat i rebel·lia a la vegada. El poti-poti arrossega els espectadors des del primer moment i no deixa que desconnectin de cap de les petites històries fins al final.

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
col·laborador de
Ràdio Estel

Actualitats científiques

No podem oblidar-nos dels boscos

Es parla molt de la contaminació atmosfèrica i de com cal que el CO₂ es redueixi i no es perdi l'oxigen. d'aquí reduir el trànsit automobilístic i retallar velocitats. Molt bé. Però també cal tenir en compte els agents que eliminen el CO₂ i enriqueixen l'aire d'oxigen: els boscos. Com hom sap, la funció clorofil·lica que fan els vegetals, sobretot els més corpulents com són els arbres, compleix amb aquesta missió benefactora. Si desapareguessin totes les masses forestals del nostre planeta l'aire se'n faria irrespirable i tots acabariem al cementiri. I què fa la humanitat per conservar aquests factors de la respirabilitat de l'aire?

Malauradament fins ara ha fet poc. Però ja s'està desvetllant la consciència de fer-hi alguna cosa, almenys en alguns països. Segons dades de la FAO, del 2000 al 2010 es talaren cada any una mitjana de «només» 13 milions d'hectàrees de bosc al nostre planeta, cosa que ja indica una millora, perquè del 1990 al 2000 se n'havien talat uns 16 milions d'hectàrees anualment. Però oi que em direu que aquesta millora es veu molt minsa, encara? I tant! Teniu

tota la raó. Al Brasil, per exemple, l'any passat es van desforestar 2.642.000 hectàrees. I gairebé tots els països africans han anat destruint també quantitats enormes de bosc. Nigèria sola 410.000. Això no pot continuar així. Fixem-nos que la pèrdua

anual encara equival ara a un terreny tan gran com tot l'Aragó. I em preguntareu: quins països s'han adonat de la importància de fer-hi alguna cosa? La bona notícia és que a Europa ja gairebé tots els governs n'estan conscienciats: França en un any ha recuperat 60.000 ha, Itàlia 77.000, ...i Espanya 119.000. No està malament, oi? A Amèrica Llatina l'únic país en positiu de l'últim any ha estat Cuba: 44.000 ha. Tots els altres amb pèrdues, no tan altes com al Brasil però també notables, per exemple Argentina 246.000 ha i Bolívia 290.000. I els països que més han contribuït a crear noves forestes són Estats Units d'Amèrica, Índia i Xina. Aquesta última se n'ha endut la palma aquest darrer any: 2.986.000 noves hectàrees de bosc, i és que vol aconseguir per al 2015, que el 23% del país n'estigui cobert. Tant de bo que l'imitessin els països de l'Àfrica i Sud-amèrica, que és on més pèrdues s'enregistren! Però, deixeu-m'ho afegir, crec que també nosaltres hem de prendre consciència de la importància del problema i respectar, per tant, els nostres boscos tant com puguem. Oi que em doneu la raó?

L'univers de les galàxies

50. El paper de l'atzar en l'univers de les galàxies

La distribució de les galàxies en l'univers no segueix cap regla. Si bé es veuen repartides per l'espai, formant-hi cúmuls, seguint les condensacions d'energia obscura (que explicàvem al cap. 43), aquesta energia enigmàtica no fa que prenguin cap figura geomètrica definida. Tot el cosmos apareix amb una forma ben irregular, almenys la part que en coneixem amb prou aproximació. Hem de dir, doncs, que l'atzar ha fet el seu paper en la formació dels components còsmics? I, si és així, anomenant-lo «cosmos», que vol dir ordre, no caiem en un contrasentit? Aquesta pregunta per als que tenim fe es podria formular també amb aquests termes: per què Déu ha creat l'univers deixant el resultat, en gran part, a mercè de l'atzar? No seria més raonat pensar que el Creador ho va fer tot amb previsió plena fins al mínim detall de manera que fos un cosmos de debò?

La física actual no accepta el determinisme

Ja ha passat a la història la concepció determinista del món físic. És la «física clàssica» la que diu que les lleis de la natura són deterministes, és a dir, que a partir d'unes condicions inicials tot el que segueix evoluciona inexorablement cap a un resultat del tot previsible en virtut de les mateixes lleis. És una concepció de la física que va mantenir-se pràcticament fins ben entrat el segle XX. L'expressió més explícita i clara d'aquesta manera d'entendre el que proporcionava la ciència es troba formulada per Pierre S. de Laplace (1749-1827) en l'opuscle *Essai philosophique sur les Probabilités* (reimprès després com a introducció al seu llibre sobre el càlcul de probabilitats de 1820): «Els esdeveniments actuals tenen amb els que els han precedit un enllaç fonamentat en el principi evident que res no pot començar a ser sense una causa que ho produeixi... Hem de considerar l'estat

present de l'univers com l'efecte del seu estat anterior i com la causa del que seguirà. Una intel·ligència que en un instant donat conegués totes les forces que posseeix la natura i la situació respectiva dels éssers que la componen, si, per una altra banda, fos tan vasta com per sotmetre totes aquestes dades a l'anàlisi, englobaria en una mateixa fórmula els moviments dels cossos més grans de l'univers i els de l'àtom més lleuger: no hi hauria res incert per a ella, i l'esdevenidor com el passat seria present als seus ulls.»

Si aquesta formulació de Laplace s'entén de la marxa de tots els éssers que integren l'univers, es diu determinisme absolut, el qual nega l'espontaneïtat dels éssers vius en el seu actuar i la llibertat psicològica humana, i és clar que això és incompatible amb la fe cristiana (i també amb la pròpia consciència, o, si ho voleu, amb el sentit comú) que ens diu que som responsables dels nostres actes. I, malgrat això, molts científics van ser partidaris d'un determinisme d'aquest tipus. Diguem-ne alguns: el metge Claude Bernard escrivia: «Cal admetre com un axioma experimental que tant en els vivents com en els cossos inerts les condicions d'existència de tot fenomen estan determinats de manera absoluta» (*Introduction à l'étude de la médecine expérimentale*, París 1920, pàg. 85); Henri Poincaré: «Hem esdevingut deterministes absoluts» (*Science et Méthode*, París 1908, pàg. 65); Edmond Goblot: «La ciència no ens permet creure en la possibilitat de la contingència. Sense determinisme res de ciència» (a *Revue philosophique* LVI, 1903, pàg. 130).

Però un determinisme moderat que afirma la inexorabilitat del resultat de les lleis de la natura en el món físic inerte sí que es considerarà acceptable per tots els científics d'abans del segle XX, també pels creients. I fins i tot encara avui dia pels (pocs) que estan d'acord amb allò d'Einstein que «Déu no juga als daus». Això voldria dir que, un cop creat

el món, Déu se'n desentengué (pel que fa als esdeveniments d'ordre purament físic) i ja tot s'anà succeint inexorablement, o bé que, quan hi actua, és mitjançant les lleis que ell li imposà. No veiem que aquesta sigui la manera més digna d'actuar per part del Creador, limitada per la seva obra. Ara bé la ciència actual no admet el determinisme.

L'indeterminisme quàntic dóna una visió còsmica diferent

La física actual ha abandonat aquella concepció «clàssica» determinista i es mira l'esdevenir de la natura d'una manera molt diferent. No es pot dir que Déu va crear el món de manera que «el primer dia de la creació ja portava escrit la consumació final de la seva realització». De com s'ha introduït en la física actual l'indeterminisme en vam parlar al nostre llibre *La intimitat de la matèria* (Barcelona, 2010) als capítols 47-49. Aplicant-ho al conjunt còsmic hem de dir que les fluctuacions quàntiques de les partícules més elementals poden tenir rellevància en els esdeveniments a gran escala. Això no tan sols no priva que els cúmuls galàctics estiguin distribuïts a l'atzar, sinó que cal dir que una distribució atzarosa és més conforme amb aquesta concepció indeterminista. I a la pregunta formulada sobre com ha actuat el Creador i per què, la resposta és més fàcil: ve de la mateixa naturalesa de les lleis físiques creades (que deixen incert el comportament de les partícules més elementals) el fet que la distribució dita de tota la matèria còsmica es trobi indeterminada, com a atzar. No és que Déu hagi volgut fer una estructura del món estranyament atzarosa en ella mateixa, és que ha donat unes lleis que ho han deixat fet d'aquesta manera com ara es troba i veiem.

Sent així, la pregunta teològica seria una altra: per què Déu ha posat aquestes lleis d'indeterminació en el món material? I la resposta és senzilla:

si tota la matèria estigués determinada pel seu estat inicial, com deia Laplace, no tindria explicació ni l'espontaneïtat que tenen els éssers vius en el seu obrar ni, menys encara, la llibertat humana. El determinisme absolut ha de negar el lliure albir de l'home, cosa que no podem acceptar. Ara bé, que la petita indeterminació quàntica de les últimes partícules sigui suficient per donar-nos el marge de llibertat que tenim en els nostres actes humans no som nosaltres pas els primers a dir-ho. Això ja ho va afirmar el 1988 amb totes les lletres el gran neuròleg (premi Nobel de Medicina 1963) Sir John Carew Eccles: «Les recerques que s'han fet a nivell molecular ens permeten establir la hipòtesi de com els esdeveniments mentals, no físics, poden influir en la transmissió sinàptica; hipòtesi que es basa en les últimes descobertes de la física quàntica». És a dir, que gràcies a la indeterminació quàntica la ment influeix en la matèria sense violar el principi de la conservació de l'energia, bo i dirigint allò que seria indeterminat. No ens inventem res. Ho diu Eccles.

Diguem, doncs, que la distribució de les galàxies respon a una indeterminació volguda pel Creador per tenir en el món éssers dotats de vida i fins i tot intel·ligents. L'atzar i el caos també eren mencionats pels deterministes, però en un altre sentit: quan no és possible conèixer el conjunt de totes les causes que intervenen en el fenomen que, segons ells, sempre es produeix inexorablement únic. I en feien un inconvenient per a l'estructura matemàtica de la ciència. Però això ha canviat. «Si en la mentalitat clàssica el caos i l'atzar eren ingredients nocius i desintegradors de l'harmonia del món, en canvi ara són vistos com a creatius i alliberadors». Ho diu David Jou a la pàgina 135 del seu llibre *Déu, cosmos, caos* (Viena Edicions, Barcelona, 2008), llibre que tracta principalment de la qüestió que hem tocat en aquest capítol. No cal dir que en recomanem la lectura.

Temporada 2011/2012

DILLUNS

00.00 Completes des de Solius
00.30 L'Evangeli
00.35 La millor música
06.00 L'albada
06.50 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.20 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)
10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 Punt ORG

21.00 Missatge en una ampolla
22.00 Kosmos
22.30 La millor música

DIMARTS

00.00 Completes des de Solius
00.30 L'Evangeli
00.35 La millor música
06.00 L'albada
06.50 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.20 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)
10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa

18.40 Espurnes
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 Punt ORG
21.00 Paraules d'amor
22.00 El club del country
22.30 La millor música

DIMECRES

00.00 Completes des de Solius
00.30 L'Evangeli
00.35 La millor música
06.00 L'albada
06.50 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.20 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)
10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 De cap i de nou

21.00 Buscant la llum
22.00 Amb música i lletra
22.30 La millor música

DIJOUS

00.00 Completes des de Solius
00.30 L'Evangeli
00.35 La millor música
06.00 L'albada
06.50 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.20 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)

10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 Plusvàlua

21.00 El mètode Guardiola
22.00 Escolta'm
22.30 La millor música

DIVENDRES

00.00 Completes des de Solius
00.30 L'Evangeli
00.35 La millor música
06.00 L'albada
06.50 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.20 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)
10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 Amb llum pròpia
21.00 Catalunya sense barreres
22.00 Gent Jazz
22.30 La millor música

DISSABTE

00.00 Completes des de Solius
00.30 L'Evangeli
00.35 La millor música
06.00 L'albada

06.50 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.20 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 De bat a bat (bisbat de Lleida)
08.30 Església viva (bisbat de Girona)
09.00 Sons de la terra
10.00 A tota costa
11.00 Trotamundos
13.00 El gripau blau
14.00 La millor música
18.00 La paraula (bisbat de Solsona)
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 Petit concert de tarda
20.00 Catalunya sense Barreres (R)
21.00 Plusvàlua (R)
22.00 Kosmos (R)
22.30 El club del country (R)
23.00 Amb lletra i música (R)
23.30 Escolta'm (R)

DIUMENGE

00.00 Completes des de Solius
00.30 L'Evangeli
00.35 De matinada
01.30 La millor música
06.00 La cantata del diumenge
06.50 Ressò de festa
07.00 Parnostre
07.05 El Rosari
07.20 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El campanar (arquebisbat de Tarragona)
08.30 Església d'Urgell
(bisbat d'Urgell)
09.00 Tot sardana
10.25 Avui és festa
10.30 La taula de l'Evangeli
11.00 Missa des de Montserrat
12.05 Petit concert de migdia
12.30 Fundacions ara i demà
13.00 Rutes per Catalunya
14.00 La millor música
18.00 La taula de l'Evangeli
18.30 Avui és el Dia del Senyor
20.00 Cantate Domino
21.00 Missatge en una ampolla (R)
22.00 Valors a peu de carrer
22.30 Fundacions ara i demà (R)
23.00 De cap i de nou (R)

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

Versos immortals

★ **Miquel Pujadó, Maragall, paraula i vida.** Spleen Produccions

El cantautor Miquel Pujadó ha presentat un CD-DVD, resultat de l'enregistrament de *Maragall, paraula i vida*, un espectacle poèticomusical on s'alternen versos de Joan Maragall, musicats per ell mateix amb declamacions d'artistes com Núria Feliu o Joan Manuel Serrat. Els beneficis que s'hi obtinguin seran per als projectes solidaris de les ONG Ajut a Estudiants del Tercer Món i Vida i Pau a Guatemala.

Esperit nadalenc

★ **Autors diversos, Las 100 mejores canciones de Navidad.** Universal Music

Diferents estils musicals (jazz, pop, clàssica...), en les seves versions nadalencques, s'apleguen en una caixa amb cinc CD. Entre les cançons que s'hi inclouen, destaquen *El tamborilero*, per Sergio Dalma; *Los campanilleros*, per Ismael Serrano; *Silent night*, per Dinah Washington; *Happy new year*, per Abba, o nades tradicionals com *Adeste fideles*, *Ding dong!*, *Merrily on high* o *Arre borriquito*.

Per als infants

★ **Artistes diversos, Uh! Oh! No tinc por!** Blanco y Negro

El cantant Marc Parrot és el responsable de la producció d'aquest disc, que vol entusiasmar els més petits, però també agrada els grans. L'àlbum inclou vuit temes nous interpretats pels protagonistes del Club Super 3, entre els quals hi ha *Uh! Oh! No tinc por!*, una cançó que s'ha convertit en tot un emblema per als infants i està interpretada, entre altres, per Anna Roig, Beth o David Carabén (cantant del grup Mishima).

Peces medievals

★ **Grupo Vocal Nuba, Vení, vení, Emanuel. Música medieval de Navidad.** Diverdi

El naixement de Crist, l'esdeveniment més important de la cristianitat, ha estat motiu de múltiples composicions musicals des dels primitius cants de les primeres comunitats cristianes fins als nostres dies. Aquest enregistrament ofereix una mostra de peces medievals que reflecteix la riquesa de gèneres i estils musicals del vell continent per celebrar el cicle litúrgic d'Advent, Nadal i Epifania.

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

NADAL

- **TIBIDABO.**— El **dissabte 24 de desembre**, a les 24.00, Missa del Gall presidida pel cardenal-arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach.
- **CLAUSTRE DE LA CONCEPCIÓ.**— Durant les festes de Nadal s'ha instal·lat un pessebre monumental: el **dissabte 24 de desembre**, a les 19.30, escenes del pessebre, fetes per nens; a les 20.00, Missa del Pollet per als nens; a les 24.00, Missa del Gall amb la coral Veus Vives. C/ Aragó, 299 – Barcelona.
- **COMUNITAT DE L'ANYELL.**— El **dissabte 24 de desembre**, a les 17.30, missa vespertina de Nadal; a les 23.30, preparació solemne a la Nit de Nadal; a les 24.00, Missa del Gall seguida d'una nit de pregària «Al costat del pessebre»; el **diumenge 25**, a les 7.00, missa de l'Aurora; a les 12.00, missa del dia; a les 18.00, vespres i adoració. C/ Ferran, 28 – Barcelona.

- **MONESTIR DE SANTA MARIA DE SOLIUS.**— El **dissabte 24 de desembre**, a les 23.30, vetlla i Missa del Gall; el **diumenge 25**, a les 10.00, missa de Nadal.

- **CATEDRAL DE TERRASSA.**— El **dissabte 24 de desembre**, a les 24.00, Missa del Gall presidida pel bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz; el **diumenge 25**, a les

12.00, presideix la missa de Nadal i imparteix la benedicció apostòlica.

PESSEBRES

- **LLANÇÀ.**— Fins al **diumenge 22 de gener** es pot visitar la XIX mostra de pessebres de Llançà, a l'església parroquial: els feiners de 19.00 a 20.00; els festius de 10.00 a 12.00 i de 18.00 a 20.00; a la capella del Port els feiners de 16.00 a 18.00 i els festius d'11.00 a 13.00.
- **BRUNYOLA.**— Els **diumenges 18 i 25 de desembre**, el **dissabte 26 i el diumenge 1 de gener**, a les 19.00, es pot visitar el pessebre vivent de Brunyola. Més informació: tel. 628 070 943, elsamics@pessebrebrunyola.cat, www.pessebrebrunyola.cat.
- **AGRUPACIÓ ILLERDENCA DE PESSEBRISTES.**— Fins al **divendres 6 de gener**, de 17.00 a 20.00, es pot visitar l'exposició de pessebres a la capella del Peu del Romeu de Lleida. Més informació: pessebristeslleida@gmail.com, www.pessebristeslleida.com.

BARCELONA

- **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà el **diumenge 18 de desembre** en l'eucaristia de les 10.30: ofertori: *Ave Maria* de Busto; comunió: *Ecce virgo concipiet* de Juan Bertrand (estrena. Projecte de col·laboració amb el departament de composició de l'Escola Superior de Música de Catalunya); sortida: *Rorate caeli* de Byrd.
- **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DE L'ESPERANÇA.**— El **diumenge 18 de desembre**, a les 11.00, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, presideix la celebració de l'eucaristia a la parròquia amb motiu de la seva festa patronal. Passeig Cabanelles, s/n – Mataró.
- **CAPUTXINS.**— El **diumenge 18 de desembre**, a les 13.00, presentació del llibre *Els caputxins i les*

herbes remeieres de fra Valentí Serra de Manresa. Hi participaran Beatriu Carbonell, apotecària del mercat de Santa Caterina, i fra Valentí Serra. Serà a l'església del santuari de l'Ajuda, c/ Sant Pere més Baix, 18 – Barcelona.

- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El **dilluns 19 de desembre**, a les 19.00, sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa amb Mònica Terribas, directora de TV3. C/ València, 244, 1r – Barcelona.

- **CÀRITAS.**— El **dilluns 19 de desembre**, a les 20.00, el tenor Jordi Cortada oferirà un concert solidari al Petit Palau, organitzat conjuntament per Càritas i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Els fons recollits es destinaran als més de 400 projectes d'acció social de Càritas diocesana de Barcelona.

- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El **dimarts 20 de desembre**, a les 19.30, claus de lectura de les notícies del mes amb Lluís Sols i Oriol Prado; els **dilluns 9, 16, 23 i 30 de gener, i 6 i 13 de febrer**, a les 19.30, seminari sobre *Una agosarada interpretació del ritual del perdó*, amb Oriol Tuñí. C/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona, tel. 933 172 338, info@fespinal.com, www.fespinal.com.

- **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El **dimecres 21 de desembre**, a les 16.30, eucaristia; a les 17.30, el

bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, parlarà de *Volem aportar saviesa*. Riera de Sant Miquel, 1 bis – Barcelona.

- **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El **dijous 22 de desembre**, a les 20.00, estona de pregària. Convent dels frares franciscans, c/ Santaló, 80 – Barcelona, tel. 932 092 388 (fra Josep Gendrau) i 630 360 219 (fra Josep M. Massana).

- **PARES TEATINS.**— El **divendres 23 de desembre**, a les 21.00, concert solidari de Nadal a favor del projecte «Joves en atur» de Càritas, a càrrec del cor Cantus Barcelona. Dirigeix: Alfred Cañamero; el **dissabte 24**, a les 23.45, cant de la Sibil·la per Rosa M. Ramírez. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

GIRONA

- **APOSTOLAT DE L'ORACIÓ.**— El **dilluns 19 de desembre**, a les 17.00, organitza un recés als locals del temple del Sagrat Cor de Girona.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

- **ACO.**— El **diumenge 18 de desembre**, de 10.00 a 14.00, trobada de formació d'Advent de l'ACO a la Casa de l'Església de Sant Feliu. El tema serà *Com ser profetes avui*.
- **«EL POEMA DE NADAL».**— El **dimarts 20 de desembre**, a les 20.00, Pere Raich, amb l'acompanyament musical de Montse Toran, interpretarà aquesta obra de Josep M. Segarra a l'església parroquial de Sant Bartomeu de la Quadra de Molins de Rei.
- **«EL MESSIES» DE HAENDEL.**— El **dimecres 21 de desembre**, a les 21.00, la Coral Sant Jordi interpretarà aquesta obra a l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei.

Nadal a la catedral de Barcelona

Dia 24, dissabte:

Ofici de Vigília, a les 22.45 h. (El temple s'obrirà a les 22.15 h). Cant de la Sibil·la, a les 23.30 h. Missa del Gall a les 24 h.

Dia 25, diumenge:

A les 10.45 del matí, cant de Laudes a l'església de Sant Sever (c/ Sant Sever, 11). 11.15 del matí, benedicció del pessebre al claustre de la catedral. 11.30 del matí, a la catedral, eucaristia i benedicció papal.

Canta en totes dues celebracions el cor de cambra Francesc Valls

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

per a grans persones grans

Autèntica LLAR-RESIDÈNCIA, quatre places disponibles, preu a negociar.

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

TARRAGONA

CANT CORAL.— El diumenge 18 de desembre, a les 12.00, concert del Cor Jove del Conservatori de Tarragona, el Jove Cor de Tarragona i la Coral de Joves de l'Escola Municipal de Música de Torredembarra. Serà a la paròquia de Sant Pere Apòstol de Torredembarra.

TERRASSA

Franciscans Conventuals
Plç. Mossèn J. Verdaguer, 7
08401 GRANOLLERS (Barcelona)

TERTÚLIA FE-CULTURA.— El dilluns 19 de desembre, a les 20.00, tertúlia amb el tema Jesús te

pregunta: ¿y tú quién dices que soy yo? (Mt 16, 13-26). Lloc: «els Frares» de Granollers, pl. Jacint Verdaguer, 7, tel. 938 497 630.

CONCERT DE NADAL.— El dijous 22 de desembre, a les 22.00, XIX concert de Nadal a la catedral de Terrassa a càrrec del Cor Montserrat. Interpretació musical de textos de Salvador Espriu, Llorenç Moya i Miquel Martí i Pol, i la cantata del cicle de Nadal Nit de nits, text de Fina Anglès i música de Josep Baucells.

URGELL

FESTA DE NADAL.— El dimecres 21 de desembre, a les 12.00, a la residència Clara Rabassa d'Andorra. Presideix el bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè tots els pobles creixin en la concòrdia i la pau
- Perquè els infants i joves siguin missatgers de l'Evangelí i la seva dignitat respectada

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Table with 4 columns: Name, Address, Phone Number, Location. Lists various bookstores and kiosks across Catalonia.

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Anuncis per paraules

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, postals, monedes, rellotges, joguines, instruments musicals, joies i tota classe d'objectes i mobles antics. Tel. 933 578 394.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

PER pocs diners, persona creient de tota garantia portaria comptes de lloguers. Riba. Tel. 658 943 902.

AMISTAT

JOSEP sempre dono el millor de la vida. Sóc bona persona, complidor, comprensiu i esportista. Cerco senyoreta, per a amiatat, de 45 a 55 anys. Tel. 932 268 632 (de 17 a 22 h).

SENYOR que viu a Barcelona des de sempre, li escau iniciar converses, en principi d'amiatat, amb senyora vídua de 55 a 63 anys, seriosa, religiosa, catalana o castellana. Sense problemes greus personals ni econòmics. Tel. 679 318 289.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOMBRE DE SETMANES IMPORT TOTAL

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ C. P.
TELÈFON DNI/CIF

Grid of boxes for inserting text, with price indicators 12,50 € and 21 €.

Preus per setmana (IVA Inclòs)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

14a Campanya REIS per a tot HOM
Fes-te voluntari!
TRUCA al 619 628 919
eulaliamuntane@dpuniversitaria.org
Campanya de recollida de joguines noves per a infants i adolescents, i obsequis per a gent gran
Punts de recollida:
Centre Cristià dels Universitaris: C/Villarroel, 81, baixos
Ràdio Estel: Comtes de Bell-lloc, 67-69
Museu Diocesà de Barcelona (Pla Almoina): Av. Catedral 4,
APORTACIONS:
c/c: 2081-0401-71-3300001312 "Caixa Penedès"
Per a més informació: 93 487 63 63 (matí: de 9h-14h) comunicacio@dpuniversitaria.org

Des del carrer

P. MATÍAS AUGÉ, C.M.F., CONSULTOR DE LA CONGREGACIÓ VATICANA PER AL CULTE DIVÍ I LA DISCIPLINA DELS SAGRAMENTS

«El ritu litúrgic ben celebrat ja és formatiu»

Samuel Gutiérrez

Establert a Roma des de ja fa molts anys, el P. Matías Augé, *c.m.f.*, (Perafort, 1936) és un dels liturgistes més eminents del nostre país. No en va ha estat durant anys director de l'Institut Teològic de la Vida Consagrada *Claretianum* a Roma, on continua exercint com a docent. És també professor honorari del Pontifici Institut Litúrgic Sant Anselm i consultor de la Congregació vaticana per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments. En una visita recent a Barcelona, on va inaugurar les Jornades Nacionals de Litúrgia, el P. Augé es va mostrar crític amb la inobservança litúrgica i va advertir sobre les seves greus conseqüències.

Per què es mostra vostè tan crític amb l'estat actual de la litúrgia?

Tampoc no cal exagerar... Però el que és cert és que hi ha un gran nombre de celebracions que són celebracions inventades i que no són respectuoses del llibre litúrgic. Per això entenc que el Papa hagi pres algunes decisions que no han agradat gaire, però que tenen el fonament en això: en l'abús continu del ritu. Aquest abús es produeix per part de bisbes, de sacerdots, d'assemblees, que fins i tot justifiquen que s'hi pugui inventar, introduir en el ritu alguna cosa personal, perquè diuen que ha de ser encarnat.

Suposo que si un Papa teòleg s'interessa tant per la litúrgia deu ser perquè la situació és greu...

Quan era cardenal, Benet XVI ja havia cridat l'atenció sobre això. Ell ja tenia consciència del que estava passant. Naturalment, jo distingeixo en el papa Ratzinger les seves preferències personals de la preocupació com a bisbe i com a Papa. Està passant

Agustí Codinach

alguna cosa que té la seva importància, perquè si es perd la forma, es perd també la substància. La forma litúrgica no és una mera cerimònia, sinó que és una forma substancial que ens ofereix l'Església. No és «la meua» celebració, «el meu» ritu, sinó que és el ritu de l'Església. Si cadascú s'inventa el seu ritu, el que passa és que fins i tot acaba canviant la fe.

La recuperació de l'esperit de la litúrgia passa necessàriament per una conversió del cor?

És clar! En el fons és una qüestió de fe. La crisi de fe és la que porta a la crisi de la celebració dels misteris de la fe. Quan hi ha una crisi de fe, la litúrgia esdevé de vegades un instrument merament pedagògic, segons criteris i valoració del liturgista

de torn. Hi ha, per tant, una relació estreta entre la fe i la litúrgia. Hi ha una famosa frase llatina que diu: *lex orandi, lex credendi*. És a dir, la norma de la celebració és la norma de la fe. Quan la norma de la celebració no és la norma de l'Església, sinó la meua que m'invento, tampoc no expressa la fe de l'Església.

La temptació, moltes vegades, és el protagonisme?

El protagonisme excessiu del celebrant no fa altra cosa que enfosquir la presència del misteri, del qual tant parla Ratzinger. Quan anem a la celebració, rebem la presència de Déu. Això és el més important, i no qui presideix aquesta litúrgia.

Més enllà de les polèmiques, que solen acompanyar els temes litúrgics, cal avui més que mai formació en aquest àmbit?

Cal urgentment i molt. El problema és que no se sap com fer aquesta formació. En si mateix, el ritu ben celebrat ja és formatiu. El Papa així ho recorda a *Sacramentum caritatis*. Si celebrem dignament, qualsevol que participi en la litúrgia ja està format. Però a més hi ha la catequesi o les indicacions abans de les celebracions... La formació és fonamental i sense no hi ha res a fer.

Hi ha motius per a l'esperança en una revitalització de la litúrgia?

L'esperança neix en els moments de crisi quan s'arriba al fons del precipici. El que ha fet el Papa, en introduir la possibilitat de la missa de Pius V, és una decisió greu que obre el camí de l'esperança. Perquè molts s'han adonat que no es pot continuar com fins ara. Les celebracions descurades i la pèrdua de l'esperit de la litúrgia acaben per justificar mesures com les que ha pres el Papa, amb la qual jo, personalment no hi estic d'acord.

Rauxa

L'adoració de l'Infant

En acabar la Missa del Gall els cristians catòlics besem la imatge de l'Infant Jesús. Amb aquest gest senzill i afectuós fem present l'adoració que els pastors i els mags d'Orient van fer a Jesús fa més de 2.000 anys. D'aquesta manera manifestem que tal com va passar llavors a Betlem, avui arreu del món la humanitat reconeix en aquest Infant el Fill de Déu, el Messies i Salvador. Vist des de fora el gest de besar aquesta imatge pot desconcertar. L'adoració de l'Infant Jesús, però, no és cap concessió al sentimentalisme, sinó que s'ha d'en-

tendre com l'expressió popular de la doctrina cristiana més profunda. En atansar-nos al nadó de la menjadora adorem Déu mateix, que és etern i totpoderós, manifestat de manera humana en la petitesa i la fragilitat d'un nen. Alhora afirmem que Déu, que es troba més enllà dels nostres sentits humans i del món que percebem, ha entrat en la matèria i s'ha fet com un més de nosaltres. Amb l'adoració de l'Infant Jesús, per tant, posem l'èmfasi en aquesta gran paradoxa que és l'Encarnació, i que és, juntament amb la Resurrecció, igualment paradoxal, el fonament del cristianisme.

Eduard Brufau

Pensant-ho millor

Jesús Renau
Jesuïta

Els tres escenaris de l'esperança

PRIMER ESCENARI: LA VETLLA

Per exemple la vetlla en un hospital. Quan la família espera que retornin el pacient a l'habitació, un cop s'acabi una intervenció quirúrgica delicada. El temps passa a poc a poc. No tenen noves des de fa ja unes hores. En el fons esperem que tot vagi bé. Estimem tant la seva vida.

També a les comunitats i a l'església molts cops vetllem i sembla que hi ha un silenci massa llarg. Voldríem sentir la seva Veu. Una Veu de vida, de salut, de recuperació, de salvació. Sabem que hi és, sabem que el seu Esperit no para de moure els cors. Hem parlat de tot en les incomputables reunions, i ara estem en silenci vetllant i pregant. «Vine, Senyor Jesús.»

SEGON ESCENARI: L'ANUNCI

Per exemple a l'aeroport. Feia moltes hores que esperàvem. Els retards ja són habituals quan als països veïns hi ha vaga de controladors. Però ara, fa un moment els altaveus han parlat d'un vol que està aterrant. És el nostre. Arriba Ell, que ve de molt lluny. Finalment! Trenquem el llarg silenci i ens animem; tots comencem a xerrar i fins es dibuixen els somriures. Aviat l'abraçarem.

També a les comunitats i a l'Església ha sonat l'anunci. Tots els que fa tanta estona que vetlleu sapigueu que és a prop, que ha aterrat a la nostra vida, que el viatge ha estat llarg i en moments de molt de dolor, però que Ell és viu, feliç i està consolant, animant, confortant, parlant als cors de la gent. Semblava que havia callat, que passava de tanta malícia i corrupció, però ens diuen que ja està aterrant al nostre món, a la nostra ciutat, al nostre cor. Ens mirem. Hi ha que somriu. Ja era hora!

TERCER ESCENARI: LA FESTA

Per exemple, un banquet de noces. A mesura que avançava el dinar també augmentava el to de les veus. En el moment del pastís tothom xerrava pels descosits. I ara que la música entona el vals els dos nuvis surten a la pista per iniciar el ball. Quin moment tan esperat. Aquí els teniu. Joves, enamorats, amb projecte de vida, feliços, plens de vida i romanticisme. Senzillament s'estimen.

També a les comunitats i a l'Església hi ha la festa de les noces. A cops és una festa de multituds que en el moment de l'adoració entren en el recolliment i el silenci total, com va passar en la Jornada Mundial de la Joventut. O també la festa és interior, quan aquell contemplatiu, quan aquella religiosa ja una mica gran ha escoltat en el més profund del seu cor les paraules del Senyor: «Sí, sóc Jo que parlo amb tu.»

Exposició

7.10.2011 – 1.4.2012
Sala 1

Publicitat a Catalunya 1857-1957. Roldós i els pioners

L'exposició repassa l'origen de la publicitat moderna a Catalunya i el paper rellevant de pioners com Rafel Roldós, que van convertir Barcelona en el motor de l'activitat publicitària a Espanya.

Exposició

1.12.2011 – 8.1.2012
Sala 2

La Vall de Boí, Patrimoni de la Humanitat

L'exposició presenta el llegat mil·lenari del conjunt romànic de la Vall de Boí en el desè aniversari de la seva declaració com a Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO.

Exposició

17.11.2011 – 16.3.2012
Jardí

Castellers, Patrimoni Cultural Immateral de la Humanitat

Exposició fotogràfica amb motiu del primer aniversari de la declaració dels castellers com a Patrimoni de la Humanitat per part de la UNESCO.